

MĀCĪBA PAR KUNGU

EMANUELS SVEDENBORGS

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

SATURS

MĀCĪBA PAR KUNGU.	1
Saturs	3
No TULKOTĀJA PRIEKŠVĀRDA	4
PRIEKŠVĀRDS	5
Ka visi Svētie Raksti ir par Kungu, un ka Kungs ir Vārds.	6
Ka Kungs piepildījis visu, kas ir Bauslibā, nozīmē, ka Viņš piepildījis visu, kas Vārdā.	11
Ka Kungs atnāca Pasaulē pakļaut Elles un paaugstināt Cilvēcisko: un ka krusta Ciešana bija pēdējā cīņa, kurā Viņš elles pilnīgi uzvarēja un pilnīgi paaugstināja savu Cilvēcisko.	13
Ka Kungs ar krusta Ciešanu grēkus neatņēma, bet tos nesa.	15
Ka Kunga nopelna Ieskaitīšana nav nekas cits kā grēku piedošana pēc to nožēlošanas.	17
Ka Kungs Dievišķā Cilvēciskā ziņā ir teikts, Dieva Dēls, un Vārda ziņā teikts, cilvēka Dēls.	18
Ka Kungs savu Cilvēcisko padarīja Dievišķu no Dievišķā Sevī, un ka tā viņš ir tapis viens ar Tēvu.	22
Ka Kungs ir Pats Dievs, no Kā un par Ko ir Vārds.	28
Ka Dievs ir viens, un ka Kungs ir tas Dievs.	31
Ka Svētais Gars ir Dievišķais Izejošais no Kunga, un ka tas sir Pats Kungs.	31
Ka Atanazija Ticības Doktrīna saskan ar Patiesību, ja tikai Personu Trijību saprot kā Personas trijību, kas ir Kungā.	36
Ka Apokalipsē ar Jauno Jeruzalemi ir domātā Jauna Baznīca.	38

NO TULKOTĀJA PRIEKŠVĀRDA

Šis Darbiņš ir pirmais no Autora priekšvārdā minētām kā arī četrām galvenām Jaunās Baznīcas mācībām, kuras ir: Mācība par Kungu, Mācība par Svētajiem Rakstiem, Dzīves Mācība un Mācība par Ticību. Tādējādi šis kā galvenais no visiem būtu bijis jāizdod kā pirmais arī tulkojumā, bet aiz dažiem apsvērumiem (varbūt arī ne gluži pareiziem) esam papriekš izdevuši Dzīves Mācību (1972.g.) un Mācību par Ticību (1973.g.). Kas attiecas uz Mācību par Svētajiem Rakstiem, mums pašlaik nav cerības to izdot, kurš Darbiņš tāpat atstājams kādam vēlākam un spējīgākam darbiniekam.

Tulkojums izdarīts pēc šī Darba pirmizdevuma latīņu valodā, ko par jaunu fotokopētā veidā izdevis Svedenborga Institūts Bazelē, Šveicē, 1959.g. Šādā kārtā bija iespējams paturēt visas oriģināla rakstības īpatnības, kuras jaunākos latīņu izdevumos mazāk ievērotas, sevišķi dažāda tipa un galvenokārt lielo sākumburtu lietošanu tekstā. Diemžēl mums nav bijis iespējams redzēt, vai kāds vārds rakstīts ar lielo vai ar mazo sākumburtu arī Autora manuskriptā, jeb vai ir darīšana ar varbūtēju iespieduma kļūdu, kāpēc esam turējušies pie mūsu rīcībā esošā eksemplāra. Oriģināla interpunkcija stipri atšķiras no pašlaik lietojamās, tomēr arī šo esam paturējuši nemainītu — atskaitot vienīgi to, ka bieži lietotā semi-kola vietā esam likuši dažkārt punktu vai komatu.

Daudzie citāti no Vecās un Jaunās Derības šajā Darbā ir ņemti pēc iespējas no Bībeles latviešu tulkojumiem, bet kur Svedenborga tulkojumi no tiem atšķiras, priekšroka ir dota pēdējiem. Liela daļa šo citātu ir sniegti tikai daļēji un it kā saraustītā veidā, bet tā kā ikreiz ir atzīmēta to atrašanās vieta Bībelē, tad lasītājs pats var tos tur redzēt un pārbaudīt.

Vispār, turoties pie principa, ka Svēto Rakstu tulkotāja uzdevums ir Darbu tikai pārtulkot, nevis to iztulkot, tulkojumam jābūt pēc iespējas vārdiskam, oriģināla vārdus neizlaižot un savus vārdus neiespraužot, no kam tad šajā reizē tas var likties vietām neveikls; un esam arī vairījušies ienest tekstā kādus skaidrojumus vai papildinājumus, kādi var viegli mainīt teksta jēgu. Tomēr, kur kāds piedomāts vārds, kura oriģinālā nav, teikuma sakarības dēļ likās vajadzīgs, tur tas še iespiests taisnajās iekavās. Atsevišķu vārdu precīzāki tulkojumi, kur tie tekstā likās lāgā neiederam, arī dažādi tulkojamie vārdi, ir sniegti iekavās; tamlīdzīgi arī daži latīņu vārdi, kuriem īsti atbilstošu latviešu vārdu neesam atraduši.

R. Grava, tulkotājs. Toronto, Kanādā, 1982.g.

PRIEKŠVĀRDS

Pirms dažiem gadiem ir izdoti pieci Darbiņi, kuri ir: 1. **Par Debesi un Elli**, 2. **Jaunās Jeruzalemes Mācība**, 3. **Par Pastaro Tiesu**, 4. **Par Balto Zirgu**, 5. **Par Planētām un Zemeslodēm Universā** — kuros ir atklātas vairākas lietas, kas līdz šim nebija zināmas. Tagad no Kunga, kas man atklājies, man izdots publicēt sekošos:

Jaunās Jeruzalemes Mācība par Kungu.

Jaunās Jeruzalemes Mācība par Svētajiem Rakstiem.

Dzīves Mācība Jaunajai Jeruzalemei pēc Dekaloga Baušļiem.

Jaunās Jeruzalemes Mācība par Ticību.

Turpinājums par Pastaro Tiesu.

Enģeliska Gudrība zīmējoties uz Dievišķo Gādību.

Enģeliska Gudrība zīmējoties uz Dievišķo Visspēcību, Visuresmi, Viszināšanu, Bezgalīgumu un Mūžīgumu.

Enģeliska Gudrība zīmējoties uz Dievišķo Mīlestību un Dievišķo Gudrību.

Enģeliska Gudrība zīmējoties uz Dzīvi.

Teikts 'Jaunās Jeruzalemes Mācība', un domāta ir Mācība Jaunajai Baznīcai, kas pašlaik ir Kunga' dibināma, jo vecā Baznīca ir nonākusi pie savām beigām — kā to var redzēt no tā, kas teikts Darbiņā par **Pastaro Tiesu** (33.–39.nr.), un kas vēl nupat minētos turpmākajos Darbiņos būs sakāms. Ka ar 'Jauno Jeruzalemi', kas Apokalipsē (21.) pasludināta nākam pēc Tiesas, ir domāta Jauna Baznīca, skaties šē turpmāk (zemāk) pēdējā Artikulā.

JAUNĀS JERUZALEMES MĀCĪBA PAR KUNGU

KA VISI SVĒTIE RAKSTI IR PAR KUNGU, UN KA KUNGS IR VĀRDS.

1. Jāņa Evanģēlijā lasāms:

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds. Šis bija iesākumā pie Dieva. Visas lietas ar Viņu ir darītas, un bez Viņa nekas nav darīts, kas ir darīts. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku Gaisma; un Gaisma parādās tumsībā, bet tumsība to neaptvēra. Bet Vārds tapa Miesa, un mājāja starp mums, un mēs redzējām Viņa godību, kā Viendzimušā no Tēva godību, pilnu žēlastības un patiesības” (1,1.2.3.4.5.14). Turpat:

“Gaisma ienāca pasaulē, bet cilvēki mīlēja tumsību vairāk nekā gaismu, jo viņu darbi bija ļauni” (3t19). Un citā vietā turpat:

“Kamēr jums ir Gaisma, ticiet Gaismai, lai jūs topat par Gaismas dēliem. Es Gaisma esmu nācis pasaulē, lai ikviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā” (12,36.46).

No šīm vietām ir skaidrs, ka Kungs kopš mūžības ir Dievs, un ka Viņš ir Tas Kungs, kas piedzima pasaulē; jo teikts, ka Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds; tad vēl: bez Viņa nekas nav darīts, kas ir darīts; un pēc tam: ka Vārds tapis Miesa, un Viņu ir redzējuši. Ka Kungs teikts esam Vārds, tas Baznīcā ir maz saprasts, bet ‘Vārds’ teikts tāpēc, ka Vārds nozīmē Dievišķo Patieso jeb Dievišķo Gudrību, un Kungs ir Pats Dievišķais Patiesais jeb Pati Dievišķā Gudrība, kāpēc Viņš arī nosaukts par ‘Gaismu’, par ko arī teikts, ka tā nākusi pasaulē. Tā kā Dievišķā Gudrība un Dievišķā Mīlestība izveido vienu, un Kungā kopš mūžības bijušas viens, tad teikts arī, ka *“Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.”* ‘Dzīvība’ ir Dievišķā Mīlestība, un ‘Gaisma’ ir Dievišķā Gudrība. Šī vienība ir, kas domāta /vārdos/, ka *‘iesākumā Vārds bijis pie Dieva, un Dievs bijis Vārds’*. ‘Pie Dieva’ ir Dievā, jo gudrība ir mīlestībā, un mīlestība ir gudrībā. Tamlīdzīgi teikts citā vietā Jāņa /evanģēlijā/: *“Paaugstini (Glorifica) Mani, Tu Tēvs, pie Sevis Paša, ar to augstību, kas Man bija, pirms pasaule ir, pie Tevis” (17,5)*. ‘Pie Sevis Paša’ ir Sevī Paša; kāpēc arī teikts, *“un Dievs bija Vārds”*; un citā vietā, ka Kungs ir Tēvā, un Tēvs ir Viņā; tad vēl, ka Tēvs un Viņš ir viens. Tā kā nu Vārds ir Dievišķās Mīlestības Dievišķā Gudrība, tad secināms, ka Pats Jehovah, tātad Kungs, ir, no Kā visas lietas ir darītas, kas ir darītas, jo visas lietas ir radītas no Dievišķās Mīlestības ar Dievišķo Gudrību.

2. Ka tas ir tas pats Vārds, kas atklājies caur Mozu un Praviešiem, un caur Evanģēlistiem, kurš šie sevišķi domāts, var skaidri redzēt no tam, ka tas ir pats Dievišķais Patiesais, no kā ir visa gudrība eņģeļiem, un garīga sapratība cilvēkiem; jo šis pats Vārds, kas ir cilvēkiem pasaulē, ir arī Eņģeļiem debesīs, bet pasaulē cilvēkiem tas ir dabīgs, bet debesīs ir garīgs. Un tā kā tas ir Dievišķais Patiesais, tad tas ir arī Dievišķais izejošais; un šis ne tikai ir no Kunga, bet ir arī Pats Kungs. Tā kā tas ir Pats Kungs, tad visas un katra atsevišķā lieta Vārdā ir rakstītas vienīgi par Viņu; no Jezajas līdz pat Malachijam nav nekā, kas nebūtu par Kungu vai, pretējā nozīmē, pret Kungu. Ka tā tas ir, to neviens līdz šim nav redzējis, bet tomēr ikviens var to redzēt, ja tikai to zina, un lasīdams to domā; un turklāt vēl zina, ka Vārdā ir ne tikai dabīgs saturs, bet arī garīgs, un ka šajā saturā ar Personu un Vietu vārdiem ir apzīmēts kaut kas no Kunga, un tādējādi kaut kas no debess un Baznīcas no Viņa, vai kaut kas tam pretējs. Tā kā visas un katra atsevišķā lieta Vārdā ir par Kungu, un Vārds ir Kungs, tāpēc ka tas ir Dievišķais Patiesais, tad ir skaidrs, kāpēc teikts,

“Un Vārds tapa Miesa, un mājāja starp mums, un mēs redzējām Viņa godību”,

tad vēl, kāpēc teikts,

“Kamēr jums ir Gaisma, ticiet Gaismai, lai jūs būtu Gaismas dēli. Es Gaisma esmu nācis pasaulē; kas Man tic, tas tumsībā nepaliek.”

‘Gaisma’ ir Dievišķais Patiesais, tātad Vārds. Tālab ikviens, arī pašlaik, kas griežas vienīgi pie Kunga, Vārdu lasīdams, un Viņu pielūgdams, tiek tanī apgaismots.

3. Īsumā šie pasakāms arī, kas par Kungu visos Vecās Derības Praviešos, sākot no **Jezajas** līdz pat **Malachijam**, vispār un atsevišķi teikts.

I. — Ka Kungs atnāca pasaulē laiku pilnumā, kas bija tad, kad Jūdi Viņu vairs nepazina, un kad tāpēc ne kaut kas no Baznīcas nebija pāri palicis; un ja tad Kungs nebūtu Pasaulē atnācis un atklājies, tad cilvēks būtu gājis bojā mūžīgā nāvē. Viņš Pats saka Jāņa /evanģēlijā/: *“Ja jūs neticēsiet, ka Es esmu, tad jūs*

mirsit savos grēkos” (8,24).

II. — Ka Kungs atnāca pasaulē noturēt Pastaro Tiesu, un ar to pakļaut tad dominējušās Elles — kas notika Cīņās, jeb Kārdinājumos (jeb pārbaudījumos), kuri tika pieļauti Viņa no Mātes pieņemtajam Cilvēciskajam, un pastāvīgās tad uzvarās. Ja tās elles nebūtu pakļautas, tad neviens cilvēks nebūtu varējis tapt glābts.

III. — Ka Kungs atnāca pasaulē paaugstināt Savu Cilvēcisko, tas ir, pievienot to Dievišķajam, kas Viņā bija no ieņemšanas.

IV. — Ka Kungs atnāca pasaulē nodibināt jaunu Baznīcu, kura atzītu Viņu par Pestītāju un Glābēju, kā arī mīlestībā un ticībā uz Viņu tiktu atpestīta un glābta.

V. — Lai līdz ar to izkārtotu Debesi, lai tā būtu viens ar Baznīcu.

VI. — Ka krusta Ciešana bija pēdējā cīņa jeb kārdināšana, kurā Viņš pilnīgi uzvarēja Elles, un pilnīgi paaugstināja Savu Cilvēcisko.

Ka Vārds ne par ko citu nerunā, būs redzams nākamajā Darbīnā par Svētajiem Rakstiem.

4. Apstiprinājumam, ka tā tas ir, gribu šajā Pirmajā Artikulā minēt tikai tās vietas no Vārda, kur teikts ‘**tā Diena**’, ‘**tanī Dienā**’, un arī ‘**tanī Laikā**’, kurās ar ‘Dienu’ un ar ‘Laiku’ ir domāta Kunga Atnākšana. **Ježajā**: “**Notiks dienu beigās**, ka Jehovas kalns stāvēs pāri (būs par galvu) kalniem. Jehovah vien tiks augsti celts **tanī Dienā**. **Jehovas Cebaot diena** būs pāri visam lieliskajam un augstajam. **Tanī dienā** cilvēks aizmetīs sava sudraba un zelta elkus” (2,2.11.12.20). “**Tanī dienā** Kungs Jehovih atstādinās rotājumus” (3,18). “**Tanī dienā** Jehovas atvase būs par glītumu un godību” (4,2.). “**Tas rūks (fremet) pret viņu tanī dienā**, un Viņš noraudzīsies uz zemi, kas, redzi, ir tumsība, bailība; un gaisma aptumšosies drupās” (5,30). “**Tanī dienā** notiks, Jehovah atsvilps mušu, kas Ēģiptes upju galā. **Tanī dienā** Kungs nokūs upes braslos. **Tanī dienā** Viņš dzīvinās. **Tanī dienā** visas vietas taps par ērkšķenāju un krūmāju” (7,18.20.21.23). “**Ko jūs darīsiet piemeklēšanas dienā**, kas nāks? **Tanī dienā** Izraels paļausies (balstīsies) uz Jehovu, Izraēla Svēto, patiesībā” (10,3.20). “**Notiks tanī dienā**, ka Ciltis (Gentes) vaicās pēc Jišajas saknes, kas stāv tautām par karogu, un Viņa dusa būs godība. Vispirms **tanī dienā** Kungs uzmeklēs savas tautas pārpalikumus” (11,10.11). “**Tanī dienā** tu sacīsi: es apliecinu tevi, Jehovah. Jūs sacīsiet **tanī dienā**, aplieciniet Jehovu, piesauciet Viņa Vārdu!” (12,1.4). “**Tuvu ir Jehovas diena**, kā postītājs tā nāks no Šadadaja. Redzi, **Jehovas diena** nāk briesmīga, ar bardzību, un iekarsumu, un dūsmām. Es satricināšu Debesi, un zeme drebēs no savas vietas Viņa dusmu iekarsuma **dienā**. Tuvu ir Viņa **laiks**, un tas nāks, un dienas nevilcināsies” (13,6.9.13.22). “**Notiks tanī dienā**, Jēkaba godība izplēnēs. **Tanī dienā** cilvēks raudzīsies uz savu Darītāju, un /viņa/ acis uz Izraēla Svēto. **Tanī dienā** patvēruma pilsētas būs kā pamestas meža” (17,4.7.9). “**Tanī dienā** salas iemītnieks teiks: redzi, mūsu izredzes. **Tanī dienā** būs piecas pilsētas Ēģiptes zemē, kas runās Kanaanas valodu (lūpas). **Tanī dienā** būs altāris Jehovam Ēģiptes vidū. **Tanī**, dienā būs taka no Ēģiptes uz Ašuru, un Izraels būs zemes vidū” (20,6; 19,18.19.23.24) (20,6.18.21.24). “**Burzmas, un samīdīšanas, un apjukuma diena** Kungam Jehovih Cebaot” (22,5.12). “**Tanī dienā** Jehovah piemeklēs to augstības karaspēku un zemes ķēniņus. Pēc daudzām **dienām** tie taps piemeklēti; tad mēness nosarks, un saule nokaunēsies” (24,21.22.23). “**Jehovah sacīs tanī dienā**: Redzi, šis ir mūsu Dievs, ko esam gaidījuši, ka Viņš mūs atbrīvotu” (25,9). “**Tanī dienā** šo Dziesmu dziedās Jehudas zemē, mums ir stipra pilsēta” (26,1). “**Tanī dienā** Jehovah piemeklēs ar savu zobenu. **Tanī dienā** atbildiet viņam tīrā vīna dārz (vinea meri)” (27,1.2.12.13). “**Tanī dienā** Jehovah Cebaot būs par greznuma kroni un par galvas rotu (in cidarim)” (28,5). “**Tanī dienā** kurlie dzirdēs Grāmatas vārdus, un iz tumsas aklo acis redzēs” (29,18). “**Būs ūdens strauti (ductus) lielās kaušanas dienā**, kad torņi kritīs, un mēness gaisma būs kā saules gaisma. **Tanī dienā**, kad Jehovah apšies savas tautas lūzumu” (30,25,26). “**Tanī dienā** ikviens vīrs aizmetīs savus sudraba un zelta elkus” (31,7). “**Jehovas atriebšanas (vindictas) diena**, Viņa atmaksāšanas **gads**” (34,8). “**Šīs divi lietas nāks /pār tevi/ vienā dienā**: bezbērnība un atraitnība” (47,9). “**Mana tauta pazīs manu vārdu, un tanī dienā**, ka Es esmu Tas, kas saka: redzi Mani” (52,6). “**Jehovah mani svaidījis pasludināt Jehovas labpatikas Gadu, un mūsu Dievam atriebšanas (vindictas) dienu**, iepriecināt visus noskumušos” (61,1.2). “**Atriebšanas (vindictas) diena** manā sirdī, un manu atpestīto **Gads** ir pienācis” (63. Nod.4).

Jeremijā: “**Tanīs dienās** jūs vairs nesacīsiet, ‘Jehovas derības šķirsts.’ **Tanī laikā** Jeruzalemi sauks par Jehovas troni. **Tanīs dienās** Jehudas nams ies pie Izraēla nama” (3.Nod 16.17.18), “**Tanī dienā** ķēniņu sirds un lielkungu sirds panīks, un priesteri un pravieši apmulsīs” (4,9). “**Redzi, nāk dienas**, kad zeme aizies postā” (7,32). “**Tie kritīs starp kritušiem savas piemeklēšanas dienā**” (8,12). “**Redzi, nāk dienas**, kad Es piemeklēšu ikvienu apgraizīto, kam priekšāda” (9,24). “**Viņu piemeklēšanas laikā** tie ies bojā” (10,15).

“Pārpalikumu viņiem nebūs. Es vedīšu ļaunumu pār viņiem viņu piemeklēšanas **gadā**” (11,23). “Redzi, **nāk dienas, kad vairs nesačīs**” (16,14). “Ar pakausi un ne ar vaigu Es tos uzlūkošu viņu izdzīšanas (**iziešanas diena**)” (18,17). “Redzi, **nāk dienas, kad Es šo vietu nodošu postam**” (19,6,8). “Redzi, **nāk dienas, kad Es celšu Dāvidam taisnu atvasi, kas valdīs kā Kēniņš. Tanis dienās Jehuda taps glābts, un Izraels mājās droši. Tāpēc redzi, nāk dienas, kad vairs nesačīs. Es atvedīšu pār tiem ļaunumu viņu piemeklēšanas gadā. Dienu beigās jūs sapratīsīt sapratību**” (23,5.6.7.12.20). “Redzi, **nāk dienas, kad Es vedīšu atpakaļ. Vai! liela ir tā diena, un citas tādas nebūs. Notiks tanī dienā, Es salauzīšu /viņu/ jūgu, un važas noraušu**” (30,3.7.8). “Būs **diena, kad sargi Efraima kalnā sauks: Celieties, kāpsim /augšā/ uz Ciānu, pie Jehovas, mūsu Dieva. Redzi, nāk dienas, kad Es noslēgšu jaunu derību. Redzi, nāk dienas, kad tiks uzcelta Jehovas pilsēta**” (31,6.27.31.38). “**Nāk dienas, kad Es nostiprināšu labu vārdu. Tanis dienās un tanī laikā Es likšu uzdīgt Dāvidam taisnības atvasei. Tanis dienās Jehuda taps izglābts**” (33,14.15.16). “Es atvedīšu vārdus pret šo pilsētu tai par ļaunu. Bet tevi Es izraūšu **tanī dienā**” (39,16.17). “Tā diena Kungam Jehovih Ceboth ir atriešanas (**Ultionis diena, kad Viņš atriebsies (vindictam sumet) saviem pretiniekiem. Izdzīšanas diena ir pienākusi viņiem, viņu piemeklēšanas laiks**)” (46,10.21). “Tās **dienas dēļ, kas nāk postīt**” (47,47.) “Es atvedīšu tai piemeklēšanas **gadu. Dienu beigās tomēr Es vedīšu viņa gūstniecību atpakaļ**” (48,44.47). “Es atvedīšu izdzīšanu tiem viņu piemeklēšanas **laikā. Viņas jaunekļi kritīs ielās, un visi karavīri tiks izdeldēti tanī dienā. Dienu beigās Es vedīšu viņu gūstniecību atpakaļ**” (49,8.26.39). “**Tanis dienās un tanī laikā Izraēla dēli un Jehudas dēli nāks reizē, un meklēs Jehovu, savu Dievu. Tanis dienās un tanī laikā tiks meklēta Izraēla netaisnība, un tās nebūs. Vai viņiem! tāpēc ka ir pienākusi viņu diena, viņu piemeklēšanas laiks**” (50,4.20.27.31). “Tā ir tukšība, maldu darbs un viņu piemeklēšanas **laikā tie ies bojā**” (51,18).

Ecechielā: “Beigas nāk, nāk beigas, nāk rīts pār tevi, nāk **laiks, tuvu ir burzmas diena. Redzi, diena, redzi nāk, ir uznācis rīts, rikste uzdziedējusi, varmācība uzdzīgusi. Pienākusi diena, pienācis laiks pār visu viņu daudzumu. Sudrabs un zelts neizraus viņus Jehovas dusmības diena**” (7,6.7. 10.12.19). Par Pravieti sacīts, ka “**parādība, ko viņš redz, notiks pēc daudzām dienām; par tāliem laikiem viņš praviešo**” (12,27). “Tie nestāvēs karā Jehovas dusmu **dienā**” (13, 5). “Tu nokautais bezdievīgais Izraēla lielkungs, kā **diena** pienākusi, netaisnības beigu **laikā**” (21,25.29(30.34). “Pilsēta, kas izlej asinis savā vidū, lai nāktu tās **laiks, un tu esi tuvinājusi dienas nākt savas mīlestības gados**” (22,3.4). “Vai ne **tanī dienā, kad Es atņemšu tiem spēku? Tanī dienā nāks pie tevis izbēgušais (izrautais) pateikt tavām ausīm. Tanī dienā atvērsies tava mute kā arī tam izbēgušajam (izrautajam)**” (24,25.26.27). “**Tanī dienā Es likšu ragam izaugt Izraēla namam**” (29,21). “Kauciet, vai **tai dienai!** jo tuvu ir **Jehovas diena, tuvu ir Jehovas diena, apmākusies diena, būs cilšu laiks. Tanī dienā izies vēstneši no Manis**” (30,2.3.9). “**Tanī dienā, kad tu nokāpsi ellē**” (31,15). “Es vaicāšu pēc sava ganāmpulka, **tanī dienā, kad tas būs tava ganāmpulka vidū. Un Es izraūšu tos no visām vietām, kur tie bija izklīdināti. Apmākušās un tumsas diena**” (34,11.12). “**Tanī dienā, kad Es šķīstīšu jūs no visām jūsu netaisnībām**” (36,33). “Praviešo un saki: vai **tanī dienā, kad mana tauta Izraels droši sēdēs, tu to neatzīsi? Dienu beigās Es aizvedīšu tevi un savu zemi. Tanī dienā, dienā kad Gogs nāks pār zemi. Manā dedzībā manas bardzības diena, vai tanī dienā nebūs liela zemestrīce uz Izraēla zemes?**” (38,14.16.18.19). “Redzi nāk, **ši diena, par kuru esmu runājis. Notiks tanī dienā, /ka/ Es došu Gogam kapa vietu Izraēla zemē; lai Izraēla nams atzītu, ka Es, Jehovah, esmu viņu Dievs no tās dienas un joprojām**” (39,8.11.22).

Danielā: “Dievs debesīs atklās noslēpumus, kas notiks **dienu beigās**” (2,28). “**Laiks pienāca, ka svētie dabūtu (nostiprinātu) Valstību**” (7,22). “Ņem vērā, tāpēc ka šī parādība zīmējas uz **beigu laiku. Viņš sacīja: Redzi, Es darišu tev zināmu, kas notiks dusmības Beigās, tāpēc ka tas zīmējas uz beigu laika stāvokli. Vakara un rīta parādība ir patiesība; tu apslēp šo parādību, tāpēc ka tā domāta daudzām dienām**” (8. Nod.17.19.26). “Es esmu nācis likt tev saprast, kas notiks tavai tautai **dienu beigās, tāpēc ka arī /ši/ parādība notiks pēc daudzām dienām**” (10,14.15). “Sapratīgie tiks pārbaudīti, lai tiktu šķīstīti un tīrīti līdz pat **beigu laikam, jo tas /zīmējas/ vēl uz noteiktu laiku**” (11,35). “**Tanī dienā celsies Michaels, dižais lielkungs, kas stāv par tavas tautas dēliem, un būs spaidu laiks, kāds nav bijis, kopš cilts bijusi. Tanī laikā tomēr tava tauta izbēgs (tiks izrauta), ikviens, kas taps atrasts grāmatā ierakstīts**” (12.1). “Tu, Daniel, apslēp šos vārdus, un aizzīmogo grāmatu līdz **beigu laikam. Bet no tā laika, kad tas ikdienas upuris (juge) tiks atcelts, un iestāsies postītāja negantība, bus tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas. Tu celsies savam liktenim līdz dienu beigām**” (12,4.9.11.13).

Hošējā: “Es darišu galu Izraēla nama valdīšanai. **Tanī dienā Es salauzīšu Izraēla stopu. Liela /būs/**

Izraēļa **diena**” (1,4.5.11). “**Tanī dienā** tu sauksi: Mans vīrs. **Tanī dienā** Es derēšu viņiem derību. **Tanī dienā** Es uzklaušīšu” (2,16.18.21). “Izraēļa dēli griezīsies atpakaļ, un meklēs Jhovu savu Dievu, un Dāvidu, savu Kēniņu, **dienu beigās**” (3,5). “Redzi, **tanīs dienās**, un **tanī laikā**, kad Es atvedīšu” (4). “Ejiet un atgriezīsīties pie Jhovas, Viņš darīs mūs dzīvus pēc **divām dienām**, un **trešajā dienā** Viņš mūs uzcelš, un mēs dzīvosim Viņa priekšā” (6,1.2). “Piemeklēšanas **dienas** ir pienākušas, atmaksāšanas **dienas** ir pienākušas” (9,7).

Joelā: “Vai tā **diena!** jo **Jhovas diena** ir tuvu, un nāks kā izpostīšana no Šaddaja” (1,15). “**Jhovas diena** nāk, tuvu ir tumsības un melna **diena**, apmākusies un aptumsuma **diena**. Liela ir **Jhovas diena** un ļoti briesmīga, un kas to izturēs?” (2,1.2.11). “Par kalpiem un kalponēm Es izliešu **tanīs dienās** savu garu. Saule pārvērtīsies par tumsību, un mēness par asinīm, pirms nāk lielā un briesmīgā **Jhovas diena**” (2,29.31.2 (3,2.4)). “**Tanīs dienās** un **tanī laikā** Es sapulcināšu visas ciltis. Tuvu ir **Jhovas diena**. Notiks **tanī dienā** pilēs vīns (mustum) no kalniem” (5,1.2.14.18 (4,1.2.14.18)).

Obadijā: “**Tanī dienā** Es izpostīšu gudros no Edoma. Nepriecājies par viņiem to bojā ejas **dienā**, to spaidu **dienā**. Jo tuvu ir **Jhovas diena** pār visām ciltīm” (8,12.13.14.15.p.).

Amosā: “Savā sirdī stiprais bēgs kails **tanī dienā**” (2,16). “**Dienā**, kad Es piemeklēšu Izraēļa pārkāpumus pie viņa” (3,14). “Vai tiem! kas ilgojas pēc **Jhovas dienas**. Kas būs jums **Jhovas diena**? Tā /būs/ tumsības, nevis gaismas /diena/. Vai **Jhovas diena** nebūs tumsība, nevis gaisma? un melnums, nevis spožums tajā?” (5,13.18.20). “Tempļa dziemas viņi **tanī dienā** kauks. **Tanī dienā** Es nokaušu sauli dienvidū, un aptumšošu zemi gaismas dienā. **Tanī dienā** skaistas jaunavas un jaunekļi paģībs” (8,3.9.13). “**Tanī dienā** Es uzcelšu Dāvida sabrukušo telti. Redzi, nāk **dienas**, kad vīns (mustum) pilēs no kalniem” (9,11.13).

Michā: “**Tanī dienā** vaimanās: mēs postīt esam postīti” (2,4). “**Dienu beigās** Jhovas nama kalns būs nostiprināts kalniem par galvu. **Tanī dienā** Es sapulcināšu klibos” (4,1.6). “**Tanī dienā** Es izdeldēšu tavus zirgus un tavus ratus” (5,10). “Tavu izlūku **diena**, tava piemeklēšana nāk. Ir klāt **diena** uzcelt /tavus/ mūrus. **Tā diena** nāks līdz pat tevīm” (7,4.11.12).

Habakukā: “Parādībai ir vēl nolikts **laiks**, un tā izteiksies beigās. Ja tā kavēsies, tad gaidi uz to, jo tā nākdama nāks, un netiks atlikta” (2,3). “Jehovah, **gadu vidū** dari savu darbu; **gadu vidū** tu darīsi to zināmu; Dievs nāks” (4,2.3 (3,2)).

Cefanjā: “Tuvu ir **Jhovas diena**. Jhovas upura **dienā** Es piemeklēšu lielkungus un kēniņa dēlus. **Tanī dienā** būs kliegšanas balss. **Tanī laikā** Es pārmeklēšu Jeruzalemi ar lampām. Tuvu ir **Jhovas lielā diena**. **Šī diena** ir bardzības **diena**; spaidu (šauruma) un spiešanās **diena**; posta un izpostīšanas **diena**; tumsības un tumsas **diena**; mākoņaina un apmākusies **diena**; bazūnes un trauksmes **diena**. Jhovas bardzības **dienā** visa zeme taps aprīta, un Viņš pasteidzinās piepildīšanos visiem zemes iemītniekiem” (1,7.8.9.10.12.14.15.16.18). “Kad vēl neuznāk pār jums Jhovas dusmības **diena**? Varbūt paslēpsīties Jhovas dusmības **dienā**?” (2,2.3). “Gaidiet Mani līdz **dienai**, kad Es celšos uz laupījumu, jo mana ir tiesa. **Tanī dienā** tu netapsi kaunā savu darbu pēc. **Tanī dienā** Jeruzalemei sacīs: Nebīsties! **Tanī laikā** Es izdeldēšu tavus spaidītājus. **Tanī laikā** Es jūs atvedīšu. **Tanī laikā** Es sapulcināšu jūs, tāpēc ka došu jums vārdu un slavu” (3,8.11.16.19.20).

Zacharijā: “Es atstādināšu zemes netaisnību **vienā dienā**. **Tanī dienā** jūs, vīrs savu biedru, aicināsīt zem vīnkoka un zem vīgu koka” (3,9.10). “Tad daudzas ciltis pieķersies **tanī dienā** Jhovam” (2,11). “**Tanīs dienās** desmit vīri satvers viena Jūdu vīra drēbju stūri (spārnu)” (8,23). “Jehovah, viņu Dievs, izglābs viņus **tanī dienā** kā savas tautas ganāmpulku” (9,16). “Mana derība ir laužta **tanī dienā**” (11,11). “**Tanī dienā** Es likšu Jeruzalemi par nastas akmeni visām tautām. **Tanī dienā** Es sitišu ikvienu zirgu ar stulbumu (trulumu). **Tanī dienā** Es likšu Jehudas vadoņus kā uguns cepli malkā. **Tanī dienā** Jehovah pasargās Jeruzalemes iedzīvotājus. **Tanī dienā** Es meklēšu izdeldēt visas ciltis. **Tanī dienā** vairošies raudāšana Jeruzalemē” (12,3.4.6.8.9.11). “**Tanī dienā** būs atvērts avots Dāvida namam un Jeruzalemes iemītniekiem. Notiks **tanī dienā**, /ka/ Es izdeldēšu elku vārdus zemē. **Tanī dienā** pravieši nokaunēsies” (13,1.2.4). “Redzi, **diena** nāk Jhovam. Viņa kājas stāvēs **tanī dienā** uz olīvu kalna. **Tanī dienā** nebūs gaismas un spožuma. **Viena diena**, kas Jhovam zināma, ne diena, ne nakts, ap vakara laiku būs gaisma. **Tanī dienā** izies dzīvi ūdeņi no Jeruzalemes. **Tanī dienā** Jehovah būs viens, un Viņa vārds viens. **Tanī dienā** būs liela drūzmēšanās no Jhovas. **Tanī dienā** būs uz zirgu zvārguļiem Jhovas svētums. Nebūs **tanī dienā** vairs Kanaanieša Jhovas namā” (14. Nod.1.4.6.7.8.13.20.21).

Malachijā: “Kas izturēs Viņa atnākšanas **dienu**, un kas pastāvēs, kad Viņš rādīsies? Lai tai **dienā**,

ko Es darišu, viņi būtu man par īpašumu. Redzi, **diena** nāk degoša kā ceplis. Redzi, Es sūtu jums Pravieti Eliju, pirms nāk **Jehovas lielā un briesmīgā diena**” (3,2,17; 4,1,5).

Dāvida /psalmā/: “**Viņa dienās** ziedēs taisnais un liels miers. Un Viņš dominēs no jūras līdz jūrai, un no upes līdz zemes galam” (Psalms 72,7.8). Bez šīm vēl citās vietās.

5. Šajās vietās ar ‘**Dienu**’ un ar ‘**laiku**’ ir domāta Kunga Atnākšana. Ar ‘Tumsības’, ‘Tumsas’, ‘Ap-tumsuma’, ne Gaismas’, ‘Izpostījuma’, ‘Netaisnības beigu’, ‘Bojā ejas’ dienu un laiku ir domāta Kunga Atnākšana, kad Viņu vairs nepazina, un kad tāpēc nekas no Baznīcas nebija vairs pāri palicis. Ar ‘Ne-želīgo’, ‘Briesmīgo’, ‘Bargo’, ‘dusmības’, ‘drūzmēšanās’, ‘piemeklēšanas’, ‘upura’, ‘atmaksas’, ‘spaidu’, ‘kara’, ‘trokšņa’ dienu ir domāta Kunga Atnākšana uz Tiesu. Ar ‘dienu, kad Jehovah vien taps paaugstināts’; kad ‘Viņš būs viens un Viņa vārds būs viens’; kad ‘Jehovas atvase būs par rotu un slavu’; kad ‘ziedēs taisnais’; kad ‘darīs dzīvu’; kad Viņš ‘meklēs savu ganāmpulku’; kad ‘noslēgs jaunu derību’; kad ‘no kalniem pilēs vīns (mustum)’; kad ‘dzīvi ūdeņi izies no Jeruzalemes’; un kad ‘raudzīsies uz Izraeļa Dievu’, un vai-rākiem tamlīdzīgiem izteicieniem ir domāta Kunga Atnākšana nodibināt jaunu Baznīcu, kas atzīs Viņu par Pestītāju un Glābēju.

6. Šīm /vietām/ man atļauts piemetināt dažas vietas, kuras skaidri runā par Kunga Atnākšanu, ku-ras ir /sekošās/:

“Kungs Pats dos jums zīmi: Redzi, jaunava ieņems un dzemdēs Dēlu, un nosauks Viņa vārdu Dievs ar mums” (Jez.7,14; Mt.1,22.23). “Zēns mums ir dzimis, Dēls mums ir dots, kuram uz kamieša ir lielkun-dzība (principatus); un Viņa vārdu sauks Brīnišķīgs, Padomnieks, Dievs, Varonis, mūžības Tēvs, miera Lielkungs. Lielkundzības vairošanai un mieram nebūs gala, uz Dāvida troņa, un tās Valstībā, to nostipri-nāt taisnībā un tiesā, no šī laika un pat mūžam” (Jez.9,6.7). “Zars izies no Jišajas celma, un atvase no tā saknēm nesīs augļus. Uz Viņa dusēs Jehovas gars, gudrības un sapratības gars, padoma un spēka (virtutis) gars. Taisnība būs Viņa gurnu josta, un patiesība Viņa cisku josta. Notiks tātad tanī dienā, ciltis vaicās pēc Jišajas saknes, kas tautām stāv par karogu (jeb zīmi); un dusa būs Viņa godība” (Jez.11,2.5.10). “Sūtiet zemes Dominētāja Jēru no klints uz tuksnesi, pie Ciānas meitas kalna. Ar žēlsirdību ir stiprināts tronis, un sēd uz tā patiesībā Dāvida telti /Tas/, kas spriež un prasa tiesu un steidzina taisnību” (Jez.16,1.5). “Tanī dienā sacīs: Redzi, Šis ir mūsu Dievs, ko esam gaidījuši, ka Viņš mūs atbrīvotu. **Šis ir Jehovah**, ko esam gaidījuši. Liksmosim un priedsimies par Viņa glābšanu” (Jez.25,9). “Saucēja balss tuksnesī: Sataisiet ceļu **Jehovam**, nolīdziniet tuksnesi taku **mūsu Dievam**, jo **Jehovas** godība atklāsies, un ikviena miesa reizē /to/ redzēs. Redzi, **Kungs Jehovih** nāk spēkā, un Viņa elkonis Viņam dominēs. Redzi, Viņa alga ir līdz ar Viņu. Kā Gans Viņš ganīs savu ganāmpulku” (Jez.40,3.5.10.11). “Mans Izredzētais, pie kā manai dvēselei ir labpatika. Es **Jehovah** esmu aicinājis Tevi Taisnībā, un došu Tevi tautai par derību, ciltīm par gaismu, atvērt aklas acis, izvest no cietuma saistītos, un no ieslodzījuma nama sēdošos tumsībā. Es **Jehovah**, šis ir mans vārds, savu godību Es citam nedošu” (Jez.42,1.6.7.8). “Kas mūsu vārdam ir ticējis, un kam Jehovas elkonis ir atklājies? Nav Viņam izskata (forma); mēs Viņu redzējām, bet nebija izskata (aspectus). Viņš nesa (tulit) nūsu slimības, un nesa (portavit) mūsu sāpes” (Jez.53, līdz beig.). “Kas ir Tas, kas nāk no Edoma, apraiptās drēbēs no Bocras, iedams sava spēka daudzumā, kas runā Taisnībā, ir liels izglābt? Jo atriebšanas (vindictae) diena ir manā sirdī un manu atpestīto gads ir pienācis. Tāpēc Viņš tapa tiem par Glābēju” (Jez.63,1–8). “Redzi, nāk dienas, kad Es uzcelšu Dāvidam taisnu atvasi, kas valdīs kā Kēniņš, un Viņam izdosies, un Viņš darīs tiesu un taisnību zemē. Un tas būs Viņa vārds, kādā Viņu sauks: **Jehovah, mūsu Taisnība**” (Jerem.23,5.6; 33,15.16). “Liksmojies ļoti, Ciānas meita; gavilē, Jeruzalemes meita! Re-dzi, tavs Kēniņš nāk pie tevis, taisns un izglābies Viņš ir. Viņš runās mieru ciltīm. Viņa dominēšana būs no jūras līdz jūrai, un no upes līdz pat zemes galiem” (Zach.9,9.10). “Gavilē un priecājies, Ciānas meita! Redzi, Es nāku dzīvot tavā vidū. Tad daudzas ciltis pieķersies **Jehovam** tanī dienā, un būs Man par tautu” (Zach.2,10.11 (2,14.15)). “Tu Betleme (Bethlehem) Efrata, maz ir, ka tu esi starp Jehudas tūkstošiem. No tevis Man izies, kas būs Valdītājs (Dominētājs) Izraelā, un kā iziešana ir no senatnes, no mūžības dienām. Viņš stāvēs un ganīs Jehovas spēkā” (Mich.5,1.3). “Redzi, Es sūtu savu Eņģeli, kurš sataisīs ceļu Manā priekšā. Un pēkšņi nāks uz savu Templi Kungs, Ko jūs meklējat, un derības Eņģelis, pēc kā jūs ilgo-jaties; redzi, Viņš nāk. Kas izturēs Viņa Atnākšanas dienu? Redzi, Es sūtu jums Pravieti Eliju, pirms nāk Jehovas lielā un briesmīgā diena” (Malach.3,1.2; 4.54). “Es redzēju, un redzi, ar debesu padebešiem viens nāca kā cilvēka Dēls. Šim tapa dota valdīšana (dominēšana), un godība, un valstība; un visas tautas, ciltis un valodas Viņam kalpos (colent). Viņa valdīšana ir valdīšana laikmetā, kas nepāries, un Viņa valstība bojā neies. Un visas valdīšanas Viņam kalpos, un paklausīs” (Dan.7,13.14.27). “Septiņdesmit nedēļas ir

nospriestas par tavu tautu un par tavu svētuma pilsētu, pārkāpšanas piepildīšanai un parādīšanas un pravieša apzīmogošanai, un Vissvētākā svaidīšanai. Tātad zini un ievēro, no Vārda iziešanas līdz Jeruzalemes atjaunošanai un uzcelšanai, līdz Mesijam Lielkungam ir septiņas nedēļas” (Dan.9,24.25). “Es likšu Viņa roku jūrā, un Viņa labo roku upēs. Viņš mani sauks: Tu esi mans Tēvs, mans Dievs, un manas glābšanas Klints. Es arī došu Viņu par Pirmdzimto, par augsto zemes ķēniņiem. Es likšu Viņa sēklu uz mūžību, un Viņa Troni kā debesu dienas” (Ps.89,26.27.28.30). “**Jehovah** sacīja manam **Kungam**: Sēdies man palabi, līdz Es tavus ienaidniekus nolikšu par tavu kāju pameslu. Tava spēka zizli **Jehovah** sūtīs no Ciānas, dominē tavu ienaidnieku vidū. Tu esi Priesteris mūžam, kāds bija Malchicedechs” (Ps.110,1.2.4; Mt.22,44; Lk.20,42). “Es savu Ķēniņu esmu svaidījis pār Ciānu, sava svētuma kalnu. Es pasludināšu par nolemto, **Jehovah** uz mani sacījis: Tu esi mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdīnājis. Es došu ciltis tev par mantojumu, un zemes galus par tavu īpašumu. Skūpstait Dēlu, lai Viņš nedusmojas, un lai jūs neietu bojā uz ceļa. Svētīgi visi, kas Viņam uzticas” (Ps.2,6.8.12). “Tu gan mazliet esi darījis Viņu mazāku par Eņģeļiem, bet ar godību un godu esi Viņu kronējis; Tu esi cēlis Viņu dominēt par tavu roku darbiem; visu Tu esi licis zem Viņa kājām” (Ps. 8,6.7 (Ps.7,6.7)). “Piemini, **Jehovah**, Dāvidu, kas zvērējis **Jehovam**, solījis Jēkaba varenajam: es neieiešu sava nama teltī, es nekāpšu savas gultas cisās; es nedošu miegu savām acīm, tiekam būšu atradis **Jehovam** vietu, mājokļus Jēkaba varenajam. Redzi, mēs esam dzirdējuši par Viņu Efratā, atraduši Viņu meža laukos. Ieiesim Viņa mājokļos, nolieksimies Viņa kāju pamesla priekšā. Tavi priesteri lai ietērpjas taisnībā, un tavi svētie lai gavilē” (Ps.132,1–9). Bet tas ir maz, kas /še/ minēts.

7. Ka visi Svētie Raksti ir rakstīti vienīgi par Kungu, tas pilnāk būs redzams no sekojošām /vietām/, sevišķi no tām, kuras būs minamas Darbiņā par Svētajiem Rakstiem. No tam, un ne no kā cita, ir Vārda svētums, kas arī domāts šajos Apokalipses /vārdos/: “Jēzus liecība ir Praviešojuma gars” (19,10).

KA KUNGS PIEPILDĪJIS VISU, KAS IR BAUSLĪBĀ, NOZĪMĒ, KA VIŅŠ PIEPILDĪJIS VISU, KAS VĀRDĀ.

8. Daudzi pašlaik tic, ka kur par Kungu teikts, ka Viņš ir piepildījis Bauslibu, esot domāts, ka Viņš piepildījis visus dekaloga baušļus, un šādā kārtā tapis par Taisnību, kā arī taisnojis pasaules cilvēkus, kuri tam tic. Tas tomēr nav /tajās vietās/ domāts, bet ka Viņš piepildījis visu, kas par Viņu rakstīts Bauslībā un Praviešos, tas ir, visos Svētajos Rakstos, tāpēc ka tie runā vienīgi par Viņu — kā teikts iepriekšējā Artikulā. Ka daudzi ticējuši citādi, tas tāpēc, ka viņi nav pētījuši rakstus, un nav redzējuši, kas tur ar ‘Bauslibu’ domāts. Ar ‘Bauslibu’ tur domāti šaurā nozīmē desmit dekaloga baušļi; plašākā nozīmē viss, ko Mozus rakstījis savās piecās Grāmatās; un visplašākā nozīmē viss, kas ir Vārdā. Ka ar ‘**Bauslibu**’ šaurā nozīmē domāti desmit dekaloga baušļi, tas ir zināms.

9. Ka ar ‘**Bauslibu**’ plašākā nozīmē domāts viss, ko Mozus rakstījis savās piecās Grāmatās, tas ir skaidrs no še sekojošām /vietām/: Lūkas evaņģēlijā: “Abrahams sacīja bagātajam ellē: Viņiem ir **Mozus un Pravieši**, lai viņi tos klausu. Ja viņi neklausu **Mozum un Praviešiem**, tad viņi nepārlicināsies, ja arī kāds no mirušajiem augšāmceltos” (16,29.31). Jāņa evaņģēlijā: “Filips sacīja Natanaelam: Mēs esam atraduši, par ko rakstījis **Mozus Bauslībā, un Pravieši**” (1,46). Mateja evaņģēlijā: “Nedomājiet, ka esmu nācis **Bauslibu un Praviešus** atcelt; Es neesmu nācis atcelt, bet piepildīt” (5,17.18). Tajā pašā: “Visi **Pravieši un Bauslība** līdz Jānim ir praviešojuši” (11,13). Lūkas evaņģēlijā: “**Bauslība un Pravieši** ir līdz Jānim; no tā laika Dieva Valstība tiek evaņģelizēta” (16,16). Mateja evaņģēlijā: “Visu, ko jūs gribētu, lai cilvēki jums dara, to darait arī jūs viņiem; tā ir **Bauslība un Pravieši**” (7,12). Tajā pašā: “Jēzus sacīja: tev būs mīlēt Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds, un ar visu savu dvēseli, un būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu. No šiem diviem baušļiem (ex mandatis) atkarājas **Bauslība un Pravieši**” (22,37.39.40.). Šajās vietās ar ‘**Mozu un Praviešiem**’, tāpat ar ‘**Bauslibu un Praviešiem**’ ir domāts viss, kas rakstīts Mozus grāmatās un Praviešu Grāmatās. Ka ar ‘**Bauslibu**’ sevišķi domāts viss, ko Mozus rakstījis, ir skaidrs vēl no sekošām vietām: Lūkas evaņģēlijā: “Kad piepildījās šķīstīšanās dienas pēc **Mozus Bauslības**, tie noveda Jēzu uz Jeruzalemi, lai stādītu Viņu Kungam priekšā, kā rakstīts **Kunga Bauslībā**, ka ikviens vīrietis, kas atver dzemdi, taptu nosaukts svēts Kungam, kā arī lai dotu upuri, kā teikts **Kunga Bauslībā**: pāri ūbeļu un divus jaunus baložus. Un vecāki atveda Jēzu Templī, lai darītu Viņam pēc **Bauslības** paraduma. Kad bija pabeiguši visu pēc **Kunga Bauslības**” (2,22.23.24.27.39). Jāņa evaņģēlijā: “**Bauslībā** Mozus

pavēlējis tādas ar akmeņiem nomētāt” (8,5). Tajā pašā: “**Bauslība ir dota caur Mozu**” (1,17). No tam ir skaidrs, ka te nosaukta ‘Bauslība’, te ‘Mozus’, kur ir runa par tādām lietām, kas rakstītas viņa Grāmatās — kā teikts arī Mt.8,4; Mr.10,2.3.4; 12,19; Lk.20,26.37; Jņ.3,14; 7,19.51; 8,17; 19,7). Arī vairākas lietas, kas pavēlētas, Mozū teiktas esam **Bauslība**, piemēram, ‘par Dedzināmiem upuriem (Levit.6,2; 7,37); par Uguns upuriem (Levit. 6,18; 7,1–11); par Ēdamiem upuriem (Levit.6,14); par Spitālību (Levit.14,2); par Greizsirdību (Num.5,29.30); par Nazireātu (Num.6,13.21). Un Mozus pats arī sauc savas Grāmatas par Bauslību: “Mozus uzrakstīja šo Bauslību un deva to priesteriem, Levija dēliem, kuri nesa Jehovas derības šķirstu, un sacīja tiem: Nēmuši šīs **Bauslības Grāmatu**, nolieciet to blakus Jehovas derības Šķirstam” (Deut.31,9.11.26). Blakus tā ir nolikta, jo Šķirstā iekšā bija akmens Plāksnes, kuras ir Bauslība šaurā nozīmē. Mozus Grāmatas vēlāk nosauktas par Bauslības Grāmatu: “Augstais priesteris Chilkija sacīja Skrīverim Šafanam: **Bauslības Grāmatu esmu atradis Jehovas namā. Kad Kēniņš dzirdēja Bauslības Grāmatas vārdus, viņš saplēsa savas drēbes**” (2.Ķēn.22,8.11; 23,24).

10. Ka ar **Bauslību visplašākā nozīmē ir domāts viss, kas ir Vārdā**, var konstatēt na šīm vietām: “Jēzus sacīja: Vai nav rakstīts **jūsu Bauslībā: Es sacīju, jūs esat dievi?**” (Jņ.10,34) — kas rakstīts Psalmā 82,6. “Pūlis atbildēja: mēs no **Bauslības esam dzirdējuši, ka Kristus palikšot mūžam**” (Jņ.12,34) — kas rakstīts Psalmā 89,31; Ps.110,4; Dan.7,14. “Lai pie pildītos vārds, kas rakstīts viņu **Bauslībā: bez iemesla tie Mani ienīdējuši**” (Jņ.15,25) — kas rakstīts Psalmā 35,19. “Farizeji sacīja: vai kāds no Priekšniekiem ir Viņam ticējis? Bet šis pūlis, kas **Bauslību nepazīst**” (Jņ.7,48.49). “Vieglāk ir debesij un zemei zust, nekā no **Bauslības vienam raksta galiņam**” (Lk.16,17). Ar ‘Bauslību’ tur domāti visi Svētie Raksti.

11. Ka ‘Kungs ir piepildījis visas Bauslības lietas’, nozīmē, ka Viņš piepildījis visas Vārda lietas, tas ir skaidrs no vietām, kur teikts, ka Viņš piepildījis Rakstus, un ka visas lietas ir piepildītas (consummata), piemēram no šīm: “Jēzus iegāja Sinagogā, un piecēlās lasīt. Tad Viņam iedeva Pravieša Jezajas Grāmatu, un attinis to Grāmatu, Viņš atrada vietu, kur rakstīts: **Kunga Gars ir uz Manis, tāpēc ka Viņš Mani svaidījis sūtījis Mani sludināt prieka vēsti (ad evangelizandum) nabagiem, dziedināt tos kam sagrauzta sirds, pasludināt saistītiem atlaišanu, un akliem redzi, pasludināt Kungam pieņemamu gadu. Pēc tam, grāmatu satinis, sacīja: Šodien šis raksts ir piepildījies jūsu ausīs**” (Lk.4,16–21). “Meklējiet **Rakstos, un tie liecina par Mani**” (Jņ.5,39). “Lai **piepildītos Raksti: Kas ar Mani maizi ēd, ir pacēlis pār Mani papēdi**” (Jņ.13,18). “Neviens no tiem nav pazudis, kā vien tas pazušanas dēļ, lai **piepildītos Raksti**” (Jņ.17,12). “Lai **piepildītos Vārds, kas saka: Ko Tu Man esi devis, nevienu no tiem neesmu pazaudējis**” (Jņ.18,9). “Jēzus sacīja Pēterim: Bāz (paslēp) savu zobenu savā vietā, jo kā tad **piepildītos Raksti, ka tā tam būs notikt? Viss tas noticis, lai piepildītos Praviešu Raksti**” (Mt.26,52.54,56). “Cilvēka Dēls aiziet, kā par Viņu rakstīts, lai **piepildītos Raksti**” (Mr. 14,21.49). “Tā ir **piepildījies Raksts, kas saka: Viņš ir pieskaitīts bezdievīgajiem**” (Mr.15,28; Lk.22,37). “Lai **Raksts piepildītos, tie izdalījuši manas drēbes savā starpā, un kauliņus metuši par manu kreklu (tunica)**” (Jņ.19,24). “Pēc tam Jēzus, zinādams, ka viss jau ir pabeigts, lai **Raksti piepildītos**” (Jņ.19,28). “Kad Jēzus etiķi bija ņēmis, Viņš sacīja: Ir pabeigts, tas ir, piepildīts” (Jņ.19,30). “Šīs lietas notikušas, lai **Raksti piepildītos: Viņa kaulus nebūs salauzt; un atkal cits Raksts saka: Tie redzēs, ko tie cauri dūruši**” (Jņ.19,36.37). Neminot vēl citas vietas no Praviešiem, bet kur nav teikts, ka ir piepildīta Bauslība vai Raksti. Ka viss Vārds rakstīts par Viņu, un ka Viņš Pasaulē atnācis, lai to piepildītu, arī to Viņš mācekļiem pirms aiziešanas mācīja šādiem vārdiem: “Jēzus mācekļiem sacīja: Jūs neprašas (mulķi) un sirdī kūtrie ticēt visam, ko Pravieši runājuši. Vai Kristum tā nebija jācieš, un jāieiet godībā? Tālāk, iesākdams no **Mozus un visiem Praviešiem, Viņš iztulkoja viņiem, kas visos Rakstos par Viņu teikts**” (Lk.24,25-27). Tālāk, “Jēzus sacīja mācekļiem: šie ir vārdi, ko Es uz jums esmu runājis, kad vēl biju pie jums, ka ir **jāpiepildās visam, kas rakstīts Mozus Bauslībā un Praviešos un Psalmos par Mani**” (Lk.24.,44.45). Ka Kungs Pasaulē piepildīja visas lietas Vārdā līdz pat visatsevišķākajām, ir skaidrs no šiem Viņa vārdiem: “Āmen, Es jums saku: ja pat debess un zeme zustu, **nezudīs neviens iota vai viens Raksta radziņš no Bauslības, tiekam viss notiks**” (Mt.5,18). No sacītā nu var skaidri redzēt, ka ar to, ka Kungs piepildījis visas lietas Bauslībā, nav domāts, ka Viņš piepildījis tikai dekaloga baušļus, bet visas lietas Vārdā.

**KA KUNGS ATNĀCA PASAULĒ PAKĻAUT ELLES UN PAAUGSTINĀT CILVĒCISKO:
UN KA KRUSTA CIEŠANA BIJA PĒDĒJĀ CĪŅA, KURĀ VIŅŠ ELLES PILNĪGI
UZVARĒJA UN PILNĪGI PAAUGSTINĀJA SAVU CILVĒCISKO.**

12. Baznīcā ir zināms, ka Kungs uzvarējis Nāvi, ar ko domāta Elle, un pēc tam godībā uzkāpis debesī; bet vēl nav zināms, ka Cīņās, kuras ir kārdinājumi (jeb pārbaudījumi), Kungs Nāvi jeb Elli uzvarēja, un reizē ar to paaugstināja savu Cilvēcisko, un ka krusta Ciešana bija Pēdējā Cīņa jeb Kārdinājums, ar ko Viņš uzvarēja un paaugstināja. Par šīm lietām ir daudz teikts Praviešos un Dāvida psalmos, bet ne tik daudz Evaņģēlijos (Evaņģelistos). Šajos Kārdinājumi, ko Viņš kopš zēna gadiem izturēja, visi kopā ir aprakstīti ar Viņa Kārdinājumiem tuksnesī, un vēlāk no velna; un pēdējie — ar tiem, ko Viņš cieta Ģetsemanē un pie Krusta. Par Viņa Kārdinājumiem tuksnesī, un vēlāk no velna, skaties Mateja 4,1–11; Marka 1,12.15; un Lūkas 4,1–13, bet ar tiem domāti visi līdz pat pēdējiem. Vairāk par tiem Viņš mācekļiem neatklāja, jo Jezajā teikts: “Pārbaudīju (*Exactionem*) Viņš izturēja, tomēr savu muti neatdarīja. Kā Jērs kaušanai, un kā avs savu cirpēju priekšā, Viņš palika klusu, un savu muti neatdarīja” (53,8 (53,7)). Par Viņa Kārdinājumiem Ģetsemanē skaties Mateja 26,36–44; Marka 14,32–42 (41)); un Lūkas 22,39–46. Un par Kārdinājumiem pie krusta — Mateja 27,33–57; Marka 15,22–38; Lūkas 23,33–49; un Jāņa 19,17–37. Kārdinājumi nav nekas cits kā cīņas pret Ellēm. Par Kunga kārdinājumiem jeb cīņām, skaties Darbiņā par **Jauno Jeruzalemi un tās Debešķīgo Mācību**, kas izdots Londonā, 201. un 302.nr. (šie nr. latviskajā tulkojumā ir izlaisti); un par Kārdinājumiem vispār — 187–200.nr. turpat.

13. Ka Kungs ar krusta Ciešanu pilnīgi uzvarēja Elles, to Viņš Pats māca Jāņa evaņģēlijā: “**Tagad ir šis pasaules tiesa; tagad šis pasaules Lielkungs (Princeps) tiek izmests ārā**” (12.31). To Kungs sacīja, krusta Ciešanai priekšā stāvot. Turpat: “*Esiet droši (uzticieties), Es pasauli esmu uzvarējis*” (16,33). Un Lūkas evaņģēlijā: “*Jēzus sacīja: Es redzēju Sātānu kā zibeni no debess kritam*” (10,18). Ar ‘pasauli’, ‘pasaules lielkungu’, ‘sātānu’ un ‘velnu’ ir domāta elle.

Ka Kungs ar Krusta Ciešanu arī pilnīgi paaugstinājis savu Cilvēcisko, to Viņš māca Jāņa evaņģēlijā: “*Pēc tam kad Jūdass bija izgājis, Jēzus sacīja: Tagad cilvēka Dēls ir paaugstināts, un Dievs ir paaugstināts Viņā; ja Dievs ir paaugstināts Viņā, tad Dievs paaugstinās arī Viņu sevī Pašā, un Viņu tūdaļ paaugstinās*” (13,31.32). Turpat: “*Tēvs, tā stunda ir pienākusi, paaugstini savu Dēlu, lai arī tavs Dēls Tevi paaugstinātu*” (17,1.5). Turpat: “*Tagad mana dvēsele ir satriekta; un Viņš sacīja: Tēvs, paaugstini savu vārdu; un balss nāca no Debess: un esmu paaugstinājis, un atkal paaugstināšu*” (12,27.28). Lūkas evaņģēlijā: “*Vai Kristum tā nebija jācieš, un jāieiet savā augstībā?*” (24.26). Tas teikts par Kunga Ciešanu. Paaugstināšana ir Dievišķā un Cilvēciskā Savienošana — kāpēc teikts: “*Un Dievs paaugstinās Viņu sevī Pašā*”.

14. Ka Kungs pasaulē atnāca, lai debesis un no turienes arī zemēs savestu visas lietas kārtībā, un ka tas notika, cīnoties pret Ellēm, kuras tad uzbruka ikvienam cilvēkam, kurš pasaulē ienāk un no pasaules iziet, un ka ar to Viņš tapa par Taisnību, kā arī izglāba cilvēkus, kuri bez tam nebūtu varējuši tapt glābti, tas Praviešos daudzās vietās ir iepriekš pateikts, no kurām minēsim tikai dažas:

Jezajā: “*Kas ir Šis, kas nāk no Edoma, aptraipītā apģērbā no Bocras; Šis godājamais savā apģērbā, iedams sava spēka daudzumā? Es, kas runā Taisnībā, liels izglābt. Kāpēc Tu esi sārts savā apģērbā, un tavs apģērbs kā vīnspaidis minējam? Vīnspaidu Es minu viens pats, un no tautas neviena (neviena vīra) nebija ar Mani. Tāpēc esmu minis tos savā dusmībā, un saminis tos savā bardzībā; no tam uzvara par tiem ir aplacinājusi manu apģērbu. Jo atriebšanas (vindictae) diena ir manā sirdī, un manu atpestīto gads ir pienācis. Glābšanu Man sniedza mans elkonis; Es nometu zemē viņu uzvaru. Viņš sacīja: Redzi, tie ir mana tauta, dēli; tāpēc Viņš tapa tiem par Glābēju; savas Mīlestības un savas līdzietības pēc Viņš tos atpestīja*” (63,1–9). Tas teikts par Kunga cīņām pret Ellēm. Ar ‘apģērbu’, kurā Viņš bija ‘godājams’ un kas bija ‘sārts’, ir domāts Vārds, kuram Jūdu tauta bija nodarījusi varmācību; pati cīņa pret Ellēm, un uzvara par tām ir aprakstīta šādi, ka Viņš minis tos savā dusmībā, un saminis savā bardzībā; ka Viņš viens pats un ar paša spēku cīnijies, tas aprakstīts šādi, ka ‘no tautas neviena nebija ar Mani; glābšanu Man sniedza mans elkonis; Es nometu zemē viņu uzvaru’; ka ar to Viņš izglābis un atpestījis, tas aprakstīts šādi: ‘tāpēc Viņš tapa tiem par Glābēju. Savas mīlestības un līdzietības pēc Viņš tos atpestīja’; Ka šis bija Viņa atnākšanas iemesls, aprakstīts šādi: ‘atriebšanas diena ir manā sirdī, un manu atpestīto gads ir pienācis’.

Jezajā: “*Viņš redzēja, ka nav neviena, un izbrīnījās, ka aizstāvētāja nav. Tāpēc glābšanu Viņam*

sniedza Viņa elkonis, un Viņa Taisnība Viņu uzturēja. Tāpēc Viņš apvilka Taisnību kā bruņas, un lika sev galvā Glābšanas ķiveri, un apvilka atriebšanas drēbes, un apsedza sevi ar dedzību kā mēteli. Tad atnāca Ciānai Pestītājs” (59,16.17.20). Arī šīs lietas teiktas par Kunga cīņām, kad Viņš bija pasaulē, pret ellēm. Ka Viņš viens pats ar paša spēku cīnījās pret tām, tas domāts šajos vārdos: ‘Viņš redzēja, ka nav neviena, tāpēc glābšanu Viņam sniedza Viņa elkonis’; ka tāpēc Viņš tapa par taisnību — šajos: ‘Viņa taisnība Viņu uzturēja, kāpēc Viņš apvilka taisnību kā bruņas’; ka tā Viņš atpestīja — šajos: ‘tad atnāca Ciānai Pestītājs’.

Jeremijā: “Viņi ir sakauti, viņu stiprie ir satriekti, tie bēgdami bēg, un atpakaļ neskatās. Tā Diena ir Kungam Jehovih Cebaot atriebšanas (ultionis) diena, lai atriebtos (ut vindictam sumet) saviem pretiniekiem; un zobens ēdīs, un pāēdīs” (46,5.10). Kunga cīņa ar Ellēm un uzvara pār tām, ir aprakstīta tā, ka ‘tie ir sakauti’, ka ‘viņu stiprie satriekti bēgdami bēga un atpakaļ neskatījās’; ‘viņu stiprie’ un ‘pretinieki’ ir elles, tāpēc ka tur visi Kungu ienīst. Tāpēc Viņa atnākšana pasaulē ir domāta šajos vārdos: ‘Tā diena ir Kungam Jehovih Cebaot atriebšanas diena, lai atriebtos saviem pretiniekiem’.

Jeremijā: “Jaunekļi kritīs ielās, un visi karavīri tiks izdeldēti tanī dienā” (49,26).

Joelā: “Jehovah pacēla balsi sava Karaspēka priekšā; liela ir Jehovas diena, ļoti briesmīga; kas tad to izturēs?” (2,11).

Cefanjā: “Jehovas upura dienā Es piemeklēju lielkungus, ķēniņu dēlus, un visus, kas ģērbjas svešnieku drēbēs. Šī Diena, spaidu (šauruma) diena, bazūnes un trokšņa diena” (1,8.9.15.16).

Zacharijā: “Jehovah izies, un karos pret ciltīm, kā tanī dienā, kad Viņš karoja, kaujas dienā. Viņa kājas stāvēs tanī dienā uz Olivu kalna, kas Jeruzalemes priekšā. Tad jūs bēgsit manu kalnu ielejā. Tanī dienā nebūs gaismas un spožuma. Bet Jehovah būs Ķēniņš pār visu zemi. Tanī dienā Jehovah būs viens, un Viņa Vārds (Nomen) viens” (14,3.4.5.6.9). Arī šajā vietā runa ir par Kunga Cīņām. Ar ‘to Dienu’ ir domāta Viņa Atnākšana; ‘Olivu kalns, kas Jeruzalemes priekšā’, bija tā vieta, kur Kungs parasti uzturējās — skaties Mr.13,3.4; 14,26; Lk.21,37; 22,39; Jņ.8,1; un citur.

Dāvida psalmos: “Mani apņēma nāves saites, Elles saites Mani apņēma, nāves valgi nāca man pretī. Tāpēc Viņš meta bultas un daudz zibeņu, un tos iztrūcināja. Es vajāšu savus pretiniekus, un satveršu tos, un negriezīšos atpakaļ, tiekam tos būšu izdeldējis; tos satriekšu, ka tie nevarēs celties. Tu apjozīsi Mani ar spēku karam, un liksi pretiniekiem bēgt. Es saberzēšu tos kā putekļus vēja (vāja vaigu) priekšā, izārdīšu tos kā dubļus uz ielām” (Ps.18,5.6.15.38.39.40.41.43). ‘Saites’ un ‘nāves valgi’, kas apņēma un nāca pretī, nozīmē kārdinājumus, kurus, tāpēc ka tie ir no Elles, sauc arī par ‘elles saitēm’. Šis un vēl pārējās lietas visā tanī Psalmā runā par Kunga cīņām un uzvarām; kāpēc tur vēl teikts: “Tu liksi Mani par galvu ciltīm; tauta, ko Es nepazīnu, Man kalpos” (44.45.p.).

Dāvida psalmos: “Apjoz zobenu ap gurnu, Varena! Tavas bultas ir asas, tautas, kas no sirds ir Ķēniņa pretinieki, apakš Tevis kritīs. Tavs tronis pastāvēs laikmetā un mūžam. Tu mīlēji Taisnību, tāpēc Dievs Tevi svaidījis” (45.4.6.7.8). Arī šīs lietas teiktas par cīņu ar Ellēm, un par to pakļaušanu; jo visā tajā Psalmā runa ir par Kungu; proti, par Viņa cīņām, par Viņa paaugstināšanu, un par uzticīgo izglābšanu caur Viņu.

Dāvida psalmos: “Uguns ies Viņa priekšā, iededzinās visapkārt Viņa pretiniekus, zeme redzēs un bīsies; kalni izkusīs kā vasks visas zemes Kunga priekšā. Debesis pasludinās Viņa taisnību, un visas tautas redzēs Viņa godību” (97,3.4.5.6). Šajā Psalmā tāpat ir runa par Kungu, un par līdzīgām lietām.

Dāvida psalmos: “Jehovas vārds (teiciens) manam Kungam: Sēdies pie manas labās /rokas/, tiekams Es tavus ienaidniekus nolikšu par tavu kāju pameslu. Valdi savu ienaidnieku vidū. Kungs pie tavas labās /rokas/ satrieca ķēniņus savas dusmības dienā, piepildīja /zemi/ ar liķiem, satrieca galvu par lielu (daudzu) zemi” (Ps.110.1 līdz beig.).

Ka šīs lietas teiktas par Kungu, redzams no Paša Kunga vārdiem Mateja 22,44; Marka 12,36; un Lūk.20,42. Ar ‘sēdēšanu pie labās /rokas/’ apzīmēta visspēcība; ar ‘ienaidniekiem’ apzīmētas elles; ar ‘ķēniņiem’ — tie, kuri tur ir ļaunā nepatiesībās; ar viņu ‘nolikšanu par kāju pameslu’, ‘satriekšanu dusmības dienā’, ‘piepildīšanu ar liķiem’, ir apzīmēta viņu varas izpostīšana; un ar ‘galvas satriekšanu par lielu (daudzu) zemi’ ir apzīmēta visa izpostīšana. Tā kā Kungs uzvarēja Elles viens pats bez kāda Eņģeļa palīdzības, tad Viņš nosaukts par **Varoni** un **karu Vīru** (Jez.42,13); par **godības Ķēniņu, stipro Jehovu, kara Varoni** (Ps.14,8.10), **Jēkaba stipro** (Ps.132,2); kā arī daudzās vietās **Jehovah Cebaot**, tas ir, ‘karapulku Jehovah’. Un arī Viņa Atnākšana nosaukta par **Jehovas Dienu**, ‘briesmīgu’, ‘nežēlīgu’, ‘barguma’, ‘iekarsuma’, ‘dusmības’, ‘atriebšanas’, ‘posta’, ‘kara’, ‘bazūnes skaņas’, ‘apjukuma’ dienu — kā to no

iepriekš 4. nr. minētām vietām var redzēt.

Tā kā Kungs, pasaulē būdams, noturēja Pastaro Tiesu, cīnoties pret Ellēm un tās pakļaujot, tad daudzās vietās ir runa par ‘Tiesu’, ko Viņš noturēs, piemēram Dāvida psalmos: *“Jehovah nāk tiesāt zemi; Viņš tiesās zemju apli taisnībā, un tautas patiesībā”* (Ps.96,13); tāpat arī vairākās citās vietās. Šīs vietas ir no Vārda Praviētiskajām grāmatām, Bet Vārda Vēsturiskajās grāmutās tamlīdzīgas lietas reprezentētas ar Izraēla dēlu kariem pret dažādajām ciltīm; jo Vārdā, tiklab Praviētiskajā kā arī Vēsturiskajā, viss rakstītais ir rakstīts par Kungu. No tam Vārds ir Dievišķs. Izraēliskās Baznīcas rituāli, kā Dedzināmie un pārie Upuri (Holocausta et Sacrificia), tāpat arī Sabbati un Svētki, kā arī Aharona un Levitu Priesterība, satur daudz Kunga paaugstināšanas Noslēpumu; tāpat arī pārējās lietas Mozus grāmatās, kuras nosauktas par ‘Likumiem’, ‘Tiesām’, un ‘Noteikumiem’ — kas arī domāts Kunga vārdos Mācekļiem, ka *‘Viņam pienākas izpildīt visu, kas par Viņu rakstīts Mozus Bauslībā’* (Lk.24,44); tāpat Viņa vārdos Jūdiem, *‘ka Mozus par Viņu rakstījis’* (Jņ.5,46). No šīm vietām nu ir skaidrs, ka Kungs pasaulē atnāca pakļaut Elles un paaugstināt savu Cilvēcisko; un ka krusta Ciešana bija pēdējā Cīņa, kurā Viņš Elles pilnīgi uzvarēja un pilnīgi savu Cilvēcisko paaugstināja. Bet vairāk par šo lietu būs redzams nākamajā Darbiņā **par Svētajiem Rakstiem**, kur vienkopus būs sakrātas visas vietas no Praviētiskā Vārda, kurās ir runa par Kunga Cīņām ar Ellēm un uzvarām par tām; jeb, kas ir tas pats, par Viņa paveikto Pastaro Tiesu, kad Viņš bija Pasaulē; tāpat par Viņa Ciešanu un Cilvēciskā Paaugstināšanu — kuru vietu ir tik daudz, kāja tās visas minētu, tās piepildītu veselas lapas.

KA KUNGS AR KRUSTA CIEŠANU GRĒKUS NEATŅĒMA, BET TOS NESA.

15. Ir Baznīcā daži, kas tic, ka Kungs ar krusta Ciešanu esot grēkus atņēmis, kā arī Tēvam gandarījis, un šādā kārtā cilvēkus atpestījis; daži tic arī, ka to cilvēku grēkus, kuri Viņam tic, Viņš esot pārnesi uz sevi, tos nesis, un iemetis jūras dzelmē, tas ir, Ellē. To viņi pie sevis apstiprina ar Jāņa vārdiem par Jēzu: *“Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus”* (Jņ.1,29), un ar Kunga vārdiem Jezajā: *“Viņš uzņēmās mūsu slimības, un nesa mūsu sāpes; mūsu pārkāpumu pēc caurdurts, mūsu netaisnību pēc sasists; sodība (Castigatio) mūsu miera labad ir uz Viņa. Ar Viņa ievainojumu mēs esam dziedināti. Jehovah uzlika Viņam mūsu visu netaisnības. Uzlikto (Exactionem) Viņš izturēja, kā arī sists tika, tomēr savu muti neatdarīja, kā jērs, kas pie kaušanas vests. Izrauts no dzīvo zemes manas tautas pārkāpumu pēc, viņiem mocīšanai, lai nodotu bezdievīgos to kapam, un bagātos to nāvei (dsk.). Viņa dvēselei pūloties, Viņš redzēs un būs paēdināts. Ar savu zināšanu Viņš taisnos daudzus, un ar to, ka Pats ir nesis viņu netaisnības. Viņš iztukšoja savu dvēseli līdz pat nāvei, un ir pieskaitīts pārkāpējiem, un ir nesis daudzus grēkus, un pārkāpējus pārstāvējis”* (53,1 līdz beigām). Šīs un tās lietas ir teiktas par Kunga Kārdināšanām un Viņa Ciešanām, kā arī par ‘grēku un slimību nešanu’; un ka ‘Viņam uzliktas mūsu visu netaisnības’ — ar ko ir domāta tamlīdzīga lieta kā ar ‘sāpju un netaisnību nešanu’. Vispirms tātad pasacīsim, kas domāts ar ‘netaisnību uzņemšanas’, un pēc tam — kas ar ‘to nešanu’. Ar ‘netaisnību uzņemšanas’ nav domāts nekas cits kā smagu kārdinājumu izturēšana, tāpat paciešana, ka Jūdi darīja Viņam tamlīdzīgi, kā bija darījuši Vārdam, un ar Viņu līdzīgi apgājušies, tāpēc ka Viņš bija Vārds. Jo Baznīca, kas tad bija pie Jūdiem, bija gluži izpostīta; un izpostīta bija ar to, ka visas lietas Vārdā viņi bija sagrozījuši tiktāl, ka nekā patiesa nebija pāri palicis — kāpēc viņi arī neatzina Kungu. Tas ir domāts un apzīmēts ar visām Kunga Ciešanām. Tamlīdzīgi notika ar Praviēšiem, tāpēc ka tie reprezentēja Kungu Vārda un no tam arī Baznīcas ziņā, un Kungs bija Pats /īstenais/ Praviētis. Ka Kungs bija Pats īstenais Praviētis, to var konstatēt no šīm vietām: “Jēzus sacīja: *“Nekur Praviētis netiek mazāk godāts kā savā tēvzemē un savās mājās”* (Mt.13,57; Mr.6,4; Lk.4,24). Jēzus sacīja: *“Neklājas Praviētīm ārpus Jeruzalemes bojā iet”* (Lk.13.33). Par Jēzu sacīja: *“Viņš ir Praviētis no Nācaretes”* (Mt. 21,11; Jņ.7,40). *“Bailība pārņēma visus, un tie slavēja Dievu sacīdami, ka liels Praviētis ir cēlies starp viņiem”* (Lk.7,16). Ka *“Praviētis tiks celts no brāļu vidus, kura vārdiem būs paklausīt”* (Deut.18,15–19).

Ka tamlīdzīgi notika ar Praviēšiem, redzams no tagad sekojošām /vietām/: Praviētīm Jezajam pavēlēja reprezentēt Baznīcas stāvokli, ‘atraisot maisu no saviem gurniem un noaujot kurpes no savām kājām (savas kājas), un iet kailam un basam trīs gadus, par zīmi un zinti (prodigium)’ (Jez.20,2.3). Praviētīm Jeremijam pavēlēja reprezentēt Baznīcas stāvokli, ‘nopērkot sev jostu un aplikot to ap saviem gurniem, nelikt to ūdenī, un paslēpt to klints plaisā pie Efratas; kuru pēc daudz dienām atrada

samaitājušos' (Jerem.13,1–7). Tas pats Praviētis reprezentēja Baznīcas stāvokli ar to, ka 'tam nebūs ņemt sev sievu tajā vietā, nedz ieiet raudu namā, nedz aiziet apraudāt, nedz ieiet dzīru namā' (Jerem.16,2.5.8). Praviētīm Ecechiēlam pavēlēja reprezentēt Baznīcas stāvokli, 'ar bārds kuvja nazi noskujot sev galvu un bārdu, un pēc tam tos matus sadalīt: trešo daļu sadedzināt pilsētas vidū, trešo daļu izkaisīt vējā, un drusciņ no tiem piesiet pie savu drēbju stūriem (spārniem), beidzot iemest tos uguns vidū un sadedzināt' (Ecech.5,1–4). Tam pašam Praviētīm pavēlēja reprezentēt Baznīcas stāvokli, 'taisot sev ceļa rikus, un izceļot uz citu vietu Izraēļa dēlu acu priekšā; un iznest tos rikus dienas laikā, un iziet vakarā pa izlauztu sienu, un apsegt seju, lai neredzētu zemi; un ka šādā kārtā tā būtu zinte Izraēļa namam; un praviētīm būs sacīt: Redzi, es esmu jums zinte; kā es darīju, tā viņiem notiks' (Ecech. 12,3–7.11). Praviētīm Hozejam (Hošejam) pavēlēja reprezentēt Baznīcas stāvokli, 'ņemot sev mauku par sievu; un viņš to arī ņēma, un tā dzemdēja viņam trīs dēlus, no kuriem vienu viņš nosauca 'Jisreel', otru par 'ne Apžēlojamu' un trešo par 'ne Tautu' (Hoz.1,2–9). Un vēlreiz viņam pavēlēja 'iet un milēt kādu Sievieti, kuru kāds draugs mīl, un kura pārkāpj laulību; kuru viņš sev arī sagādāja par piecpadsmit sudraba gabaliem' (Hoz.3.1.2). Praviētīm Ecechiēlam pavēlēja reprezentēt Baznīcas stāvokli, 'ņemot ķieģeli, iegrebjot uz tā 'Jeruzalemi' un ielencot to, uz mest valni un uzbērumu pret to, nolikt dzelzs pannu starp sevi un pilsētu, un gulēt uz kreisajiem sāniem, un pēc tam uz labajiem 390 dienas. Tad ņemt kviešus, miežus, lēcas, sāri (zeas) un pupas, un no tiem pagatavot sev maizi, ko tad ēst ar mēru. Un vēl pagatavot sev miežu rausi ar cilvēka sūdiem; un tā kā viņš no tā atlūdzās, tad uzdots tika pagatavot to ar vērša mēsliem (Ecech.4,1–15). Bez tam vēl pravieši reprezentēja arī citas lietas, piemēram, Cedekija ar 'dzelzs ragiem', ko viņš sev taisīja (1.Ķēn.22,11); un kāds cits praviētis — ar to, ka lika sevi sist un ievainot, un kaisīja sev pelnus uz acīm (1.Ķēn.20,35.37). Vispār pravieši reprezentēja Vārdu tā pēdējā saturā, kurš ir burtiskais saturs, ar 'spalvu mētelī' (Zach.13,4), kāpēc arī Elija bija ģērbies tādā mētelī, un apjozies ar ādas jostu ap gurniem (2.Ķēn.1,8); tamlīdzīgi arī Jānis Kristītājs, kura apģērbs bija no kamieļa spalvas, un ādas jostas ap gurniem, un viņš ēda siseņus un kameņu medu (Mt.3,4). No sacītā ir skaidrs, ka Pravieši reprezentēja Baznīcas stāvokli un Vārdu; jo, kas reprezentē šo vienu, tas reprezentē arī otru, jo Baznīca ir no Vārda, un saskan ar tā uzņemšanu ticībā un dzīvē; kāpēc arī ar Praviešiem abās Derībās, kur tie minēti, ir apzīmēta Baznīcas doktrīna no Vārda. Bet ar Kungu kā vislielo Praviēti ir apzīmēta pati Baznīca un pats Vārds.

16. Baznīcas stāvoklis no Vārda, kāds reprezentēts Praviešos, bija tas, kas domāts ar 'tautas netaisnību un grēku nešanu'. Ka tā tas ir, ir skaidrs no tā, kas teikts par praviēti Jezaju, "Ka viņam bija jāiet kailam un basam trīs gadus, par zīmi un zinti" (Jez.20,3). Par praviēti Ecechiēlu, "Ka viņam bija jāiznes ceļa rīki (trauki), un jāapsedz seja, lai neredzētu zemi; un ka šādā kārtā viņš būtu par zinti Izraēļa namam, un arī teiktu, "es esmu jums par zinti" (Ecech.12,6.11). Ka tā viņiem bija 'netaisnību nešana', skaidri redzams Ecechiēlā, kad viņam bija pavelts gulēt 390 un 40 dienas uz kreisajiem un vēlāk uz labajiem sāniem pret Jeruzalemi, un ēst miežu rausi gatavotu ar vērša mēsliem, kur tas arī lasāms: "Tu gulies uz saviem kreisajiem sāniem, un liec uz tiem Izraēļa nama netaisnību. Tik daudz dienu, cik tu uz tiem gulēsi, tu nesīsi viņu netaisnību. Jo Es došu tev pēc viņu netaisnības 360 gadu skaita tikpat daudz dienu nest Izraēļa nama netaisnību. Bet kad tu būsi tās pabeidzis, tad gulies uz saviem labajiem sāniem — nest Jehudas nama netaisnību 40 dienas" (Ecech.4,4.5.6).

Ka praviētis, nesdams šādā kārtā Izraēļa un Jehudas nams netaisnības, ar to tās neaiznesa, un tā viņus neatgrēcināja, bet tikai tās reprezentēja un parādīja, ir skaidrs no sekošiem /vārdiem/ turpat: "Tā sacīja Jehovah: Izraēļa dēli ēdīs savu nešķīsto maizi starp ciltīm, kurp Es tos aizdzīšu. Redzi, Es lau-zīšu maizes padomu (spieķi) Jeruzalemē, lai tiem trūktu maizes un ūdens, un pamesti tiks vīrs un viņa brālis, un tie panīks savas netaisnības pēc" (13.16.17.p. tai pašā Nodaļā). Tamlīdzīgi bija, kad tas pats Praviētis rādīja sevi un sacīja: 'Redzi, es jums esmu zinte', teikts arī: 'kā es darīju, tā viņiem notiks' (Ecech.12,6.11). Tamlīdzīgi tāpat domāts arī, zīmējoties uz Kungu, kur teikts: "Viņš nesa mūsu slimības, uzņēmās (portavit = nesa) mūsu sāpes. Jehovah lika uziet Viņam visām mūsu netaisnībām. Ar savu zināšanu Viņš daudzus taisnoja, Pats viņu netaisnības uzņēmdamies" (Jez.53), kur visā tanī Nodaļā runa ir par Kunga Ciešanu.

Ka Viņš kā Vislielais Praviētis reprezentēja Baznīcas stāvokli Vārda ziņā, ir skaidrs no atsevišķiem Viņa Ciešanas momentiem, kā, ka Jūda Viņu nodeva. Ka augstie priesteri un vecaji Viņu apcietināja un pazudināja. Ka Viņu pļaukāja. Ka sita Viņam ar niedri pa galvu. Ka uzlika ērkšķu vainagu. Ka izdalīja Viņa drēbes, un par kreklu (tunica) meta kauliņus. Ka piesita Viņu krustā. Ka deva Viņam dzert etiķi.

Ka pārdūra sānu. Ka Viņu apbedīja, un ka trešā dienā Viņš uzcēlās. Ka Jūda Viņu nodeva, tas nozīmēja, ka to darija Jūdu cilts, kurai tad bija Vārds, jo Jūda to Cilti reprezentēja. Ka augstie priesteri un vecaji Viņu apcietināja un pazudināja, tas nozīmēja, ka to darija visa tā Baznīca; ka Viņu šauta, spļāva Viņam sejā, pļaukāja, un sita ar niedri pa galvu, tas nozīmēja, ka tamlīdzīgi viņi rīkojās (darija) ar Vārdu tā Dievišķo Patiesību ziņā, kuras visas runā par Kungu. Ka uzlika Viņam ērkšķu vainagu, nozīmēja, ka viņi tās patiesības viltoja un sagānīja (adulteraverint). Ka izdalīja Viņa drēbes, un par kreklu (tunica) meta kauliņus, nozīmēja, ka viņi visas Vārda patiesības izklīdēja, bet ne tā garīgo saturu, jo Kunga krekls to Vārda saturu nozīmēja. Ka Viņu piesita krustā, tas nozīmēja, ka tie visu Vārdu izpostīja un profānēja. Ka deva Viņam etiķi dzert, tas nozīmēja, ka tā patiesības bija vienīgi viltotas un nepatiesas, kāpēc Viņš to nedzēra; un tad sacīja: “Ir piepildīts”. Ka Viņam pārdūra sānu, tas nozīmēja, ka viņi visnotaļ bija izdzēsuši visu Vārda patieso un visu tā labo. Ka viņu apbedīja, tas nozīmēja no mātes palikušā cilvēciskā atmešanu. Ka trešajā dienā Viņš uzcēlās, tas nozīmēja paaugstināšanu. Tamlīdzīgas lietas apzīmētas arī Praviešos un Dāvida psalmos, kur tās iepriekš pateiktas. Kālabad pēc tam, kad Viņš bija šausts un izvests ārā, nesdams ērkšķaino vainagu un purpura mēteli, ko kareivji Viņam bija uzlikuši, Viņš sacīja: “Redzi, Cilvēks!” (Jņ.19,1.5). Tas teikts tāpēc, ka ar ‘Cilvēku’ apzīmēta Baznīca, jo ar ‘cilvēka Dēlu’ apzīmēts Baznīcas Patiesais, tāvad Vārds. No sacītā nu ir skaidrs, ka ar ‘netaisnību nešanu’ ir domāts reprezentēt un attēlot sevi grēkus pret Vārda Dievišķajām patiesībām. Ka Kungs tās lietas izturēja un cieta kā cilvēka Dēls, un ne kā Dieva Dēls, būs redzams turpmāk; jo ‘cilvēka Dēls’ nozīmē Kungu kā Vārdu.

17. Tagad pateiksim kaut ko, ka ar grēku nešanu ir domāta tamlīdzīga lieta kā ar cilvēka atpestīšanu un viņa glābšanu, jo Kungs pasaulē atnāca, lai cilvēks varētu tapt glābts, jo bez Viņa atnākšanas neviens mirstīgais nevarēja tikt reformēts un atdzemdināts, tāvad glābts. Bet tas varēja notikt tikai pēc tam, kad Kungs visu varu Velnam, tas ir, Ellei, bija atņēmis, un savu Cilvēcisko paaugstinājis, tas ir, savienojis ar sava Tēva Dievišķo. Ja tas nebūtu noticis, tad neviens no cilvēkiem nebūtu varējis uzņemt kaut ko Dievišķu Patiesu, kas pie viņa paliktu, un vēl mazāk kaut ko Dievišķu labu, jo Velns, kam iepriekš bija pārāka vara, no sirds viņiem tās lietas būtu izrāvis. No tam ir skaidrs, ka Kungs ar Krusta Ciešanu grēkus nav vis atņēmis, bet atņem tos, tas ir, atstādina no tiem, kuri Viņam tic, dzīvodami saskaņā ar Viņa baušļiem — kā Kungs arī māca Matejā: *“Nedomājiet, ka esmu nācis Bauslību un Praviešus atcelt (atraisīt). Kurš tik vien atceļ vismazāko no šiem baušļiem, un cilvēkus tā mācīs, taps saukts vismazākais debesu Valstībā; bet kurš dara un māca, tas taps saukts liels debesu Valstībā”* (5,17.19). Katrs jau ar prātu vien var redzēt, ja tikai ir kaut cik apgaismots, ka grēki cilvēkam nevar tikt atņemti citādi, kā tikai ar aktuālu grēku nožēlošanu, kura ir, kad cilvēks savus grēkus redz, izlūdzas Kunga palīdzību, un no tiem atstājas. Citu ko redzēt, ticēt un mācīt nav no Vārda, nedz arī no vesela prāta, bet no iekāres un greizas gribas, kas pieder pie cilvēka pašdabas, no kā sapratība apmulst.

KA KUNGA NOPELNA IESKAITĪŠANA NAV NEKAS CITS KĀ GRĒKU PIEDOŠANA PĒC TO NOŽĒLOŠANAS.

18. Baznīcā tic, ka Kungs esot Tēva sūtīts cilvēku dzimuma muma atgrēcināšanai; un ka tas noticis, izpildot Bauslību, un ar krusta Ciešanu, un ka šādā kārtā Viņš pazudināšanu esot atcēlis un /Tēvam/ gandarījis; un ka bez tās Atgrēcināšanas, Gandarīšanas un Izlīdzināšanas cilvēku Dzimums būtu gājis bojā mūžīgā nāvē; un tas tā noticis Taisnības pēc, ko daži sauc arī par Atriebēju taisnību. Ir tiesa, ka bez Kunga Atnākšanas pasaulē visi būtu gājuši bojā; bet kā saprotams, ka Kungs piepildījis visas Bauslības lietas, skaties iepriekš savā Artikulā; un kāpēc Viņš cieta krustu — arī iepriekš sarā Artikulā, no kuriem var redzēt, ka tas nav noticis aiz kaut kādas atriebējas Taisnības, tāpēc ka šāda nav Dievišķa Atribūts. Dievišķie Atribūti ir: Taisnība, Mīlestība, Žēlsirdība un Labais, un Dievs ir pati Taisnība, pati Mīlestība, pati Žēlsirdība un pats Labais; un kur šīs lietas ir, tur nav nekā no atriebības; tāvad nav atriebējas Taisnības. Tā kā Bauslības piepildīšanu un krusta Ciešanu daudzi saprot ne citādi kā, ka Kungs ar šām divām lietām Cilvēku Dzimuma labad gandarījis, un tam paredzēto vai nolemto pazudināšanu atcēlis, tad no lietu sakarības un reizē aiz principa, ka cilvēks tiekot glābts, vienīgi ticēdams, ka tā tas esot, ir secināta dogma par Kunga nopelna Ieskaitīšanu, pieņemot tās divi lietas, kuras bija Kunga nopelns, par

gandarījumu. Bet pēc tā, kas teikts par Bauslības piepildīšanu, ko Kungs paveica, un par Viņa Ciešanu pie krusta, šī lieta atkrīt; un reizē ar to var redzēt, ka nopelna ieskaitīšana ir tukšs vārds, ja ar to nav domāta grēku Piedošana pēc to nožēlošanas; jo nevar ieskaitīt cilvēkam kaut ko, kas ir Kunga, bet var viņam piedēvēt izglābšanos, kas ir Kunga darbs (no Kunga), pēc tam kad cilvēks savus grēkus nožēlojis, tas ir, kad viņš tos ir redzējis un atzinis, un pēc tam no tiem atstājies, un proti, darīts to no Kunga. Tad viņam tiek piedēvēta izglābšanās tādā kārtā, ka cilvēks ne ar savu nopelnu, un paša taisnības pēc tiek glābts, bet ar Kunga spēku, kurš viens pats ir cīnījies un elles uzvarējis, un arī pēc tam viens pats par cilvēku cīnās un viņa labad elles uzvar. Šīs lietas ir Kunga Nopelns un Taisnība, un tās nekādi nevar ieskaitīt cilvēkam; jo, ja tās ieskaitītu, tad Kunga Nopelns un Taisnība tiktu piesavētas cilvēkam kā viņa paša, un tas nekādi nenotiek nedz arī var notikt. Ja tāda ieskaitīšana būtu, tad arī nenozēlotājs un bezdievīgs cilvēks varētu sev Kunga nopelnu ieskaitīt, un tāpēc domāt sevi esam taisnotu — kas taču būtu svētuma piegānīšana ar nesvētām lietām un Kunga Vārda (Nomen) profānēšana; jo tas būtu domāšanu turēt Kungā, un gribēšanu Ellē, un griba taču ir viss cilvēkā.

Ir Dieva ticība, un ir cilvēka ticība: Dieva ticība ir tiem, kuri grēkus nožēlo, bet cilvēka ticība ir tiem, kuri grēkus nonožēlo, un tomēr domā par ieskaitīšanu; un Dieva ticība ir dzīva ticība, bet cilvēka ticība ir nedzīva ticība. Ka Kungs Pats un Viņa Mācekļi sludināja Nožēlošanu un grēku Piedošānu, redzams no šē sekojošiem /vārdiem/: “Jēzus iesāka sludināt un sacīt: **Nožēlojiet grēkus**, jo Debesu Valstība ir tuvu klāt nākusi” (Mr.4,17). “Jēzus sacīja: Nesiet pienācīgus **grēku Nožēlošanas** augļus; cirvis kokiem jau pie saknes pielikts; ikviens koks, kas nenes labus augļus, tiek nocirsts un ugunī iemests” (Lk.3,8,9). “Jēzus sacīja: Ja jūs **neatgriezīsities**, tad visi iesit bojā” (Lk.13,3,5). “Jēzus, sludinādams Dieva Valstības Evanģēliju, sacīja: Laiks ir piepildījies, un Dieva Valstība ir tuvu pienākusi. **Atgriezieties** un ticiet Evanģēlijam” (Mr.1,14,15)”. “Jēzus izsūtīja mācekļus, kuri izgājuši sludināja, lai **Atgriežas** no grēkiem” (Mr.6,12). “Jēzus sacīja Apustuļiem, ka viņiem jāsludina Viņa Vārdā **Atgriešanās un Grēku Piedošana** visām ciltīm, iesākot no Jeruzalemes” (Lk.24,47). “Jānis sludināja **Atgriešanās Kristību grēku Piedošānai**” (Lk.3,3; Mr.1,4). Ar ‘Kristību’ domāta garīga Mazgāšana, proti, no grēkiem, kuru sauc par Atdzemdināšanu. Atgriešanos un grēku Piedošānu Kungs apraksta Jāņa evaņģēlijā tā: “Viņš nāca pie savējiem, bet savējie Viņu neuzņēma. Bet /bija to/, kas Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varēšanu būt par Dieva dēliem, kas tic Viņa Vārdam (in Nomen); kuri ne no asinīm, ne no miesas gribas, nedz arī no vīra gribas, bet no Dieva dzimuši” (1,11.12.13). Ar ‘savējiem’ domāti tie, kuri tad piederēja pie Baznīcas, kur bija Vārds; ar ‘Dieva dēliem’ un tiem, kas tic Viņa Vārdam (Nomen), ir domāti tie, kuri tic Kungam un tic Vārdam (Verbo); ar ‘asinīm’ ir domāti Vārda viltojumi un nepatiesā apstiprinājumi ar to; ‘miesas griba’ ir cilvēka pašdabas gribēšana (voluntarium), kas sevī ir ļaunais; ‘vīra griba’ ir cilvēka pašdabas sapratība (intellectuale), kas sevī ir nepatiesais; ‘no Dieva dzimuši’ ir tie, kuri ir Kunga atdzemdināti. No tam ir skaidrs, ka glābti tiek tie, kuri ir mīlestības labajā un ticības patiesībā no Kunga, un ne tie, kuri ir /savā/ pašdabā.

KA KUNGS DIEVIŠKĀ CILVĒCISKĀ ZIŅĀ IR TEIKTS, DIEVA DĒLS, UN VĀRDA ZIŅĀ TEIKTS, CILVĒKA DĒLS.

19. Baznīcā citādi nezina kā, ka Dieva Dēls esot otra Dievības Persona, atšķirīga no Tēva Personas, no kam pastāv ticība, zīmējoties uz /kādu/ mūžībā dzimuši Dieva Dēlu. Tā kā šī ticība ir universāli pieņemta, un zīmējas uz Dievu, tad nav dota iespēja, nedz ir arī vēlēts domāt par to kaut cik ar saprātu: un pat ne to, ko nozīmē ‘piedzimt mūžībā’. Jo, kas domā par to ar saprātu, tas katrā ziņā pie sevis teiks: ‘Šī lieta ir gan pāri saprašanai (transcendit), bet es tomēr to saku, tāpēc ka citi to saka, un ticu, tāpēc ka citi tic. Bet lai tie zina, ka Dēla kopš mūžības nav, bet ir Kungs kopš mūžības. Zinot, kas ir Kungs, un kas ir Dēls, ir iespējams domāt arī ar saprātu par trīsvienu (triuno) Dievu, bet ne agrāk. Ka Dieva Dēls ir Kunga Cilvēciskais, kas ieņemts no Jehovas — Tēva, un piedzimis no jaunavas Marijas, tas ir klaji skaidrs no šē sekojošām vietām:

Lūkas evaņģēlijā: “Sūtīts tika no Dieva eņģelis Gabriels uz Galilejas pilsētu, kurai vārds Nācarete, pie jaunavas, kas bija saderēta vīram, kuram vārds Jāzeps, no Dāvida nama, bet tās Jaunavas vārds bija Marija. Pie tās ienācis, Eņģelis sacīja: *Esi sveicināta, apžēlotā! Kungs ir ar tevi, tu svētītā starp sievietēm. Viņa to redzēdama, iztrūkās par viņa valodu (vārdu) un domāja, kas tā par sveicināšanu. Bet Eņģelis*

viņai sacīja: *Nebīsties, Marija, tu žēlastību esi atradusi pie Dieva. Redzi, tu ieņemsi un dzemdēsi Dēlu, un nosauksi Viņa Vārdu Jēzus. Šis būs liels un taps nosaukts **Visaugstākā Dēls**. Bet Marija sacīja *Enģelim: Kā tas notiks, jo es vīra nezinu? Tai atbildēdams, Enģelis sacīja: **svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā Spēks tevi apēnos, kāpēc arī tas Svētais, kas no tevis dzims, taps nosaukts Dieva Dēls***” (1,26–35). Še teikts, ‘tu ieņemsi un dzemdēsi Dēlu; Šis būs Liels, un taps nosaukts Visaugstākā Dēls’; un vēlreiz: ‘Svētais, Kas no tevis dzims, taps nosaukts Dieva Dēls’, no kam ir skaidrs, ka Cilvēciskais, kas no Dieva ieņemts, un no jaunavas Marijas dzimis, ir Tas, kas nosaukts par Dieva Dēlu.*

Jezajā lasāms: “*Kungs Pats dod jums zīmi: redzi, jaunava ieņems un dzemdēs Dēlu, un nosauks Viņa Vārdu **Dievs ar mums***” (7,14). Ka Dēls, kas no jaunavas dzimis, un no Dievs ieņemts, ir tas, kas tiks nosaukts ‘Dievs ar mums’, kas tāpat ir Dieva Dēls, tas ir skaidrs — ko apstiprina arī teiktais Mateja 1,22.23. Jezajā lasāms: “*Zēns mums ir dzimis, **Dēls mums ir dots, kuram uz kamieša ir Valdīšana; un Viņa Vārdu nosauks: Brīnišķīgais, Padomdevējs, Dievs, Varonis, **mūžības Tēvs, miera Lielkungs*****” (9,8.7). Še ir tamlīdzīgi, jo teikts, ‘Zēns mums ir dzimis, Dēls mums ir dots’, kurš nav Dēls kopš mūžības, bet pasaulē dzimis Dēls — kas ir skaidrs arī no Praviša vārdiem 7.p. turpat, un no Enģeļa Gabriela vārdiem Marijai, Lūk.1,32.33., kuri ir līdzīgi.

Dāvidā: “*Es pasludināšu par nolemtu (de statuto), Jehovah sacīja: **Tu esi mans Dēls, Es šodien esmu Tevi dzemdīnājis. Skūpstait dēlu, lai Viņš nedusmo, un lai jūs neietu bojā uz ceļa***” (Ps.2.7.12). Arī še nav domāts kāds Dēls kopš mūžības, bet pasaulē dzimis Dēls, jo tas ir praviešojums par Kungu, Kurš nāks; kāpēc teikts ‘nolemtais’, par ko Jehovah Dāvidam pavēstīja; ‘šodien’ nav kopš mūžības, bet ir laikā. Dāvidā: “*Es likšu Viņa roku uz jūru. Viņš sauks Mani, Tu esi mans Tēvs. Es iecelšu (došu) Viņu par **Pirmdzimušo***” (Ps.89,26.27.28). Visā šajā Psalmā runa ir par Kungu, kas nāks, kāpēc domāts ir Viņš, kurš Jhovu sauks par savu Tēvu, un būs Pirmdzimušais; kurš tāpat ir Dieva Dēls. Tamlīdzīgi teikts arī citās vietās, kur Viņš nosaukts par ‘Zaru no Jišajas celma’ (Jez.11,1.2.20); par ‘Dāvida atvasi’ (Jerem.23,5.6); par ‘Sievas Sēklu’ (1.Moz.3,15); par ‘Viendzimušo’ (Jņ.1,18); par ‘Priesteri mūžam un par Kungu’ (Ps.110,4.5).

Jūdu Baznīcā ar ‘Dieva Dēlu’ ir domāts Mesija, ko viņi gaidīja, un par ko zināja, ka Viņš piedzimis Betlemē. Ka ar ‘Dieva Dēlu’ viņi domāja Mesiju, ir skaidrs no sekošām vietām: Jāņa evaņģēlijā: Pēteris sacīja: “*Mēs ticam un atzīstam, ka Tu esi **Kristus, dzīvā Dieva Dēls!***” (6,69); Turpat: “*Tu esi **Kristus, Dieva Dēls, kam būs pasaulē nākt***” (11,27). Matejā: “*Augstais priesteris vaicāja Jēzum, vai Viņš ir **Kristus, Dieva Dēls***. Jēzus sacīja: *Es esmu*” (26,63.64; Mr.14,62). Jāņa evaņģēlijā: “Šīs lietas ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir **Kristus, Dieva Dēls**” (20,31; tad vēl Mr.1.1). ‘Kristus’ ir Grieķu vārds, un nozīmē ‘Svaidīto’, tāpat kā ‘Mesija’ Ebreju valodā, kāpēc Jānis saka: “*Mēs esam atraduši **Mesiju, kas ir tulkots **Kristus*****” (1,42). Un citā vietā: “*Sieva sacīja: es zinu, ka nāks **Mesija, ko sauc **Kristu*****” (4,25). Ka Bauslība un Praviši, jeb viss Vecās Derības Vārds ir par Kungu, tas aprādīts šī darba Pirmajā Artikulā, kāpēc neviens cits Dieva Dēls, kas nāks, nevar būt domāts, kā vien Cilvēciskais, ko Kungs pasaulē pieņēma. No kā secināms, ka ar Jehovas no debess teikto ‘Dēlu’: “*šis mans mīļotais Dēls, pie kā Man labs prāts*” (Mt.3,17; Mr.1,11; Lk.3,22), ir domāts šis /Cilvēciskais/, jo kristīts tika Viņa Cilvēciskais. Un kad Viņš bija pārvērties, /balss no padebeša sacīja/: “*Šis ir mans mīļotais Dēls, pie kā Man labs prāts, Viņu jums būs klausīt*” (Mt.17,5; Mr.9,7; Lk.9,35). Tāpat arī citur, kā Mt.8,29; 14,33; 27,43.54; Mr.3,11; 15,39; Jņ.1,18.34.50; 3,18; 5,25; 10,36; 11,4.

20. Tā kā ar ‘Dieva Dēlu’ ir domāts Kungs, zīmējoties uz Cilvēcisko, ko Viņš Pasaulē pieņēma, kas ir Dievišķais Cilvēciskais, tad ir skaidrs, kas domāts, kad Kungs tik daudreiz sacīja, ka ir ‘Tēva sūtīts pasaulē’, un ka ir ‘izgājis no Tēva’. Ar to, ka ir ‘Tēva sūtīts pasaulē’, ir domāts, ka Viņš ir no Tēva ieņemts. Ka nekas cits ar ‘sūtīšanu’ un ‘Tēva sūtītu’ nav domāts, ir skaidrs no visām vietām, kur teikts arī, ka Viņš dara Tēva gribu un Viņa darbus, kuri bija, uzvarēt Elles, paaugstināt Cilvēcisko, mācīt Vārdu un nodibināt jaunu Baznīcu — kas citādi nevarēja notikt kā ar Cilvēciskā palīdzību, kas bija ieņemts no Jehovas un piedzimis no Jaunavas; tas ir, ja Dievs nebūtu tapis Cilvēks. Apdomā vietas, kur teikts ‘sūtīt’ un ‘sūtīts’, un tu redzēsi, kā Mt.10,40; 15,24; Mr.9,37; Lk.4,43; 9,48; 10,16; Jņ.3,17.34; 4,34; 5,23.24.36.37.38; 6,29.39.40.44.57; 7,16.18.28.29; 8,16.18.29.42; 9,4; 11,41.42; 12,44.45.49; 13,20; 14,24; 15,21; 16,5; 17,3.8.21.23.25; 20,21. Tāpat arī tās vietas, kur Kungs uzrunā Jhovu kā ‘Tēvu’.

21. Daudzi pašlaik citādi par Kungu nedomā, kā par vienkāršu cilvēku, sev līdzīgu, tāpēc ka domā tikai par Viņa Cilvēcisko, un ne reizē arī par Dievišķo, jebšu Viņa Dievišķo no Cilvēciskā nevar šķirt.

Jo Kungs ir Dievs un Cilvēks; arī Dievs un Cilvēks Kungā nav divi, bet ir viena Persona, gluži tāpat

viena, kā Dvēsele un Ķermenis ir viens cilvēks — saskaņā ar visā Kristīgajā Pasaulē (zemju aplī) Koncilos pieņemto doktrīnu, ko sauc par Atanazija Ticības Doktrīnu. Lai tad nu cilvēks vēl pēc tam domās nešķirtu Kungā Dievišķo no Cilvēciskā, tad, lūdzams, izlasi to, kas iepriekš citēts no Lūkas evaņģēlija; un tad vēl sekošo Matejā: “Jēzus Kristus piedzimšana bija šāda: Viņa māte, Jāzepam saderēta būdama, pirms tie nāca kopā, izrādījās esam grūta no **Svētā Gara**. Un Jāzeps, viņas līgavainis, taisns būdams, un negribēdams tai kaunu darīt, gribēja to slepeni atstāt. Bet viņam tā domājot, redzi, Kunga Eņģelis sapnī viņam parādījās, sacīdams: Jāzep, Dāvida dēls, nebīsties pieņemt Mariju, savu līgavu, jo kas viņā ir dzimis, ir no **Svētā Gara**. Un viņa dzemdēs Dēlu, un tev Viņa vārdu būs nosaukt Jēzu. Viņš izglābs savu tautu no viņu grēkiem. Un Jāzeps, no miega pamodies, darīja, kā Kunga Eņģelis viņam bija pavēlējis, un pieņēma savu līgavu; **un to neatzina**, tiekams viņa bija dzemdējusi savu pirmdzimušo Dēlu, un nosauca Viņa vārdu Jēzu” (1,18–25). No šiem vārdiem, un tiem, kas Lūkas evaņģēlijā par Kunga Piedzimšanu rakstīti, un no iepriekš minētiem redzams, ka Dieva Dēls ir no Jehovas — Tēva ieņemtais, un no jaunavas Marijas dzimušais Jēzus, par kuru visi Praviēši un Bauslība līdz pat Jānim praviešojusi.

22. Kurš zina, ko nozīmē Kungam pieliktie vārdi: ‘Dieva dēls’, un ko Viņam pieliktie ‘cilvēka Dēls’, tas var redzēt vairākus Vārda noslēpumus, jo Kungs nosauc Sevi te par ‘Dēlu’, te par ‘Dieva Dēlu’, te par ‘cilvēka Dēlu’, skatoties visur pēc lietas, par kuru ir runa. Kad runa ir par Viņa Dievišķību, par vienību (de uno) ar Tēvu, par Dievišķu varu, par Ticību Viņam, par dzīvību no Viņa, tad Viņš sauc Sevi par Dēlu un Dieva Dēlu (kā Jņ.5,17–26 u.c.); bet kur runa ir par Ciešanu, par Tiesu, par Atnākšanu un vispār par Pestišanu, Glābšanu, Reformēšanu, Atdzemdinašanu, tur Viņš sauc Sevi par cilvēka Dēlu — aiz tā iemesla, ka tad Viņš ir domāts kā Vārds. Kungs dažādiem vārdiem apzīmēts arī Vecās Derības Vārdā. Nosaukts Viņš tur ir ‘Jehovah’, ‘Jah’, ‘Kungs’, ‘Dievs’, ‘Kungs Jehovih’, ‘Jehovah Cebaot’, ‘Izraeļa Dievs’, ‘Izraeļa Svētais’, ‘Jēkaba Varenais’, ‘Šaddai’, ‘Klints’, tad vēl ‘Radītājs’, ‘Veidotājs’, ‘Glābējs’, ‘Pestītājs’ — ikvienā vietā skatoties pēc lietas, par kuru ir runa. Jaunās Derības Vārdā tamlīdzīgi, kur Viņš nosaukts ‘Jēzus’, ‘Kristus’, ‘Kungs’, ‘Dievs’, ‘Dieva Dēls’, ‘cilvēka Dēls’, ‘Pravietis’, ‘Jērs’, un vēl citādi — arī ikvienā vietā skatoties pēc lietas, par kuru tur ir runa.

23. Kāpēc Kungs nosaukts ‘Dieva Dēls’, tas jau pateikts, tagad pateiksim, kāpēc Kungs nosaukts ‘cilvēka Dēls’. Par ‘cilvēka Dēlu’ Viņš nosaukts, kur runa ir par Ciešanu, par Tiesu, par Atnākšanu, un vispār kur par Atpestīšanu, Glābšanu, Reformēšanu un Atdzemdinašanu. Iemesls tas, ka ‘cilvēka Dēls’ ir Kungs, zīmējoties uz Vārdu; un kā Vārds Viņš ir cietis, tiesā, nāk pasaulē, atpestī, glābj, reformē un Atdzemdina. Ka tā tas ir, to var konstatēt no tagad sekojošām Vietām.

24. Ka **Kungs teikts esam ‘cilvēka Dēls’, kad ir runa par Viņa Ciešanu**, redzams no šīm Vietām: “Jēzus sacīja Mācekļiem: “Redzi, mēs ejam augšā uz Jeruzalemi, un **cilvēka Dēls** tiks nodots Augstajiem Priesteriem un rakstu mācītājiem (scribis), kuri pazudinās Viņu uz nāvi, un nodos Viņu pagāniem (ciltīm), un Viņu šautīs, un Viņu apspļaudīs, un Viņu nokaus; trešajā dienā Viņš tomēr uzcelties” (Mr.10,33.34). Tamlīdzīgi teikts arī citur, kur Viņš iepriekš pasaka savu Ciešanu — kā Mt.20,18.19; Mr.8, 31; Lk.9,22. “Jēzus sacīja Mācekļiem: Redzi, stunda ir klāt, **cilvēka Dēls** tiks nodots grēcinieku rokās” (Mt.26,45). Eņģelis sacīja pie kapa pienākušajām sievietēm: “Atcerieties, ko Viņš jums sacījis (runājis), ka **cilvēka Dēlam** jātop nodotam cilvēku — grēcinieku rokās, un jātop krustā sistam, un trešajā dienā jāuzceļas” (Lk.24,7). Ka Kungs tad nosauca Sevi par cilvēka Dēlu, tas tāpēc, ka Viņš ļāva notikt Sev, kā tie bija izrikojušies ar Vārdu, kā iepriekš daudzreiz rādīts.

25. Ka **Kungs teikts esam ‘cilvēka Dēls’, kad runa ir par Tiesu**, redzams no šīm vietām. “Kad **cilvēka Dēls** nāks savā godībā, Viņš sēdēs uz savas godības troņa, un nostatīt avis pa labi, un āžus pa kreisi” (Mt.25,31.33). “Kad **cilvēka Dēls** sēdēs uz savas godības troņa, tiesādams divpadsmit Izraeļa ģintīs” (Mt.19,28). “**Cilvēka Dēls** nāks sava Tēva godībā, un tad atmaksās ikvienam pēc viņa darījumiem” (Mt.16,27). “Esiet nomodā visu laiku, lai jūs būtu cienīgi pastāvēt **cilvēka Dēla** priekšā” (Lk.21,36). “Stundā, kurā jūs nedomājat, **cilvēka Dēls** nāk” (Mt.24,44. Lk.12,40). “Tēvs nevienu netiesā, bet visu tiesu ir devis Dēlam, tāpēc ka tas ir **cilvēka Dēls**” (Jņ.5,22.27). Iemesls, kāpēc Kungs, kad runa ir par Tiesu, saka sevi esam cilvēka Dēlu, ir tas, ka visa Tiesāšana notiek saskaņā ar Dievišķo Patieso, kas ir Vārdā. Ka tas ikvienu tiesā, to Viņš Pats saka Jāņa evaņģēlijā: “Ja kas manus vārdus ir dzirdējis, un tomēr nav ticējis, Es to netiesāju, jo Es neesmu nācis pasauli tiesāt. Vārds, ko esmu runājis, tas viņu tiesās pēdējā dienā” (12,47.48). Un citā vietā: “**Cilvēka Dēls** nav nācis pasauli tiesāt, bet lai tā caur Viņu taptu glābta. Kas Viņam tic, tas netop tiesāts; bet kas netic, tas jau ir notiesāts, tāpēc ka nav ticējis viendzimušā Dieva Dēla Vārdam (Nomen)” (3,17.18). Ka Kungs nevienu uz Elli nenotiesā, jeb Ellē nemet, bet ka ļaunais gars

pats turp metas, skaties Darbā par **Debesi un Elli** (545.–550.574.nr.). Ar Jehovas, Kunga un Dieva Dēla Vārdu (Nomen) ir domāts Dievišķais Patiesais, tādējādi arī Vārds (Verbum) kas ir no Viņa, par Viņu, un tādā kārtā ir Viņš.

26. Ka Kungs teikts esam 'cilvēka Dēls', kur ir runa par Viņa Atnākšanu, redzams no šīm vietām: "Mācekļi sacīja Jēzum, Kāda būs tavas Atnākšanas un laikmeta Piepildīšanās zīme?" Un tad Kungs iepriekš pateica Baznīcas citus citiem sekodamos stāvokļus līdz pat beigām, un par /pašām/ tās beigām sekošo: "Tad parādīsies **cilvēka Dēla** zīme; un redzēs **cilvēka Dēlu** nākam debess padebešos ar spēku (cum virtute) un godību" (Mt.24,3.30; Mr.13,26; Lk.21,27). Ar 'laikmeta piepildīšanos' ir domāts Baznīcas pēdējais laiks; ar 'atnākšanu debess padebešos ar godību' ir domāta Vārda atvēršana, un parādīšana, ka Vārds par Viņu vien ir rakstīts. Danielā lasāms: "Es redzēju, un redzi, ar debesu padebešiem nāca **cilvēka Dēls**" (7,13). Apokalipsē: "Redzi, Viņš nāk ar padebešiem, un ikviena acs Viņu redzēs" (1,7). Arī tas teikts par cilvēka Dēlu — kā tas skaidri redzams no 13.p. turpat; tāpat citā vietā Apokalipsē: "Es redzēju, un redzi, balts padebešis, un uz tā padebeša sēdēja viens līdzīgs **cilvēka Dēlam**" (14,14). Ka Kungs pie sevis ar 'Dieva Dēlu' domāja ko citu, un ar 'cilvēka Dēlu' /atkal/ ko citu, ir skaidrs no Viņa atbildes Augstajam priesterim (priesteru Priekšniekam): Augstais priesteris (lielais Priesteris) sacīja Jēzum: "Es Tevi zvērinu pie dzīvā Dieva, saki mums, vai Tu esi Kristus **Dieva Dēls**? Jēzus viņam sacīja: tu to esi sacījis, Es esmu. Bet Es jums saku, no šī laika jūs redzēsiet **cilvēka Dēlu** sēdam pie spēka (potentiae) labās /rokas/, un nākam debess padebešos" (Mt.26,63.64). Še Viņš papriekš apliecina, ka ir Dieva Dēls, un pēc tam saka, ka tie redzēs 'cilvēka Dēlu' sēdam pie spēka labās /rokas/, un nākam debess padebešos; ar ko domāts, ka pēc krusta Ciešanas Viņš Dievišķā Spēkā atvērs Vārdu, un nodibinās Baznīcu — kas pirms tam notikt nevarēja, tāpēc ka pirms tam Viņš vēl nebija uzvarējis Elli, un paaugstinājis savu Cilvēcisko. Ko nozīmē 'sēdēt uz debess padebešiem' un 'nākt godībā', ir izskaidrots Darbā par **Debesi un Elli** 1.nr.

27. Ka Kungs teikts esam 'cilvēka Dēls', kur ir runa par Pestīšanu, Glābšanu, Reformēšanu un **Atdzemdīšanu**, redzams no šīm vietām: "**Cilvēka Dēls** ir nācis, lai dotu dzīvību (dvēseli) daudzu **Atpestīšanai**" (Mt.20,28; Mr.10,45). "**Cilvēka Dēls** ir nācis glābt," nevis pazudināt (Mt.18,11; Lk.9,56]. "**Cilvēka Dēls** ir nācis meklēt un glābt to, kas gāja zudumā" (Lk.19,10). "**Cilvēka Dēls** ir nācis, lai pasaule caur Viņu taptu glābta" (Jņ.3,17). "Kas labo sēklu sēj, tas ir **cilvēka Dēls**" (Mt.13,37). Runa tur ir par Pestīšanu un Glābšanu, un tāpēc ka Kungs to dara ar Vārda palīdzību, tad Viņš sauc tur sevi par cilvēka Dēlu. Kungs saka, ka cilvēka Dēlam ir vara grēkus piedot (Mr.2,10; Lk.5,24), tas ir, glābt, tad vēl, ka "Viņš ir Sabata Kungs, tāpēc ka ir cilvēka Dēls" (Mt.12,8; Mr.2,28; Lk.6,5), tāpēc ka Viņš ir Vārds, ko Viņš tad māca. Bez tam vēl Viņš saka Jāņa evaņģēlijā: "Nedariet barību, kas zūd, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, ko **cilvēka Dēls** jums dos" (6,27); ar 'barību' šē domāts viss doktrīnas patiesais un labais no Vārda, tātad no Kunga. Tas turpat domāts ar 'mannu' un ar 'maizi', kas no Debess nokāpj; un arī šajās /vārdoš/ tai pašā Nodaļā: "Ja jūs neēdīsiet **cilvēka Dēla** miesu un nedzērsiet Viņa asinis, tad dzīvības jūsos nebūs" (53.p.). 'Miesa' jeb 'maize' ir mīlestības labais no Vārda; 'asinis' jeb 'vīns' ir ticības labais no Vārda — abi no Kunga.

Ar 'cilvēka Dēlu' apzīmētas līdzīgas lietas arī citās vietās, kur tas teikts, piemēram šajās: "Lapsām ir alas, un putniem ir ligzdas, bet **cilvēka Dēlam** nav kur galvu nolikt" (Mt.8,20; Lk.9,58); ar to domāts, ka Vārdam nav vietas pie Jūdiem — ko Kungs saka arī Jāņa evaņģēlijā (8,37); nedz arī tas pie viņiem paliks, tāpēc ka tie Viņu neatzina (Jņ.5,38.39). Ar 'cilvēka Dēlu' ir domāts Kungs kā Vārds arī Apokalipsē: "Septiņu Lukturu vidū es redzēju vienu **cilvēka Dēlam** līdzīgu, gērbtu talārā, un apjoztu ap krūtīm (ap pupiem) ar zelta Jostu" (1,13.u.t.). Tur dažādā veidā ir reprezentēts Kungs kā Vārds, kāpēc Viņš arī nosaukts par 'cilvēka Dēlu'. Dāvidā: "Tava roka lai ir par tavas labās rokas Vīru, par **cilvēka Dēlu**, ko Tu sev esi nostiprinājis. Tad mēs no Tevis neatkāpsimies, dari mūs dzīvus" (Ps.80,18.19). 'Labās rokas Vīrs' arī šē ir Kungs Vārda ziņā, tamlīdzīgi arī 'cilvēka Dēls'. Par labās rokas Vīru Viņš nosaukts tāpēc, ka Kungam Dievišķā Patiesā pēc, kas ir arī Vārds, ir vara (potentia), un Dievišķā Vara (Potentia) Viņam bija tad, kad Viņš bija piepildījis visu Vārdu, kāpēc Viņš arī sacīja, ka tie "redzēs **cilvēka Dēlu** sēdam pie Tēva labās rokas un nākam ar spēku" (Mr. 14,62).

28. Ka 'cilvēka Dēls' nozīmē Kungu Vārda ziņā, tas bija tāpēc, ka arī Pravieši ir teikti esam 'cilvēka Dēli'. Ka Pravieši teikti esam cilvēka dēli, tas bija tāpēc, ka viņi reprezentēja Kungu Vārda ziņā, un tāpēc apzīmēja Baznīcas Doktrīnu no Vārda. Debesī neko citu ar 'praviešiem', kur tie Vārdā minēti, nedomā; ka 'Praviešā', tāpat arī 'cilvēka Dēla' garīgā nozīme ir **Baznīcas Doktrīna no Vārda**; un kad /runa ir/ par Kungu, tad tā ir pats Vārds. Ka Praviētis Daniels nosaukts par cilvēka Dēlu, skaties

tā 8,17. Ka Praviētis Ecechiels nosaukts par cilvēka Dēlu, skaties tā 2,1.3.6.8; 3,1.3.4.10.17.25; 4,1.16; 5,1; 6,2; 7,2; 8,5.6.8.12.15; 11,2.4.15; 12,2.3.9; 18.22.27; 13,2.17; 14,3.13; 15,2; 16,2; 17,2; 20,3.4.27.46; 21,2.6.9.12.14.19.28; 22,18.24; 23,2.36; 24,2.16.25; 25,2; 26,2; 27,2; 28,2.12.21; 29,2.18; 30,2.21; 31,2; 32,2.18; 33,2.7.10.12.24.30; 34,2; 35,2; 36,1.17; 37,3.9.11.16; 38,2.14; 39,1.17; 40,4; 43,7.10.18; 44,5. No šīm /vietām/ nu ir skaidrs, ka Kungs Dievišķā Cilvēciskā ziņā teikts esam 'Dieva Dēls', un Vārda ziņā 'cilvēka Dēls'.

KA KUNGS SAVU CILVĒCISKO PADARĪJA DIEVIŠĶU NO DIEVIŠĶĀ SEVĪ, UN KA TĀ VIŅŠ IR TAPIS VIENS AR TĒVU.

29. No Baznīcas Doktrīnas, kas pieņemta visā Kristīgajā /zemju/ Aplī, ir, "Ka mūsu Kungs Jēzus Kristus, Dieva Dēls, ir Dievs un Cilvēks; un lai gan Viņš ir Dievs un Cilvēks, nav tomēr divi, bet ir viens Kristus; viens tāpēc, ka Dievišķais pieņēma Sev Cilvēcisko; un ir pat gluži viens, jo ir viena Persona; jo kā Dvēsele un Ķermenis veido vienu cilvēku, tā Dievs un Cilvēks ir viens Kristus". Šie vārdi ir ņemti no Atanazija ticības Doktrīnas, kas pieņemta visā Kristīgajā Zemju aplī. Šie, kuri zīmējas uz Dievišķā un Cilvēciskā vienotību Kungā, tur ir būtiski; pārējās lietas, kas tai pašā Doktrīnā par Kungu teiktas, tiks izskaidrotas savā īpašā Artikulā. No tiem /vārdiem/ ir gluži skaidrs, ka /teiktais/ ir no **Kristīgās Baznīcas Ticības**, ka Dievišķais un Cilvēciskais Kungā nav divi, bet ir viens, kā Dvēsele un Ķermenis ir viens cilvēks; un ka Dievišķais Viņš ir uzņēmis Cilvēcisko. No tam secināms, ka ne Dievišķais no Cilvēciskā, nedz arī Cilvēciskais no Dievišķā var tikt šķirti; jo tos šķirt būtu tāpat, kā šķirt Dvēseli no Ķermeņa. Ka tā tas ir, to atzīs arī ikviens, kurš lasīs iepriekš (19. un 21.nr.) no diviem Evaņģēlistiem — Lūkas 1,26–35 un no Mateja 1,18–25 — citētās vietas par Kunga piedzimšanu; no kurām ir klaji skaidrs, ka Jēzus bija ieņemts no Jehovas — Dieva, un piedzima no jaunavas Marijas; ka Viņš tāpat bija Dievišķais, un tas bija Viņa Dvēsele. Tā kā nu Viņa Dvēsele bija Pats Tēva Dievišķais, tad secināms, ka Viņa Ķermenis jeb Cilvēciskais arī tapa Dievišķs; jo kāds (kur) ir viens, /tādam/ jābūt arī otram. Tā un ne citādi Tēvs un Dēls ir viens, Tēvs Dēlā, un Dēls Tēvā; tāpat, ka visas lietas, kas ir Dēla, ir Tēva, un visas lietas, kas ir Tēva, ir Dēla — kā Kungs Pats savā Vārdā māca. Bet kā Savienošanās notika, to pateiksim šādā kārtībā:

- I. Ka Kungs kopš mūžības, ir Jehovah.
- II. Ka Kungs kopš mūžības, jeb Jehovah, pieņēma Cilvēcisko, lai glābtu cilvēkus.
- III. Ka Cilvēcisko Viņš padarīja Dievišķu no Dievišķā Sevī.
- IV. Ka Cilvēcisko Viņš padarīja Dievišķu Kārdināšanās, kurām Viņš ļāvās.
- V. Ka pilna Dievišķā un Cilvēciskā savienošanās Viņā notika, krustu Ciešot, kas bija pēdējā no Kārdināšanās.
- VI. Ka no mātes pieņemto Cilvēcisko Viņš pakāpeniski nolika, un apņēma Cilvēcisko no Dievišķā Sevī, kas ir Dievišķais Cilvēciskais un Dieva Dēls.
- VII. Ka tādā kārtā Dievs tapa Cilvēks, kā Pirmajās tā arī Pēdējās lietās.

30. **Ka Kungs kopš mūžības, ir Jehovah**, tas ir zināms no Vārda; jo Kungs sacīja Jūdiem: "Amen Es jums saku, pirms Abrahams bija, Es esmu" (Jņ.8,58). Un citā vietā: "Paaugstini (glorifica) Mani, Tu Tēvs, augstībā, kas Man bija, pirms pasaule ir, pie Tevis" (Jņ.17,5), ar ko domāts Kungs kopš mūžības, nevis /kāds/ Dēls kopš mūžības; jo 'Dēls' ir Cilvēciskais, kas laikā no Jehovas — Tēva ieņemts un no jaunavas Marijas piedzimis — kā iepriekš rādīts. Ka Kungs kopš mūžības, ir Pats Jehovah, tas konstatējams no daudzām vietām Vārdā, no kurām pašreiz minēsim šīs nedaudzās: "Tanī dienā sacīs, šis ir mūsu Dievs, ko esam gaidījuši, ka Viņš mūs atbrīvotu; Jehovah, ko esam gaidījuši. Liksmosimies un priecāsimies Viņa Glābsšanā" (Jez.25,9); no kuriem vārdiem ir skaidrs, ka gaidīts tika Pats Dievs Jehovah. "Saucēja balss tuksnesī (in deserto): sataisiet ceļu Jehovaham; nolīdziniet tuksnesī (in solitudine) taku mūsu Dievam. Jehovahs godība (gloriam) atklāsies, un visa miesa reizē to redzēs. Redzi, Kungs Jehovih nāk spēkā" (Jez.40,3.5.10; Mt.3,3; Mr.1,3; Lk.3,4). Arī šie Kungs teikts esam Jehovah, kas nāks. "Es Jehovah došu Tevi par derību tautai, par gaismu ciltīm. Es Jehovah, šis ir mans vārds; un savu godību (gloriam) Es citam nedošu" (Jez.42,6.7.8). 'Derība tautai' un 'gaisma ciltīm' ir Kungs /sava/ Cilvēciskā ziņā. Tā kā Tas ir no Jehovas, un ir tapis ar Jehovu viens, tad teikts: "Es Jehovah, šis ir mans Vārds, un savu godību Es citam nedošu", tas ir, ne citam, kā vien Sev Pašam; 'godību dot' ir paaugstināt (glorificare) jeb pievienot

Sev. "Pēkšņi nāks uz savu Templi Kungs, ko jūs meklējat" (Malach.3,1): ar 'Templi' domāts 'Viņa Ķermeņa Templis' (kā Jņ.2,19.21). "Mūs piemeklējusi **Uzlēkšana (Ortus) no augstības**" (Lk.1,78); 'uzlēkšana no augstības' arī ir Jehovah, jeb Kungs kopš mūžības. No šiem /vārdiem/ ir skaidrs, ka ar 'Kungu kopš mūžības' ir domāts Viņa Dievišķais, no Kā /Viņš nācis/, kas Vārdā ir Jehovah. Bet no turpmāk minētām vietām būs skaidrs, ka ar 'Kungu' un tāpat ar 'Jehovu', pēc Viņa Cilvēciskā paaugstināšanas, ir domāts Dievišķais un Cilvēciskais reizē, kā viens; un ka ar 'Dēlu' ir domāts vienīgi Dievišķais Cilvēciskais.

31. **Ka Kungs kopš mūžības, jeb Jehovah, pieņēma Cilvēcisko, lai glābtu cilvēkus** — tas apstiprināts no Vārda iepriekšējos Artikulos. Ka cilvēks citādi nebūtu varējis tapt glābts, to pateiksim citā vietā. Ka Kungs pieņēma Cilvēcisko, tas redzams arī no tām vietām Vārdā, kur teikts, ka Viņš 'ir izgājis no Dieva', 'nokāpis no debess', un ka ir 'sūtīts pasaulē', piemēram no šim: "**Es esmu izgājis no Tēva un nācis pasaulē**" (Jņ.16,28). "**Es no Dieva esmu izgājis un nāku, nevis no Sevis Paša nācis, bet Viņš Mani sūtījis**" (Jņ.8,42). "**Tēvs jūs mīl, tāpēc ka esat ticējuši, ka Es no Dieva esmu izgājis**" (Jņ.16,27.28). "**Neviens nav uzkāpis debesī kā vien tas, kas no debess nokāpis**" (Jņ.3,13). "**Dieva maize ir tā, kas nokāpj no debess, un dod dzīvību pasaulei**" (Jņ.6,33.35.41.50.51). "**Kas nāk no augšienes, tas ir pāri visiem; kas nāk no debess, tas ir pāri visiem**" (Jņ.3,31). "**Es pazīstu Tēvu, tāpēc ka esmu no Viņa, un Viņš Mani sūtījis**" (Jņ.7,29). Ka ar 'tikt Tēva sūtītam pasaulē' ir domāts pieņemt Cilvēcisko, skaties iepriekš 20.nr.

32. **Ka Kungs savu Cilvēcisko padarija Dievišķu no Dievišķā Sevī**, to var redzēt no daudzām vietām Vārdā, no kā tagad citēsim tās, kuras apstiprina, I. **Ka tas noticis pakāpeniski**, kuras ir /sekošās/: "Jēzus auga un nostiprinājās garā un gudrībā, un Dieva žēlastība bija uz Viņa" (Lk.2,40). "Jēzus pieņēma gudrībā, vecumā un žēlastībā pie Dieva un cilvēkiem" (52.p.). II. **Ka Dievišķais darbojās caur Cilvēcisko, kā dvēsele caur ķermeni** — no šim: "Dēls neko nevar darīt no Sevis Paša, ja neredz Tēvu darām" (Jņ.5,19). "Es neko nedaru no Sevis Paša, bet kā mans Tēvs Man mācījis, to Es runāju; kas Mani sūtījis, tas ir ar Mani, un nav atstājis Mani vienu" (Jņ.8,28.29; 5,30). "Es no Sevis Paša neesmu runājis, bet Tēvs, kas Mani sūtījis, Man pavēli devis, kas Man jāsaka un kas jārunā" (Jņ.12,49.50). "Vārdus, ko Es uz jums runāju, Es nerunāju no Sevis Paša. Tēvs, kas Mani paliek, tas dara darbus" (Jņ.14,10). "Es neesmu viens, tāpēc ka Tēvs ir ar Mani" (Jņ.16,32). III. **Ka Dievišķais un Cilvēciskais darbojas vienprātīgi** — no šim: "Ko Tēvs dara, to arī Dēls tāpat dara" (Jņ.5,19). "Kā Tēvs uzmodina mirušos un dara dzīvus, tā arī Dēls, kurus grib, dara dzīvus" (Jņ.5,21). "Kā Tēvam ir dzīvība Sevī Pašā, tā Viņš devis arī Dēlam dzīvību Sevī pašā" (Jņ.5,26). "Tagad tie ir atzinuši, ka viss, ko Tu Man esi devis, ir no Tevis" (Jņ.17,7). IV. **Ka pievienojies ir Dievišķais Cilvēciskajam, un Cilvēciskais Dievišķajam** — no šim: "Ja jūs Mani būtu pazinuši, tad jūs arī manu Tēvu būtu pazinuši, un Viņu redzējuši." Filipam, kurš gribēja Tēvu redzēt, Viņš sacīja: "Tik ilgu laiku Es pie jums esmu, un tu Mani nepazīsti? Filip, kas Mani redz, tas redz Tēvu. Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Mani? Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Mani" (Jņ.14,6–11). "Ja Es sava Tēva darbus nedaru, tad neticiet Man; bet ja Es daru, tad ticiet tiem darbiem: lai jūs atzītu un ticētu, ka Tēvs ir Mani, un Es Tēvā" (Jņ.10,37.38). "Lai visi būtu viens, kā Tu Tēvs Mani, un Es Tevi" (Jņ.17,21). "Tanī dienā jūs atzīsīt, ka Es esmu savā Tēvā" (Jņ.14,20). "Neviens neizraus avis no mana Tēva rokas. Es un Tēvs esam viens" (Jņ.10,29.30). "Tēvs mīl Dēlu, un visas lietas ir devis Viņa rokā" (Jņ.3,35). "Viss, kas ir Tēva, ir Mans" (Jņ.16,15); "Viss Manējais ir Tavs, un Tavējais ir Mans" (Jņ.17,10). "Tu esi devis Dēlam varu par visu miesu" (Jņ.17,2). "Man ir dota visa vara Debesī un virs Zemes" (Mt.28,18). V. **Ka ir jāgriežas pie Dievišķā Cilvēciskā**, ir skaidrs no šim /vietām/: "Lai visi godātu Dēlu, kā tie godā Tēvu" (Jņ.5,23). "Ja jūs Mani būtu pazinuši, tad jūs arī manu Tēvu būtu pazinuši" (Jņ.8,19). "Kurš Mani redz, tas redz Viņu, kas Mani sūtījis" (Jņ.12,45). "Ja jūs Mani būtu pazinuši, tad jūs arī manu Tēvu būtu pazinuši; un no šī laika jūs Viņu esat pazinuši, un Viņu redzējuši" (Jņ.14,7). "Kas Mani uzņem, tas uzņem Viņu, kas Mani sūtījis" (Jņ.13,20). Iemesls ir tas, ka neviens nevar redzēt Pašu Dievišķo, ko sauc par Tēvu; bet var redzēt Dievišķo Cilvēcisko; jo Kungs saka: "Dievu neviens nekad nav redzējis. Viendzimušais Dēls, kas ir Tēva klēpī, Tas /Viņu/ ir atklājis (exposuit)" (Jņ.1,18). "Ne ka jebkurš Tēvu būtu redzējis, kā vien tas, kurš ir pie Tēva; Šis Tēvu ir redzējis" (Jņ.6,46). "Ne Tēva balsi jūs jebkad esat dzirdējuši, nedz Viņa seju (izskatu) redzējuši" (Jņ.6,37). VI. **Tā kā Kungs savu Cilvēcisko padarija Dievišķu no Dievišķā Sevī, un tā kā ir jāgriežas pie Tā, un Tas ir Dieva Dēls, tad jātic ir Kungam, kurš ir Tēvs un Dēls**. Tas ir skaidrs no šim /vietām/: "Jēzus sacīja: Cik ir to, kas Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu būt par Dieva dēliem, kas **tic Viņa vārdam**" (Jņ.1,12). "Lai ikviens, kas **Viņam tic**, neietu pazušānā, bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (Jņ.3,15). "Tik ļoti Dievs mīlējis pasauli, ka savu Viendzimušo Dēlu ir devis, lai ikvienam, kas **Viņam tic**, būtu mūžīgā dzīvība" (Jņ.3,15). "Kas **tic Dēlam**, tas netiek tiesāts; bet kas netic,

tas jau ir notiesāts, tāpēc ka **nav ticējis Dieva Viendzimušā Dēla Vārdam (Nomen)**” (Jņ.3,18). “**Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība; bet kas Dēlam netic, tas dzīvību neredzēs, bet Dieva dusmība uz tā paliek**” (Jņ.3,36). “**Dieva maize ir, kas nokāpj no debess, un dod pasaulei dzīvību. Kas nāk pie Manis, tas neizsalks, un kas Man tic, tam neslāps nekad**” (Jņ.6,33.35). “**Šī ir Viņa griba, kurš Mani sūtījis, ka ikvienam, kas redz Dēlu, un tic Viņam, ir mūžīgā dzīvība, un Es viņu uzmodināšu pēdējā dienā**” (Jņ.6,40). “**Tie Jēzum sacīja: Ko mums būs darīt, lai Dieva darbus darītu? Jēzus atbildēja: Šis ir Dieva darbs, ka jums būs ticēt Tam, ko Viņš ir sūtījis**” (Jņ.6,28.29). “**Āmen Es jums saku, kas Man tic, tam ir mūžīgā dzīvība**” (Jņ.6,47). “**Jēzus sauca, sacīdams: Ja kam slāpst, lai nāk pie Manis, un dzer! Kas Man tic, kā Raksti sacījuši, tam no vēdera plūdis dzīva ūdens straumes**” (Jņ.7,37.38). “**Ja jūs neticēsīt, ka Es esmu, tad jūs mirsit savos grēkos**” (Jņ.8,24). “**Jēzus sacīja: Es esmu augšāmcēlšanās un dzīvība; kas Man tic, jebšu mirtu, tas dzīvos. Bet kas dzīvo un Man tic, tas nemirs ne mūžam**” (Jņ.11,25.26). “**Jēzus sacīja: Es Gaisma esmu nācis pasaulē, lai ikviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā**” (Jņ.12,46; 8,12); “**Kamēr jums ir Gaisma, ticiet Gaismai, lai jūs būtu gaismas dēli**” (Jņ.12,36). “**Āmen Es jums saku, ka mirušie dzirdēs (oriģ. vārds nozīmē arī paklausīs) Dieva Dēla balsi, un kas paklausīs, tie dzīvos**” (Jņ.5,25). “**Palieciēt Manī, arī Es jūsos. Es esmu vīnkoks, jūs esat zari; kas paliek Manī, un Es viņā, tas nes daudz augļu; tāpēc ka bez Manis jūs ne kaut ko nespējat darīt**” (Jņ.15,1–5). “**Ka ir jāpaliek Kungā, un Kungam viņos**” (Jņ.14,20; 17,23). “**Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība; neviens nenāk pie Tēva, ja ne caur Mani**” (Jņ.14,6). Šajās un visas citās vietās, kur minēts ‘Tēvs’, ir domāts Dievišķais, kas bija Kungā no ieņemšanas; un kas — saskaņā ar Kristīgo / zemju/ Apla ticības Doktrīnu — bija kā dvēsele cilvēka ķermenī. Pats Cilvēciskais no šī Dievišķā ir Dieva Dēls. Tā kā nu Šis Cilvēciskais arī tapa Dievišķs, tad, lai cilvēks, negriezts vienīgi pie Tēva, un tādā kārtā savā domāšanā, ticībā un dievkalpošanā no tās, nešķirtu Tēvu no Kunga, kurā Tēvs ir, tad, pēc tam kad Kungs bija mācījis, ka Tēvs un Viņš ir viens, un ka Tēvs ir Viņā, un Viņš ir Tēvā, un ka ir jāpaliek Viņā; un ka neviens nenāk pie Tēva ja ne caur Viņu, Viņš māca arī, ka jātic ir Viņam, un ka cilvēks tiek izglābts ticībā, kura ir vērsta uz Viņu. Ka Cilvēciskais Kungā ir tapis Dievišķs, to vairums Kristiešu nekādi nespēj aptvert, galvenokārt aiz tā iemesla, ka par cilvēku domā pēc viņa materiālā ķermeņa, un ne pēc garīgā; jebšu visi Eņģeļi, kas ir garīgi, arī ir pilnveidīgi cilvēki; un viss Dievišķais, kas iziet no Jehovas — Dieva, no Viņa Pirmajām formām debesī, līdz Viņa Pēdējai pasaulē, tiecas uz cilvēcisku formu. Ka Eņģeļi ir Cilvēciskas Formas, un ka viss Dievišķais tiecas uz cilvēcisku formu, skaties Darbā **par Debesi un Elli** (73.–77.nr. un 453.–460.nr.); un pilnāk tas būs redzams turpmākajos Darbos, kuri būs ņemti no Eņģeliskas Gudrības, zīmējoties uz Kungu.

33. **Ka Kungs savu Cilvēcisko padarīja Devišķu Kārdināšanās, kurām Viņš ļāvās, un pastāvīgās tad uzvarās**, par to runa bija iepriekš (12.13.14.nr.), kam piemetināms vēl vienīgi sekošais: Kārdinājumi nav nekas cits kā cīņas pret ļauno un nepatieso (dsk.); un tā kā ļaunais un nepatiesais (dsk.) ir no Elles, tad tie /Kārdinājumi/ ir cīņas arī pret Elli. Arī pie cilvēkiem, kuri nāk garīgos Kārdinājumos, ir ļauni gari no Elles, kuri tos ievada. Ka Kārdinājumus ievada ļauni gari, to cilvēks nezina; ka tā tomēr ir, tas no daudz Pieredzes ir man dots zināt. No tam nākas, ka cilvēks, kad viņš no Kunga Kārdinājumos uzvar, tiek no Elles izvilkts, kā arī pacelts Debesī. No tam nākas, ka Kārdinājumos jeb cīņās pret ļaunumiem cilvēks top garīgs, tāpat eņģelis. Kungs tomēr ar paša spēku cīnijās pret visām Ellēm, un tās visnotaļ savaldīja un pakļāva; un ar to, ka Viņš paaugstināja reizē savu Cilvēcisko, Viņš tur tās mūžam savaldītas un pakļautas. Jo Elles pirms Kunga atnākšanas bija pieaugušas līdz tādām augstumam, ka sāka uzbrukt pašiem debess Eņģeļiem, un tāpat ikvienam cilvēkam, kas pasaulē ienāk un no pasaules iziet. Ka Elles līdz tādām augstumam bija pieaugušas, tas tāpēc, ka Baznīca bija gluži izpostīta, un pasaules cilvēki elkdievības pēc bija vienās nepatiesībās un ļaunumos; un no cilvēkiem Elles ir /cēlušās/. No tam nācās, ka, ja Kungs nebūtu Pasaulē atnācis, tad neviens no cilvēkiem nebūtu varējis tapt glābts. Par šīm Kunga cīņām daudz ir teikts Dāvida Psalmos un Praviešos, bet maz Evaņģēlistos. Tās cīņas ir domātas ar Kārdinājumiem, ko Kungs izturēja, no kurām pēdējā bija krusta Ciešana. No tam nākas, ka Kungu saka esam Glābēju un Pestītāju. Tas Baznīcā tik daudz ir zināms, ka saka, ka Kungs uzvarējis Nāvi jeb Velnu, tas ir, Elli, un ka līdz ar Uzvaru Viņš ir augšāmcēlies; tāpat arī, ka bez Kunga nav glābšanas. Ka Viņš arī paaugstināja savu Cilvēcisko, un ar to ir tapis par Glābēju, Pestītāju, Reformētāju un Atdzemdētāju mūžam, būs redzams turpmāk. Ka Kungs Cīņās jeb Kārdinājumos ir tapis par Glābēju, tas no daudzajām iepriekš citētām vietām (12.13.14.nr.) ir skaidrs; un vēl no šīm vietām Jezajā: “**Atriebšanas (vindictae) diena ir manā sirdī, un manu atpestīto gads ir pienācis. Es saminu tos savā dusmībā, nometu zemē viņu uzvaru, tāpēc Viņš tiem ir tapis par Glābēju**” (63,4.6.8). Tanī Nodaļā runa ir par Kunga cīņām. Un

Dāvidā: “Vārti, paceliet savas palodas (galvas), topiet augstākas, pasaules ieejas (ostia), lai **godības Kēniņš** iei. Kas ir **Šis godības Kēniņš? Jehovah stiprais un Varoņis, Jehovah kara Varonis**” (Ps.24,9). Arī šīs lietas ir teiktas par Kungu.

34. **Ka pilna Dievišķā un Cilvēciskā savienošanās Viņā notika, krustu Ciešot, kas bija pēdējā no Kārdināšanām**, tas apstiprināts iepriekš savā Artikulā, kur rādīts, ka Kungs atnāca Pasaulē pakļaut Elles, un paaugstināt savu Cilvēcisko, un ka krusta Ciešana bija pēdējā cīņa, kurā Viņš pilnīgi uzvarēja Elles, un pilnīgi paaugstināja savu Cilvēcisko. Tā kā nu Kungs, krustu Ciešot, pilnīgi paaugstināja savu Cilvēcisko, tas ir, pievienoja to savam Dievišķajam, un šādā kārtā arī savu Cilvēcisko padarīja Dievišķu, tad secināms, ka Viņš ir Jehovah un Dievs abēji, kālabad Vārdā Viņš daudzās vietās nosaukts ‘Jehovah’, ‘Dievs’ un ‘Izraēļa Svētais Pestītājs’, ‘Glābējs’ un ‘Veidotājs’ — kā še sekojošās: “*Marija sacīja: Mana dvēsele augsti teic Kungu; un mans gars liksmojas par Dievu manu Glābēju*” (Lk.1,46,47). “*Enģelis sacīja ganiem: Redzi, es pasludinu jums lielu prieku, kas notiks visai tautai, ka šodien jums piedzimis Glābējs, kas ir Kristus Kungs, Dāvida pilsētā*” (Lk.2,10,11). “*Tie sacīja: Šis tiešām ir pasaules Glābējs Kristus*” (Jņ.4,42). “*Es Jehovah Dievs tev palīdzu, un Pestītājs Izraēļa Svētais*” (Jez.41,13,14). “*Jehovah tavs Radītājs, Jēkab, un tavs Veidotājs, Izrael, sacīja: jo Es tevi esmu Atpestījis, Es Jehovah tavs Dievs, Izraēļa Svētais, tavs Glābējs*” (Jez.43,1,3). “*Tā sacīja Jehovah jūsu Pestītājs, Izraēļa Svētais. Es Jehovah jūsu Svētais, Izraēļa Radītājs jūsu Kēniņš*” (Jez.43,14,15). “*Tā sacīja Jehovah Izraēļa Svētais, un tā Veidotājs*” (Jez.45,11,15). “*Tā sacīja Jehovah tavs Pestītājs, Izraēļa svētais*” (Jez.48,17). “*Lai visa miesa zina, ka Es Jehovah tavs Glābējs, un tavs Pestītājs Jēkaba Stiprais*” (Jez.49,26). “*Tad nāks Ciānai Pestītājs*” (Jez.59,20). “*Lai tu zinātu, ka Es Jehovah esmu tavs Glābējs un tavs Pestītājs, Jēkaba Varenais*” (Jez.60,16). “*Jehovah tavs Veidotājs no mātes miesām (ab utero)*” (Jez.49,5). “*Jehovah mana Klints un mans Pestītājs*” (Ps.19,15). “*Tie atminējās, ka Dievs ir viņu Klints, un augstais Dievs viņu Pestītājs*” (Ps.78,35). “*Tā sacīja Jehovah tavs Pestītājs, un tavs Veidotājs no mātes miesām*” (Jez.44,24). “*Kas zīmējas uz mūsu Pestītāju, Jehovah Cebaot ir Viņa vārds, Izraēļa Svētais*” (Jez.47,4). “*Ar mūžības žēlsirdību Es par tevi apžēlošos, tā sacīja tavs Pestītājs Jehovah*” (Jez.54,8). “*Viņu Pestītājs ir stiprs, Jehovah ir Viņa Vārds*” (Jerem.50,34). “*Izraels lai cer uz Jehovu, tāpēc ka ar Jehovu ir žēlsirdība, visai daudz Pestīšanas ir ar Viņu; Viņš atpestīs Izraeli no visām tā netaisnībām*” (Ps. 130,7,8). “*Jehovah Dievs ir mana Klints, mana pils (propugnaculum), manas glābšanas rags, mans Glābējs*” (2.Sam.22,2,3). “*Tā sacīja Jehovah Izraēļa Pestītājs, Viņa Svētais. Kēniņi redzēs un pastāvēs Jehovas dēļ, Kurš ir uzticīgs, Izraēļa Svētais, kas tevi izredzējis*” (Jez.49,7). “*Tikai Tevī ir Dievs, un cita Dieva nekā Tu nav. Tiešām Tu esi aplsēpts Dievs, Izraēļa Dievs, Glābējs*” (Jez.45,14,15). “*Jehovah Izraēļa Kēniņš, un viņa Pestītājs Jehovah Cebaot sacīja: Cita Dieva nav kā Es vien*” (Jez.44,6). “*Es Jehovah, un Glābēja nav, kā Es vien*” (Jez.43,11). “*Vai Es neesmu Jehovah, un cita nav kā Es vien, un Glābēja nav kā Es vien*” (Jez.45,21). “*Es esmu Jehovah tavs Dievs, un citu Dievu nekā Mani tev nebūs atzīt, un Glābēja nav kā Es vien*” (Hoz.13,4). “*Vai Es neesmu Jehovah, un cita Dieva nav kā Es vien? Taisna Dieva un Glābēja nav kā Es vien. Raugaities uz Mani, lai topat glābti, visi zemes gali, jo Es esmu Dievs, un cits neviens*” (Jez.45,21,22). “*Jehovah Cebaot ir Viņa vārds, un tavs Pestītājs ir Izraēļa Svētais, Viņu sauks par visas zemes Dievu*” (Jez.54,5). No šīm /vietām/ var redzēt, ka Kunga Dievišķais, ko sauc par Tēvu, un kas še nosaukts par Jehovu un Dievu, un ka Dievišķais Cilvēciskais, ko sauc par Dēlu, un kas še nosaukts par Pestītāju un Glābēju, tāpat par Veidotāju, kas ir Reformētājs un Atdzemdinātājs, nav divi, bet ir viens; jo teikts ne tikai ‘Jehovah Dievs un Izraēļa Svētais ir Pestītājs un Glābējs’, bet teikts arī ‘Jehovah ir Pestītājs un Glābējs’, un pat ‘Jehovah ir Glābējs, un nav cita kā Es vien’ — no kā ir klaji skaidrs, ka Dievišķais un Cilvēciskais Kungā ir viena Persona, un ka Cilvēciskais arī ir Dievišķs: jo pasaules Pestītājs un Glābējs nav /neviens/ cits kā Kungs /sava/ Dievišķā Cilvēciskā ziņā, ko sauc par ‘Dēlu’. Jo Atpestīšana un Glābšana ir Viņa Paša Cilvēciskā Atribūts, ko sauc par Nopelnu un Taisnību, jo Viņa Cilvēciskais izturēja Kārdinājumus un krusta Ciešanu, tāpat ar Cilvēciskā palīdzību Viņš atpestīja un glāba. Tagad — tāpēc ka pēc Cilvēciskā savienošanās ar Dievišķo Viņā, kas bija kā dvēseles un ķermeņa /vienotība/ cilvēkā, nebija vairs divi, bet viena Persona — saskaņā ar Kristīgā Zemju Apļa Doktrīnu — Kungs abējādi ir Jehovah un Dievs: kāpēc teikts te ‘Jehovah un Izraēļa Svētais /ir/ Pestītājs un Glābējs’, te atkal ‘Jehovah ir Pestītājs un Glābējs’ — kā to no minētām vietām var redzēt, ka tur teikts “*Glābējs Kristus*” (Lk.2,10,11; Jņ.4,42); “*Dievs un Izraēļa Dievs ir Glābējs un Pestītājs*” (Lk.1,47; Jez.45,15; 54,5; Ps.78,35); “*Jehovah Izraēļa Svētais ir Glābējs un Pestītājs*” (Jez.41,14; 43, 5.11.14,15; 48,17; 49,7; 54,5); “*Jehovah /ir/ Glābējs, Pestītājs un Veidotājs*” (Jez.44,6; 47,4; 49,26; 54,8; 63,16; Jerem.50,34; Ps.19,15; Ps.130,7,6; 2. Sam.22,23).

“Jehovah Dievs ir Pestītājs un Glābējs, un cita nav kā Es vien” (Jez.43,11; 44,6; 45,14.15.21.22; Hoz. 13,4).

49. **Ka Kungs no mātes pieņemto Cilvēcisko pakāpeniski nolika, un apņēma Cilvēcisko no Dievišķā Sevī, kas ir Dievišķais Cilvēciskais un Dieva Dēls.** Ka Kungā bija Dievišķais un Cilvēciskais, Dievišķais no Jehovas — Tēva, un Cilvēciskais no jaunavas Marijas, tas ir zināms. No tam nākas, ka Viņš bija Dievs un Cilvēks, un šādā kārtā Viņam bija Dievišķa Būtība un Cilvēciska daba: Dievišķā Būtība no Tēva un Cilvēciskā Daba no Mātes; un no tam Viņš bija vienāds ar Tēvu Dievišķā ziņā, un mazāks par Tēvu Cilvēciskā ziņā; tāpat, ka Viņš šo no mātes /pieņemto/ Cilvēcisko dabu par Dievišķu Būtību nepārvērta, nedz arī piejauc šai to klāt — kā to māca arī Ticības Doktrīna, kuru sauc par Atanazisku; jo Cilvēciska Daba par Dievišķu Būtību pārvērsties nevar, nedz var tikt šai piejaukta. Un tomēr no tās pašas ir arī mūsu Doktrīna, ka Dievišķais Cilvēcisko pieņēma, tas ir, pievienoja sevi tam, kā dvēsele /pievienojas/ savam ķermenim — tiktāl, ka tie nav divi, bet ir viena Persona. No tam secināms, ka Cilvēcisko no Mātes, kas sevi bija līdzīgs cita cilvēka cilvēciskajam, un šādā kārtā bija materiāls, Viņš nolika, un apņēma Cilvēcisko no Tēva, kas sevi ir līdzīgs savam Dievišķajam, un šādā kārtā ir substancīāls, no kam Cilvēciskais arī tapa Dievišķs. No tam nākas, ka Kungs Praviešu Vārdā arī /sava/ Cilvēciskā ziņā teikts esam Jehovah un Dievs; kā arī Evaņģēlistu Vārdā teikts esam Kungs, Dievs, Mesija jeb Kristus, un Dieva Dēls, kuram būs ticēt un kurš glābj. Tā kā nu Kungam no sākuma bija Cilvēciskais no mātes, un šo Viņš pakāpeniski nolika, tad, kamēr Viņš bija Pasaulē, Viņam bija divēji Stāvokļi, kurus sauc par pazemotības jeb iztukšotības (exinanitionis) Stāvokli, un paaugstinātības jeb vienotības Stāvokli ar Dievišķo, ko sauc par Tēvu: pazemotības Stāvoklis, par cik un kad Viņš bija Cilvēciskajā no mātes; un paaugstinātības Stāvoklis, par cik un kad Viņš bija Cilvēciskajā no Tēva. Pazemotības stāvokli Viņš lūdza Tēvu it kā kādu citu no Sevis /šķirtu/, bet paaugstinātības stāvokli Viņš runāja ar Tēvu kā ar Sevi. Šajā stāvokli Viņš sacīja, ka Tēvs ir Viņā, un Viņš Tēvā, un ka Tēvs un Viņš ir viens; bet pazemotības stāvokli Viņš nāca kārdināšanās un cieta krustu, un lūdza Tēvu Viņu neatstāt; jo Dievišķais nevar tikt kārdināts, un vēl mazāk var ciest krustu. No tam nu ir skaidrs, ka kārdināšanās un pastāvīgās tad uzvarās, kā arī ar krusta Ciešanu, kas bija pēdējais kārdinājums, Viņš pilnīgi uzvarēja Elles, un pilnīgi paaugstināja /savu/ Cilvēcisko — kā iepriekš rādīts. Ka Kungs nolika no mātes /pieņemto/ Cilvēcisko, un apņēma Cilvēcisko no Dievišķā Sevī, ko sauc par Tēvu, ir skaidrs arī no tam, ka Kungs, cikreiz Pats ar savu muti ar Māti runādams, nekad nesauca viņu par Māti, bet par ‘Sievu’. Evaņģēlistos tikai trīsreiz lasāms, ka Viņš ar savu muti ar Māti un par viņu runājis, un tad divreiz uzrunājis viņu par ‘Sievu’, un vienreiz nav atzinis viņu par Māti. Ka divreiz uzrunājis viņu par ‘sievu’, lasāms Jāņa /evaņģēlijā/: “Jēzus Māte sacīja Viņam: tiem nav vīna; Jēzus viņai saka: Kas Man ar tevi, Sieva? Vēl mana stunda nav nākusī” (2,3.4). Un turpat: “Jēzus no krusta redz Māti, un mācekli, ko Viņš mīlēja, klāt stāvam, un saka savai Mātei: Sieva, redzi tavs Dēls; pēc tam saka māceklim: redzi, tava Māte” (19,26.27). Vienreiz /teikts/, ka nav atzinis viņu, Lūkas evaņģēlijā: “Ziņots tika Jēzum, sakot: tava Māte un tavi brāļi stāv ārā, un grib tevi redzēt. Jēzus atbildēdams tiem sacīja: Mana Māte un mani brāļi ir šie, kas klausās Dieva Vārdu, un to dara” (8,20.21; Mt.12,46–49; Mr.3,31–35). Citās vietās Marija nosaukta par Viņa māti, bet ne no Viņa mutes. Tas vēl apstiprināms ar to, ka Viņš neatzina Sevi esam Dāvida Dēlu, jo Evaņģēlistos /lasāms/: “Jēzus vaicāja Farizejiem, sacīdams: Kas jums šķiet ir Kristus? Kā Dēls Viņš ir? Tie Viņam saka; Dāvida. Viņš tiem sacīja: Kā tad Dāvids garā sauc Viņu par savu Kungu, sacīdams: Kungs sacīja manam Kungam: sēdies man pa labi, tiekams Es nolieku tavus ienaidniekus tev par kāju pameslu. Ja tad nu Dāvids sauc Viņu par Kungu, kā tad Viņš ir tā Dēls? Un neviens nevārēja atbildēt Viņam ne vārda” (Mt.22,41–46; Mr.12,35.36.37; Lk.20,41–44; Ps.110,1). No šiem /vārdiem/ ir skaidrs, ka Kungs paaugstinātā Cilvēciskā ziņā nebija Marijas, nedz arī Dāvida dēls. Kāds bija Viņa paaugstinātais Cilvēciskais, to Viņš rādīja Pēterim, Jēkabam un Jānim, kad to priekšā pārveidojās: “Ka Viņa vaigs spīdēja kā Saule, un Viņa drēbes bija kā gaisma. Un tad balss no padebeša sacīja: Šis ir mans mīļotais Dēls, kurā Man ir labs prāts (in quo Mihi complacuit); Viņu klausait” (Mt. 17,1–8; Mr.9,2–8; Lk.9,28–36). Arī Jānis redzēja Kungu, “Kā Sauli spīdam savā spēkā (in virtute)” (Apok.1.16).

Ka paaugstināts tika Kunga Cilvēciskais, redzams no tā, kas par Viņa Paaugstināšanu teikts Evaņģēlistos, piemēram no sekošiem vārdiem. Jāņa /evaņģēlijā/: “Stunda ir pienākusi, ka cilvēka Dēls tiek paaugstināts. Viņš sacīja: Tēvs, paaugstinu savu Vārdu (Nomen)! Un balss no Debess nāca: un esmu paaugstinājis un atkal paaugstināšu” (12,23.28). Tā kā Kungs tika paaugstināts pakāpeniski, tad teikts, “Un esmu paaugstinājis, un atkal paaugstināšu.” Turpat: “Pēc tam kad Jūdass bija izgājis, Jēzus sacīja: Tagad cilvēka Dēls ir paaugstināts, un Dievs ir paaugstināts Viņā. Arī Dievs paaugstinās Viņu Sevī Pašā, un

tūdaļ Viņu paaugstinās” (13,31.32). Turpat: “Jēzus sacīja: Tēvs, stunda ir pienākusi, paaugstini savu Dēlu, lai arī Dēls paaugstina Tevi” (17,1.5). Un Lūkas /evanģēlijā/: “Vai Kristum tā nebija jācieš, un jāieiet savā augstībā (gloria)?” (24,26). Tas teikts par Viņa Cilvēcisko. Kungs sacīja, “Dievs ir paaugstināts Viņā, arī Dievs paaugstinās Viņu Sevī Pašā”, tāpat: “Paaugstini savu Dēlu, lai arī tavs Dēls paaugstina Tevi”. To Kungs sacīja tāpēc, ka savienošanās bija abpusīga: Dievišķā ar Cilvēcisko, kā arī Cilvēciskā ar Dievišķo; kāpēc Viņš bija sacījis arī: “Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Manī” (Jņ.14,10.11); tad vēl: “Viss manējais ir Tavs, un viss Tavējais mans” (Jņ.17,10). No tam savienošanās bija pilnīga. Tamlīdzīgi ir ar ikvienu savienošanās, kura, ja nav abpusīga, tad nav pilnīga, kādai jābūt arī Kunga /saistībai/ ar cilvēku, un cilvēka ar Kungu, kā Viņš māca Jāņa evanģēlijā: “Tanī dienā jūs atzīsiet, ka jūs esat Manī, un Es jūsos” (14,20). Un citā vietā: “Palieliet Manī, arī Es jūsos. Kas paliel Manī, un Es viņā, tas nes daudz augļu” (15,4.5).

Tā kā Kunga Cilvēciskais ir paaugstināts, tas ir, tapa Dievišķs, tad pēc nāves trešajā dienā Viņš uzcēlās ar visu ķermeni; kas nenotiek ne ar vienu cilvēku, jo cilvēks uzceļas vienīgi gara, nevis ķermeņa ziņā. Lai cilvēks zinātu, un neviens nešaubītos, ka Kungs ar visu ķermeni uzcēlās, tad Viņš to ne tikai caur Eņģeļiem, kuri bija kapā, pasacīja, bet arī parādījās mācekļiem savā Cilvēciskajā ķermenī, sacīdams viņiem, kad viņi iedomājās redzam garu: “Redziet manas rokas un manas kājas, ka Es Pats esmu. Apstaustait Mani un redziet, jo Garam nav miesas un kaulu, kā jūs Man redzat esam. Un to sacījīs, Viņš tiem rādīja /savas/ rokas un kājas” (Lk.24,39.40; Jņ.20,20). Un tālāk, “Jēzus sacīja Tomam: Stiep šurp savu pirkstu, un redzi manas rokas; un stiep savu roku, un liec to manā sēnā, un neesi neticīgs, bet ticīgs. Tad Toms sacīja: mans Kungs un mans Dievs” (Jņ.20,27.28). Kungs, lai vēl vairāk apstiprinātu, ka Viņš nav gars, bet ir Cilvēks, sacīja mācekļiem: “Vai jums ir še kas ko ēst? Un tie deva Viņam gabalu ceptas zivs, un bišu medu, ko ņēmis, Viņš to priekšā apēda” (Lk.24,41.42.43). Tā kā Viņa ķermenis tad nebija materiāls, bet substanciāls Dievišķs, tad Viņš nāca pie mācekļiem, durvīm aizslēgtām esot (Jņ.20,19.26); un pēc tam kad bija redzēts, “tapa neredzams” (Lk.24,31). Tāds nu /būdams/ Kungs pacēlās, un apsēdās Dievam pie labās /rokas/, jo Lūkas /evanģēlijā/ teikts: “Notikās, kad Jēzus Mācekļus bija svētījis, Viņš no tiem šķīrās, un pacēlās uz Debesi” (24,51); un Marka /evanģēlijā/: “Pēc tam kad bija ar tiem runājis, Viņš pacēlās uz Debesi, un apsēdās pie Dieva labās /rokas/” (16,19). ‘Sēdēt pie Dieva labās /rokas/’ nozīmē Dievišķu Vispēcību.

Tā kā Kungs ar Dievišķo un Cilvēcisko vienotu vienībā uzkāpa Debesi, un apsēdās pie Dieva labās /rokas/ — ar ko apzīmēta Dievišķa Vispēcība, tad secināms, ka Viņa Cilvēciskā Substance jeb Būtība ir tāda pati kā Viņa Dievišķā. Ja cilvēks citādi domātu, tad būtu kā domāt Viņa Dievišķo vien paceltu Debesi, un sēdam pie Dieva labās /rokas/ un ne reizē arī Cilvēcisko — kas ir pretēji Rakstiem un arī pretēji Kristīgai Doktrīnai, kura ir, ka Dievs un Cilvēks Kristū ir kā dvēsele un ķermenis, kurus šķirt būtu pretēji veselam prātam. Šī ‘Tēva’ ar ‘Dēlu’, jeb Dievišķā ar Cilvēcisko, vienotība domāta arī še sekojošās /vietās/: “Es esmu izgājis no Tēva, un nācis pasaulē; Es atkal atstāju pasauli, un eju pie Tēva” (Jņ.16,28). “Es aizeju un nāku pie Tā, kas Mani sūtījis” (Jņ.7,33; 16,5.16; 17,11.13; 19,27). “Ja nu jūs redzēsiet cilvēka Dēlu uzkāpjam, kur Viņš iepriekš bijis” (Jņ.6,62); “Neviens neuzkāpj debesī, ja kas nav no debess nokāpis” (Jņ.3,13). Katrs cilvēks, kas tiek glābts, uzkāpj debesī, tikai ne pats no sevis, bet no Kunga. Vienīgi Kungs uzkāpa /Pats/ no Sevis.

36. **Ka tādā kārtā Dievs tapa Cilvēks, kā pirmajās tā arī pēdējās lietās.** Ka Dievs ir Cilvēks, un ka no Dieva ikviens Eņģelis un Gars ir cilvēks, tas Darbā par **Debesi un Elli** dažviet ir rādīts, un tiks vēl tālāk rādīts Darbiņos par **Eņģelisko Gudrību**. Bet no sākuma Dievs bija Cilvēks Pirmajās lietās, bet ne Pēdējās. Bet pēc tam kad bija pieņēmis pasaulē Cilvēcisko, Viņš tapa Cilvēks arī Pēdējās. Tas secināms no iepriekš apstiprinātā, ka Kungs pievienoja savu Cilvēcisko savam Dievišķajam, un šādā kārtā savu Cilvēcisko arī padarīja Dievišķu. No tam nākas, ka Kungs teikts esam Iesākums un Gals, Pirmais un Pēdējais, kā arī Alfa un Omega. Tas teikts Apokalipsē: “Es esmu Alfa un Omega, Iesākums un Gals, sacīja Kungs, Tas kurš Ir, un kurš Bijis, un kurš Nāk, Vispēcīgais” (1,8.11). Jānis, redzēdams cilvēka Dēlu septiņu lukturu vidū, “Nokrita pie Viņa kājām kā miris; bet Viņš uzlika savu labo /roku/ viņam, sacīdams: Es esmu Pirmais un Pēdējais” (1,13.17; 2,2.8; 21,6). “Redzi, Es nāku drīz, dot ikvienam pēc viņa darba. Es esmu Alfa un Omega, Iesākums un Gals, Pirmais un Pēdējais” (22.12.13). Un Jezajā: “Tā sacīja Jehovah, Izraēļa Kēniņš, un viņa Pestītājs Jehovah Cebaot, Es esmu Pirmais un Pēdējais” (44,6; 48,12).

KA KUNGS IR PATS DIEVS, NO KĀ UN PAR KO IR VĀRDS.

37. Pirmajā Artikulā /šajā darbā/ ir sākts aprādīt, ka visi Svētie Raksti (vsk.) ir par Kungu, un ka Kungs ir Vārds. Še to tālāk aprādīsim ar vietām no Vārda, kur Kungs nosaukts Jehovah, Izraeļa un Jēkaba Dievs, Izraeļa Svētais, Kungs un Dievs, kā arī Ķēniņš, Jehovas Svaidītais, Dāvids. Papriekš man atļauts pieminēt, ka man vēlēts (dots) pārlasīt visus Praviešus un Dāvida Psalmus, kā arī aplūkot atsevišķos pantus un redzēt, par ko tur ir runa; un es redzēju, ka tur ir runa ne par kādām citām lietām, kā par Kunga dibināto un dibināmo Baznīcu, par Kunga Atnākšanu, Cīņām, Paaugstināšanu, Atpestīšanu un Glābšanu, un par Debesei no Viņa, un reizē par pretējām lietām. Tā kā tās visas ir Kunga darbi, tad bija skaidrs, ka visi Svētie Raksti (vsk.) ir par Kungu, un ka tāpēc Kungs ir Vārds. Bet to redzēt nevar /citi/ kā vien tie, kuri ir Kunga apgaismoti, un pazīst arī Vārda garīgo saturu. Visi debess Eņģeļi ir šajā saturā; kālabad, cilvēkam Vārdu lasot, viņi neko citu /kā vien/ to neaptver. Jo Gari un Eņģeļi ir pie cilvēka pastāvīgi un, būdami garīgi, visu saprot garīgi, ko cilvēks saprot dabīgi. Ka visi Svētie Raksti (vsk.) ir par Kungu, to tikai neskaidri un it kā caur sietu var redzēt no tām /vietām/, kuras iepriekš Pirmajā Artikulā no 1. līdz 6. nr. no Vārda ir minētas; un tagad /būs redzamākas/ no tām, kuras būs minētas par Kungu, ka tik daudreiz Viņš teikts esam Kungs un Dievs; no kam var kļūt gaišs, ka Viņš ir /Tas/, kas runājis caur Praviešiem, kur it visur teikts: "**Jehovah ir runājis**", "**Jehovah sacīja**" un "**Jehovah ir teicis**" (dictum Jehovahe).

Ka Kungs ir bijis pirms savas atnākšanas pasaulē, ir skaidrs no šīm /vietām/: Jānis Kristītājs sacīja par Kungu: "*Viņš ir Tas, kas pēc manis nāks, kas pirms manis bijis, kuram es neesmu cienīgs atraisīt Viņa kurpei siksnu. Šis ir, par Ko es sacīju: Kas pēc manis nāk, kas pirms manis bijis, un kas agrāk bijis nekā es*" (Jņ.1,27,30). Apokalipsē: "*Tie krita priekš tā troņa, uz kura bija Kungs, sacīdami: "Mēs pateicamies Tev, Kungs Dievs, Visspēcīgais, Kas esi, Kas biji, un Kas nāks"* (11,16,17). Tad vēl Michā: "*Tu Betleme (Betlehem) Efrata, maz ir tev būt starp Jehudas tūkstošiem; no tevis Man izies, kas būs Valdītājs Izraelī, un Kā iziešana ir no senatnes, no mūžības dienām*" (5,2). Bez tam vēl /tas ir skaidrs/ no Kunga vārdiem Evaņģēlistos, ka /Viņš bijis/ pirms Ābrahams bija; ka augstība Viņam bija pie Tēva, pirms pasaulei pamats likts; ka Viņš izgājis no Tēva, un sākumā bijis Vārds pie Dieva; un ka Dievs ir Vārds, un tas tapis Miesa. Ka Kungs teikts esam Jehovah, Izraeļa un Jēkaba Dievs, Izraeļa Svētais, Dievs un Kungs, tad vēl Ķēniņš, Jehovas Svaidītais, Dāvids, to var konstatēt no še sekošām /vietām/:

38. Ka Kungs teikts esam Jehovah, ir skaidrs no šīm: "*Tā sacīja Jehovah tavs Radītājs, Jēkab; un tavs Veidotājs, Izrael; jo Es tevi esmu Atpestījis. Es esmu Jehovah tavs Dievs, Izraeļa Svētais, tavs Glābējs*" (Jez.43,1,3). "*Es Jehovah Svētais, Izraeļa Radītājs jūsu Svētais, un viņa Veidotājs*" (Jez.45,11,15). "*Lai zina visa miesa, ka Es Jehovah /esmu/ tavs Glābējs, un tavs Pestītājs Jēkaba Stiprais*" (Jez.49,26). "*Lai tu zinātu, ka Es Jehovah esmu tavs Glābējs, un tavs Pestītājs Jēkaba Varenais*" (Jez.60,16). "**Jehovah ir tavs Veidotājs no mātes miesām**" (Jez.49,5). "**Jehovah, mana Klints un mans Pestītājs**" (Ps.19,15). "*Tā sacīja Jehovah, tavs Darītājs, un Veidotājs no mātes miesām. Tā sacīja Jehovah, Izraeļa Ķēniņš, un viņa Pestītājs Jehovah Cebaot*" (Jez.44,2,6). "*Kas zīmējas uz mūsu Pestītāju, Jehovah Cebaot ir Viņa vārds, Izraeļa Svētais*" (Jez.47,4). "*Ar mūžības žēlsirdību /Es par tevi/ apžēlošos, tā sacīja tavs Pestītājs Jehovah*" (Jez.54,8). "**Viņu Pestītājs, Jehovah stiprais ir Viņa vārds**" (Jerem.50,34). "**Jehovah Dievs, mana Klints, mana pils, manas glābšanas rags, mans Glābējs**" (2.Sam.22,2,3). "*Tā sacīja Jehovah jūsu Pestītājs, Izraeļa Svētais*" (Jez.43,14; 48,17). "*Tā sacīja Jehovah, Izraeļa Pestītājs, Viņa Svētais, Ķēniņi redzēs*" (Jez.49,7). "*Es esmu Jehovah, un Glābēja nav kā vien Es*" (Jez.43,11). "*Vai ne Es Jehovah, un nav vairāk kā vien Es? un Glābēja nav kā vien Es. Raugaities uz Mani, lai topat glābti, visi zemes gali!*" (Jez.54,21,22). "*Es esmu Jehovah tavs Dievs, un Glābēja nav kā vien Es*" (Hoz.13,4). "**Tu atpesti mani, Jehovah, patiesības /Dievs/**" (Ps.31,6). "*Izraels lai cer uz Jehovu, jo ar Jehovu ir žēlsirdība, un visai daudz ar Viņu ir pestīšanas; Viņš atpestīs Izraeli no visām tā netaisnībām*" (Ps.130,7,8). "**Jehovah Cebaot ir Viņa vārds, un tavs Pestītājs ir Izraeļa Svētais; Viņu sauks par visas zemes Dievu**" (Jez.54,51). Šajās vietās Jehovah nosaukts par Pestītāju un Glābēju; un tā kā vienīgi Kungs ir Pestītājs un Glābējs, tad Viņš ir arī domāts ar Jehovu. Ka Kungs ir Jehovah, tas ir, ka Jehovah ir Kungs, ir skaidrs arī no šīm /vietām/: "*Zars no Jišajas celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus; uz Viņa dusēs Jehovas Gars*" (Jez.11,1,2). "*Tanī dienā sacīs: Redzi, šis ir mūsu Dievs, ko esam gaidījuši, ka Viņš mūs atbrīvotu; /šis ir/ Jehovah, ko esam gaidījuši; gavilēsim un priedāsimies par Viņa Glābšanu*" (Jez.25,9). "*Saucēja balss tuksnesī: Sataisiet ceļu Jehovam, nolīdziniet tuksnesi taku mūsu Dievam. Jo Jehovas godība atklāsies, un visa*

miesa to redzēs. Redzi, **Kungs Jehovih** nāk spēkā, un Viņa elkonis Viņam dominēs” (Jez.40,3.5.10). “Es **Jehovah**, došu Tevi par derību tautai, par gaismu ciltīm. Es **Jehovah**, šis ir mans Vārds, un savu godību Es citam nedošu” (Jez.42,6.7.8). “Redzi, /nāks/ dienas, kad Es uzcelšu Dāvidam taisnu atvasi, kas valdīs kā Kēniņš, un /Viņam/ sekmēsies, un Viņš darīs tiesu un taisnību zemē, un šis ir Viņa Vārds, ka Viņu sauks: **Jehovah mūsu Taisnība**” (Jerem.23,5.6; 33,15.16). “Tu Betleme Efrata, no tevis Man izies, kas būs Valdītājs Izraelī. Viņš stāvēs un ganīs **Jehovas spēkā**” (Mich.5,1.4). “Zēns mums ir dzimis, Dēla mums ir dots, kuram uz kamieša ir valdīšana, un Viņa Vārdu sauks, Dievs, Varonis, **mūžības Tēvs**; uz Dāvida troņa to nostiprināt un pamatot Tiesā un Taisnībā, no šī laika un mūžam” (Jez.9,6.7). “**Jehovah** izies, un karos pret ciltīm; un Viņa kājas stāvēs uz Olīvu kalna Jeruzalemes vaigu priekšā” (Zach.14,3.4). “Vārti, paceliet savas galvas, un pacelieties pasaules ieejas, lai ieiet godības Kēniņš! Kas ir Šis godības Kēniņš? **Jehovah** stiprais un Varonis, **Jehovah** kara Varonis” (Ps.24,7–10). “Tanī dienā **Jehovah Cebaot** būs par greznuma kroni, un galvas rotu savas tautas atlikušajiem” (Jez.28,5). “Es sūtišu jums Pravieti Eliju, pirms nāk **Jehovas lielā diena**” (Mal./3,23/4,5), neminot vēl citas vietas, kur teikts “Jehovas lielā un tuvā diena”, kā Ecech.30,3; Joela 2,11; Am.5,18.20; Cef.1,7.14.15.18.

39. **Ka Kungs teikts esam Izraēļa Dievs un Jēkaba Dievs**, ir skaidrs no šim /vietām/: “Mozus ņēma tās asinis un slacīja pār to tautu, un sacīja: Redzi, derības asinis, ko **Jehovah** ar jums ir derējis. Un tie redzēja **Izraēļa Dievu**, zem kura kājām bija it kā Safīra akmens darījums, un it kā Debess substance” (2.Moz.24,8.9.10). “Pūlis brīnījās, redzot mēmus runājam, tizlus staigājam, akls redzam, un teica **Izraēļa Dievu**” (Mt.15,31). “Svētīts ir **Kungs Izraēļa Dievs**, jo tas piemeklējis, un sagādājis atbrīvošanu savai tautai Izraelim, uzceldams mums glābšanas ragu Dāvida namā” (Lk.1,68.69). “Es došu tev tumsību bagātības, un apslēptas paslēptuvju mantas, lai tu atzītu, ka Es /esmu/ **Jehovah**, kas saucis tevi Vārdā, **Izraēļa Dievs**” (Jez.45,3). “**Jēkaba** nams, kas zvēr **Jehovas** un **Izraēļa Dieva** Vārdā; jo tie saucas pēc tās svētuma pilsētas, un balstās uz **Izraēļa Dievu**. **Jehovah Cebaot** ir Viņa vārds” (Jez.48,1.2). “**Jēkabs** redzēs savus dzimušos savā vidū svētījam manu Vārdu, un tie svētīs **Jēkaba Svēto**, un bīsies **Izraēļa Dievu**” (Jez.28,23). “Dienu beigās daudzas tautas ies un sacīs: iesim un kāpsim **Jehovas** kalnā, uz **Jēkaba Dieva** namu, kurš mācīs mums savus ceļus, lai staigājam Viņa tekās” (Jez.2,2.3; Mich.4,1.2). “Lai zina visa miesa, ka Es **Jehovah** esmu tavs Glābējs, un tavs **Pestītājs Jēkaba Stiprais**” (Jez.49,26). “Es **Jehovah** /esmu/ tavs Glābējs, un tavs **Pestītājs Jēkaba Varenais**” (Jez.60,16), “Dzemdē, zeme, **Kunga** priekšā, **Jēkaba Dieva** priekšā!” (Ps.114,7). “Dāvids zvērēja **Jehovam**, solījās **Jēkaba Stiprajam**: Es neieiešu sava nama teltī, tiekams būšu atradis vietu **Jehovam**, mājokļus **Jēkaba Stiprajam**. Mēs dzirdējām par Viņu Efratā (Betlehemē)” (Ps.131,2.3.5.6). “Svētīts lai ir **Izraēļa Dievs**, Viņa godība lai piepilda visu zemi” (Ps.72,18.19); neminot vēl citas vietas, kur Kungs nosaukts par **Izraēļa Dievu**, **Pestītāju** un **Glābēju**, kā Lk.1,47; Jez.45,15; 54, 5; Ps.78,35. Kā arī daudzās citās vietās, kur teikts tikai ‘**Izraēļa Dievs**’, kā Jez.17,6; 21,10.17; 24,15; 29,23; Jerem.7,3; 9,15; 11,3; 13,12; 16,9; 19,3.15; 23,2; 24,5; 25,15.27; 29,4.8. 21.25; 30,2; 31,23; 32,14.15.36; 33,4; 34,2.13; 35,13.17.18.19; 37,7; 38,17; 39,16; 42,15.18; 43,10; 44,2.7.11.25; 48,1; 50,18; 51,33; Ecech.8,4; 9,3; 10,19.20; 11,22; 43,2; 44,2; Cef.2,9; Ps.41,14; Ps.59,6; 68,9.

40. **Ka Kungs teikts esam Izraēļa Svētais, ir skaidrs** no šim /vietām/: “Enģelis sacīja Marijai: **Svētais**, kas no tevis dzims, taps saukts Dieva Dēls” (Lk.1,35). “Es redzēju parādīšanās: redzi, Sargs un **Svētais** nokāpa no Debess” (Dan.4,10.20). “Dievs nāks no Tēmana, un **Svētais** no Parana kalna” (Habak.4,3). “Es **Jehovah** jūsu **Svētais**, **Izraēļa Radītājs**, **jūsu Svētais**, un viņa **Veidotājs**” (Jez.43,11.15). “Tā sacīja **Jehovah**, **Izraēļa Pestītājs**, **Viņa Svētais**” (Jez.49,7). “Es **Jehovah** tavs Dievs, **Izraēļa Svētais**, tavs **Glābējs**” (Jez.43,1.3). “Kas zīmējas uz mūsu **Pestītāju**, **Jehovah Cebaot** ir **Viņa vārds**, **Izraēļa Svētais**” (Jez.47,4). “Tā sacīja **Jehovah**, jūsu **Pestītājs**, **Izraēļa Svētais**” (Jez.43,14; 48,17). “**Jehovah Cebaot** ir **Viņa vārds**, un tavs **Pestītājs Izraēļa Svētais**” (Jez.54,5). “Tie kārdināja **Dievu** un **Izraēļa Svēto**” (Ps.78,41). “Tie ir atstājuši **Jehovu**, un izaicinājuši **Izraēļa Svēto**” (Jez.1,4). “Tie sacīja: atstādiniet no mūsu vaiga (dsk.) **Izraēļa Svēto**; kāpēc tā sacīja **Izraēļa Svētais**” (Jez.30,11.12). “Kas saka, lai Viņš pasteidzina Savu (Viņa) darbu, lai mēs to redzam, un lai tuvojas un nāk **Izraēļa Svētā** padoms” (Jez.5,19). “Tanī dienā tie balstīsies uz **Jehovu**, **Izraēļa Svēto**, **patiesībā**” (Jez.10,20). “Izsaucies un gavilē, Ciānas meita, jo liels tavā vidū ir **Izraēļa Svētais**” (Jez.12,6). “**Izraēļa Dievs** ir teicis (dictum), tanī dienā cilvēks skatīsies uz savu **Taisītāju**, un viņa acis raudzīsies uz **Izraēļa Svēto**” (Jez.17,7). “Lēnīgiem būs vairāk prieka **Jehovā**, un trūcīgie starp cilvēkiem liksmosies **Izraēļa Svētajā**” (Jez.29,19; 41,16). “Ciltis steigsies pie tevis **Jehovas**, tava Dieva dēļ, un **Izraēļa Svētā dēļ**” (Jez.55,5). “Salas Man uzticēsies, atvest tavus dēlus no tālienes **Jehovas Cebaot**, un **Izraēļa Svētā Vārdam**” (Jez.60,9). “Zeme ir pilna vainīguma pret **Izraēļa Svēto**” (Jerem.51,5);

un vairākkārt citās vietās. Ar 'Izraēļa Svēto' ir domāts Kungs Dievišķā Cilvēciskā ziņā, jo Eņģelis Gabriels Marijai sacīja: "**Svētais (Sanctum), kas no tevis dzims, taps saukts Dieva Dēls**" (Lk.1,35). Ka 'Jehovah' un 'Izraēļa Svētais' ir viens, lai gan izšķirīgi nosaukti, var konstatēt arī no šē citētām vietām, kur teikts ka Jehovah ir tas Izraēļa Svētais.

41. **Ka Kungs teikts esam Kungs un Dievs**, tas ir skaidrs no tik daudzām vietām, ka, ja tās šē citētu, tad būtu pilnas lappuses; pietiek ar šīm nedaudzajām: Jāņa /evanģēlijā/: Kad Toms pēc Kunga pavēles redzēja Viņa rokas, un taustīja Viņa sānu, viņš sacīja: "**Mans Kungs un mans Dievs**" (20,27.28). Dāvida Psalmā: "**Tie atcerējās, ka Dievs ir viņu Klints, un visaugstais Dievs viņu Pestītājs**" (78,35). Un Jezajā: "**Jehovah Cebaot ir Viņa vārds, un tavs Pestītājs ir Izraēls Svētais. Viņu sauks par visas zemes Dievu**" (54,5). Tas ir skaidrs arī no tam, ka Viņu pielūdza, un metās uz savu vaigu Viņa priekša (Mt.9,18; 14,33; 15,25; 28,9; Mr.1,40; 5, 22; 7,25; 10,17; Lk.17,15.16; Jņ.9,38). Un Dāvida Psalmā: "**Mēs dzirdējām par Viņu Efratā. Ieiesim Viņa mājokļos un nolieksimies Viņa kāju Pamesla priekšā**" (132,6.7). Tāpat Debesī, par ko Apokalipsē /teikts/: "**Es biju garā, un redzi, Tronis bija nolikts debesī, un sēdētājs uz tā Troņa bija līdzīgs Jaspida un Sardus akmenim, un varavīksna apkārt Tronim izskatā līdzīga Smaragdām. Un divdesmit četri Vecaji krita /zemē/ Tronī Sēdētāja priekšā, un pielūdza laikmetu laikmetos Dzīvojošo, un nometa savus kroņus Troņa priekšā**" (4,2.3.10). Un citā vietā: "**Es redzēju Tronī Sēdētāja labajā rokā Grāmatu, aprakstītu iekšpusē un ārpusē, aizzīmogotu septiņiem zīmogiem, un neviens nevarēja to atvērt. Tad viens no Vecajiem sacīja: Redzi, Lauva no Jehudas ģints, Dāvida sakne, ir uzvarējis, lai atvērtu to Grāmatu, un atdarītu tās septiņus zīmogus. Un es redzēju Troņa vidū stāvam Jēru, tas nāca un ņēma to Grāmatu, un tie nometās tā Jēra priekšā, un pielūdza laikmetu laikmetos Dzīvojošo**" (5,1.3.5.6.7.8.14).

42. **Ka Kungs teikts esam Ķēniņš un Svaidītais**, tas tāpēc, ka Viņš bija Mesija jeb Kristus; un Mesija jeb Kristus nozīmē Ķēniņu un Svaidīto. No kam nākas, ka Vārdā arī ar 'Ķēniņu' domāts Kungs; tāpat kā ar 'Dāvidu', kas bija Ķēniņš par Jehodu un Izraeli. Ka Kungs teikts esam Ķēniņš un Jehovas Svaidītais, ir skaidrs no daudzām vietām Vārdā. Tāpēc Apokalipsē teikts, ka "**Jērs tos uzvarēs, tāpēc ka Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš**" (17,14). Un citā vietā: "**Sēdētājam uz baltā Zirga bija uz drēbēm Vārds rakstīts: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs**" (19,16). No tam, ka Kungs teikts esam Ķēniņš, nākas, ka Debesi un Baznīcu saka esam Viņa Valstību; un ka Viņa atnākšanu pasaulē saka esam Valstības Evanģēliju. Ka Debesi un Baznīcu saka esam Viņa Valstību, skaties Mt.12,28; 16,28; Mr.1,14.15; 9,1; 15,43; Lk.1,35; 4,43; 8,1.10; 9,2.11.60; 10,11; 16,16; 19,11; 21,31; 22,18; 23,51. Un Danielā: "**Dievs uzcelš Valstību, kas laikmetos neies bojā; tā satrieks un izdeldēs (consumet) visas citas valstis, bet Tā pastāvēs laikmetos**" (2,44). Turpat: "**Es redzēju nakts parādīšanās, un redzi, ar debesu padebešiem nāca viens kā cilvēka Dēls. Un šim tapa dota Valdīšana, un godība, un Valstība, un visām tautām, ciltīm un valodām būs Viņam kalpot. Viņa valdīšana ir laikmeta Valdīšana, un Viņa Valstība, kas bojā neies**" (7,13.14.27). Ka Viņa atnākšana teikta esam 'Valstības Evanģēlijs', skaties Mt.4,33; 9,35; 24,14.

43. **Ka Kungs teikts esam Dāvids**, ir skaidrs no šīm /vietām/: "**Tanī dienā tie kalpos Jehovam, savam Dievam, un Dāvidam, savam Ķēniņam, ko Es tiem celšu**" (Jerem.30,8.9). "**Pēc tam Izraēļa dēli griezīsies atpakaļ, un meklēs Jehovu, savu Dievu, un Dāvidu, savu Ķēniņu, un ar bijību nāks pie Jehovas, un pie Viņa labestības, dienu beigās**" (Hoz.3,5). "**Es iecelšu pār tiem vienu Ganu, kas tos ganīs, manu kalpu Dāvidu; šis tos ganīs, un šis būs tiem par Ganu. Un Es Jehovah būšu viņiem par Dievu, un lielkungs Dāvids būs viņu vidū**" (Ezech. 34,23.24.25). "**Lai tie būtu Man par tautu, un Es būtu tiem par Dievu. Un mans kalps Dāvids lai būtu tiem par Ķēniņu, un viens Gans tiem visiem. Tad tie mājās uz zemes, viņi un viņu dēli, un viņu dēlu dēli mūžam. Un Dāvids būs Lielkungs viņiem mūžam. Un Es derēšu miera derību, un tā būs mūžības derība ar tiem**" (Ezech.37,23–26). "**Es derēšu jums mūžības derību, Dāvida drošas žēlsirdības; redzi, Es esmu devis Viņu tautām par Liecinieku, ciltīm par Lielkungu un Likumdevēju**" (Jez.55,3.4). "**Tanī dienā Es uzcelšu Dāvida sagraušu telti, un apžogōšu tās pušumus, atjaunošu tās postījumus, un uztaisīšu to kā mūžības dienās**" (Amos.9,11). "**Dāvida nams /būs/ kā Dievs, kā Jehovas Eņģelis viņu priekšā**" (Zach.12,8). "**Tanī dienā avots būs atvērts Dāvida namam**" (Zach.13,1).

Kurš zina, ka ar 'Dāvidu' domāts Kungs, tas var zināt, kāpēc Dāvids savos Psalmos, /it kā/ par sevi pašu, ikreiz rakstījis par Kungu, kā 89. Psalmā, kur /lasāms/ sekošais: "**Es derību esmu derējis savam Izredzētajam, zvērējis savam kalpam Dāvidam: Es nostiprināšu tavu sēklu uz mūžību, un uztaisīšu tavu troni paaudzei un paaudzei; un Debesis apliecinās tavu brīnumu, arī /tavu/ patiesību svēto sapulcē. Tad Tu runāji parādībā savam Svētajam, un sacīji: Es palīdzību esmu licis uz Vareno; esmu augstu cēlis Izredzēto no tautas; esmu atradis Dāvidu, savu kalpu; ar sava svētuma eļļu esmu svaidījis Viņu, ar kuru**

mana roka būs stipra; arī mans elkonis Viņu nostiprinās; mana patiesība un mana žēlsirdība būs ar Viņu, un manā Vārdā (in Nomine) Viņa rags taps augstu celts. Un Es likšu Viņa roku uz jūru, un Viņa labo / roku/ uz upēm. Viņš sauks Mani: Tu esi mans Tēvs, mans Dievs un manas glābšanas Klints. Es došu Viņu arī par Pirmdzimušo, par augsto zemes ķēniņiem. Mana derība Viņam būs stabila. Viņa sēklu Es likšu uz mūžību, un Viņa Troni kā debesu dienas. Vienreiz esmu zvērējis pie sava Svētuma, Es Dāvidam nemelošu: Viņa sēkla pastāvēs (būs) mūžam, un Viņa Tronis būs kā Saule Manā priekšā, un kā Mēness nostiprināts mūžam, un kā uzticams Liecinieks padebešos” (4,5.6.20.21.22.25.26.27.28.29.30.36.57.38). Tamlīdzīgi teikts arī citos Psalmos, kā 45,2 –18; 122,4,5; 132,8–18.

KA DIEVS IR VIENS, UN KA KUNGS IR TAS DIEVS.

45. No tā, kas nupat iepriekšējā Artikulā diezgan daudz no Vārda minēts, var redzēt, ka Kungs teikts esam Jehovah, Izraēla un Jēkaba Dievs, Izraēla Svētais, Kungs un Dievs, tāpat Ķēniņš, Svaidītais un Dāvids; no kā var redzēt, bet līdz šim vēl kā caur sietu, ka Kungs ir Pats Dievs, no Kā un par Ko ir Vārds. Bet ir taču visā zemju aplī zināms, ka Dievs ir viens; un nav neviena cilvēka, kam vesels prāts, kurš to noliegtu. Tad nu atliek tagad to no Vārda apstiprināt, un turklāt vēl, ka Kungs ir tas Dievs.

I. **Ka Dievs ir viens, to apstiprina šis /vietas/ Vārdā:** “Jēzus sacīja: Galvenais no visiem baušļiem ir: klausies, Izrael, **Kungs mūsu Dievs ir viens Kungs**; tāpēc tev būs mīlēt Kungu savu Dievu no visas sirds un no visas dvēseles” (Mr.12,29.30). “Klausies Izrael, **Jehovah mūsu Dievs ir viens Jehovah**; tev būs mīlēt Jehovu savu Dievu no visas savas sirds un no visas savas dvēseles” (5.Moz.6,4.5). “Viens, piegājis pie Jēzus, sacīja: Labais Skolotāj, ko labu man būs darīt, lai man būtu mūžīgā dzīvība? Jēzus viņam sacīja: Kāpēc tu Mani saki esam Labu? **Neviens nav Labs kā viens vienīgais Dievs**” (Mt.19,16.17). “Lai visas zemes Valstis atzīst, ka **Tu Jehovah esi Viens**” (Jez.37,20). “**Es esmu Jehovah, un cits neviens; Dieva nav kā Es vien**. Lai atzīst no saules lēkta un no rieta, ka nav Dieva kā vien Es. Es esmu Jehovah un cits neviens” (Jez.45,5.6). “Jehovah Cebaot Izraēla Dievs, kas mājouz Cherubiem, **Tu viens pats esi Dievs pār visām zemes valstīm**” (Jez. 37,16). “Vai ir kāds Dievs nekā Es vien? un Klints, Es nezīnu /neviena/” (Jez.44,8). “Kas ir Dievs nekā Jehovah, un kas ir Klints, ja ne mūsu Dievs?” (Ps.18,32).

II. **Ka Kungs ir tas Dievs, to apstiprina šis /vietas/ Vārdā:** “Tikai Tevī ir Dievs, un nav cita Dieva. Tiešām, Tu esi aplēpts Dievs, Izraēla Dievs, Glābējs” (Jez.45,14.15). “Vai ne Es Jehovah, un **nav cita Dieva, kā vien Es? Taisna Dieva un Glābēja nav kā vien Es**. Raugāties uz Mani, lai topat **Glābti**, visi zemes gali! jo **Es esmu Dievs un cits neviens**” (Jez.45,21.22). “Es esmu Jehovah, un cita **Glābēja nav kā vien Es**” (Jez.43.11). “Es esmu Jehovah tavs Dievs, un citu Dievu nekā Mani tev nebūs atzīt, un **Glābēja nav kā vien Es**” (Hoz.13.4). “Tā sacīja Jehovah Izraēla Ķēniņš, un viņa **Pestītājs** Jehovah Cebaot. Es esmu Pirmais un Pēdējais, un **cita Dieva nav kā vien Es**” (Jez.44,6). “Jehovah Cebaot ir Viņa vārds, un **Pestītājs** ir Izraēla Svētais, Viņu sauks par visas zemes Dievu” (Jez.54,5). “Tanī dienā Jehovah būs Ķēniņš pār visu zemi; tanī dienā Jehovah būs viens vienīgs, un Viņa Vārds viens vienīgs” (Zach.14,9). Tā kā Kungs vien ir Glābējs un Pestītājs, un tā kā teikts, ka Tas ir Jehovah, un cita nav kā Viņš vien, tad secināms, ka vienīgais Dievs nav cits kā vien Kungs.

KA SVĒTAIS GARS IR DIEVIŠKAIS IZEJOŠAIS NO KUNGA, UN KA TAS SIR PATS KUNGS.

46. Jēzus sacīja, Matejā: “Man ir dota visa vara Debesī un virs Zemes. Tāpēc ejietun darait par mācekļiem visas ciltis, tos kristīdami Tēva, un Dēla un Svētā Gara Vārdā; tos mācīdami turēt visu ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums visas dienas līdz laikmeta piepildījumam” (28,18.19.20).

Līdz šim rādīts, ka Dievišķais, ko sauc par Tēvu, un Dievišķais, ko sauc par Dēlu, Kungā ir viens. Tagad tad nu būs rādāms, ka Svētais Gars ir tas pats kas Kungs. Ka Kungs sacīja, ka būs kristīt “Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā”, tas tāpēc, ka Kungā ir Trīs lietas jeb Trijība (Trinum seu Trinitas), jo /Viņā/ ir Dievišķais, ko sauc par Tēvu, Dievišķais Cilvēciskais, ko sauc par Dēlu, un Dievišķais Izejošais, kas ir Svētais Gars. Dievišķais, kas ir ‘Tēvs’, un Dievišķais, kas ir ‘Dēls’, ir ‘Dievišķais Sākotnējais (Divinum

ex Quo, Dievišķais no Kā); un Dievišķais Izejošais, kas ir Svētais Gars, ir dievišķais caur Ko (Divinum per Quod) /tas darbojas/. Ka nav nekāda cita Dievišķā, kas no Kunga iziet, kā Dievišķais, kas ir Viņš Pats, būs redzams Darbiņos par **Dievišķo Gādību, Visspēcību, Visuresmi un Viszināšanu**, jo šī lieta pieder pie dziļākas pētīšanas /objektiem/. Ka Kungā ir trīs lietas (Trinum), to var ilustrēt salīdzinājumā ar Eņģeli: šim ir dvēsele un ķermenis, un ir arī izejošais, un kas no viņa iziet, tas ir viņš pats ārpus sevis. Par šo Izejošo man ir vēlēts daudz ko zināt, tikai šē nav vieta to pastāstīt. Katru cilvēku, kurš raugās uz Dievu, eņģeli pēc nāves vispirms pamāca, ka Svētais Gars nav nekas cits no Kunga /atšķirīgs/ un ka 'Iziet' (Exire et Procedere) nav nekas cits kā apgaismot un mācīt ar savu Klātienu — skatoties pēc Kunga uzņemšanas. No tam vairākums /aizgājušo/ pēc nāves pamet pasaulē pieņemto priekšstatu par Svēto Garu, un pieņem priekšstatu, ka tas ir Kunga klātiene pie cilvēka caur Eņģeļiem un Gariem, no kuras klātienu un saskaņā ar ko cilvēks tiek apgaismots un mācīts. Bez tam vēl, Vārdā ir parasts nosaukt divus Dievišķus, un palaikam trīs, kuri tomēr ir viens, kā: 'Jehovah un Dievs', 'Jehovah un Izraeļa Svētais', 'Jehovah un Jēkaba Varenais', tāpat 'Dievs un Jērs'; un tā kā tie ir viens, tad citās vietās teikts, ka 'Jehovah viens pats ir Dievs', 'Jehovah viens pats ir Svētais', un kā Viņš ir 'Izraeļa Svētais', un nav cita kā Viņš vien; tāpat kā 'Dieva' vietā ir teikts 'Jērs', un 'Jēra' vietā 'Dievs' — šitādi teikts Apokalipsē, un tādi Praviēšos. Ka Kungs viens pats ir domāts ar 'Tēvu, Dēlu un Svēto Garu' (Mt.28,19), ir skaidrs no turpat iepriekš un pēc tam teiktā. Iepriekšējā Pantā Kungs saka: "*Man ir dota visa vara Debesī un virs zemes*", un nākamajā Pantā Kungs saka: "*Redzi, Es esmu pie jums visas dienas līdz laikmeta piepildījumam*", tā tad saka to vienīgi par Sevi — kālabad Viņš to teica, lai zinātu, ka Viņā ir Trijība.

Lai zinātu, ka Svētais Gars nav kāds cits Dievišķais nekā Pats Kungs, tad rādīsim, kas Vārdā domāts ar 'Garu'. Ar 'Garu' domāts I. Cilvēka Dzīvība vispār. II. Tā kā cilvēka Dzīvība ir dažāda, skatoties pēc viņa stāvokļa, tad ar 'Garu' ir domāta dažādā dzīvības rosme (affectio) pie cilvēka. III. Tad vēl — atdzemdināta cilvēka Dzīvība, ko sauc par garīgu Dzīvību. IV. Bet kur teikts 'Gars', zīmējoties uz Kungu, tur domāta Viņa Dievišķā Dzīvība, tā tad Kungs Pats. V. Sevišķi Viņa Gudrības Dzīvība, ko sauc par Dievišķo Patiesību. VI. Ka Pats Jehovah, tas ir Kungs, ir runājis Vārdu caur Praviēšiem.

47. **Ka ar 'Garu' ir domāta cilvēka Dzīvība**, var spriest no parastās runāšanas, /piemēram/, ka cilvēks teikts 'izlaižam garu', kad mirst; kāpēc ar 'garu' šajā nozīmē domāta elpošanas Dzīvība; jo vārds 'Spiritus', /t.i. gars/, ir atvasināts no 'Respiratio', t.i. /elpošana/. No tam nākas, ka Ebreju valodā 'gars' un 'vējš' ir viens vārds. Cilvēkam ir divi dzīvības avoti: viens ir sirds pulsēšana, un otrs ir plaušu elpošana; Dzīvība no plaušu elpošanas ir tā, kas sevišķi domāta ar 'garu', un vēl ar 'dvēseli'. Ka šī, kas darbojas līdzās (unum agat) cilvēka domāšanai no saprāta, un ka dzīvība no sirds pulsēšanas darbojas līdzās cilvēka gribas mīlestībai, to redzēs savā vietā. Ka cilvēka dzīvība domāta Vārdā ar 'garu', konstatē joms no šim /vietām/: "*Tu atvelc viņiem **garu**, tie izlaiž dvasu un atgriežas pīšļos*" (Ps.104,29). "*Viņš pieminēja, ka tie ir miesa — **gars**, kas aiziet /un/ atpakaļ negriežas*" (Ps.78,39). "*Kad viņa **gars** būs izgājis, viņš atgriezīsies zemē*" (Ps.146,4). "*Hiskija žēlojās, ka viņa **gara** dzīvība iziet*" (Jez.38,16). "*Jēkaba **gars** atdzīvojās*" (1.Moz.45,27). "*/Viņu/ lietais tēls ir meli, nav **gara** tajā*" (Jerem.51,17). "*Kungs Jehovih sacīja sausajiem kauliem: Es ievēdīšu **garu** jūsos, lai jūs dzīvotu. Nāc, **gars**, no četriem vējiem, un dves uz šiem nokautajiem, lai tie dzīvotu; un **gars** nāca viņos, un tie atdzīvojās*" (Ecech.37,5.6.10). "*Jēzus satvēra meitenes roku, un viņas **gars** atgriezās, un tā tūdaļ uzcēlās*" (Lk.8,54.55).

48. **Tā kā cilvēka dzīvība ir dažāda, skatoties pēc viņa stāvokļa, tad ar 'garu' ir domāta dažāda dzīvības rosme pie cilvēka**, kā I. **Gudrības Dzīvība**: "*Becaleels /bija/ pildīts ar **gudrības**, sapratības un zināšanas **garu***" (2.Moz.31,3). "*Tev būs runāt uz visiem sirdī Gudriem, ko tik vien Es ar **gudrības garu** esmu piepildījis*" (2.Moz.28,3). "*Jošua bija **Gudrības Gara** piepildīts*" (5.Moz.34,9). "*Nebuchadnecars par Danielu sacīja, ka viņā esot **izcils** zināšanas, sapratības un **gudrības gars***" (Dan.4,5). "*Tie, kam **gars** maldās, nāks pie saprašanas*" (Jez.29,24). II. **Dzīvības Pamudinājums** (Excitatio). "*Jehovah ir **pamudinājis** Medijas ķēniņu **garu***" (Jerem.51,11). "*Jehovah **pamudināja** Zerubabeļa **garu**, un visu tautas atlikušo **garu***" (Hag1,14). "*Es došu **Ašura ķēniņam /tādu/ Garu**, ka tas dzirdēs baumas, un atgriezīsies savā zemē*" (Jez.37,7). "*Jehovah **nocietināja** ķēniņa Sichona **Garu***" (5.Hoz.2,30). "*Kas jums **Garā uznācis**, tas nekad nenotiks*" (Ecech.20,32). III. **Dzīvības brīvība**: Četri dzīvnieki, kas bija Cherubi, ko Praviētis redzēja, "*gāja, kurp **Gars** /skubināja tos/ iet*" (Ecech.1,12.20). IV. **Dzīvība bailēs, bēdas un dūsmās**: "*Lai ikviena sirds izkūst, un visas rokas lai nolaižas, un **ikviens Gars lai saraujas***" (Ecech.21,12.3). "***Mans Gars manī pagurst**, mana sirds manī sastingst*" (Ps.142,4). "***Mans Gars ir panīcis***" (Ps.143,7). "*Kas uz mani, Danielu, attiecas, **mans Gars noskuma***" (Dan.7,15). 'Faraona Gars bija satraukts' (1.Moz.41,8).

“Nebuchadnebars sacīja: **mans Gars ir satraukts**” (Dan.2,3). “Es gāju bēdīgs sava **Gara karstumā**” (Ecech.3,14). V. **Dažādu ļaunu rosmju Dzīvība**: “Ja tikai **Garā tam nav viltības!**” (Ps.32,2). “Jehovah ir iejaucis viņu vidū **greizības Garu**” (Jez.19,14). “Jehovah sacīja tiem **mulķa praviešiem, kuri staigā pēc sava pašu Gara**” (Ecech.13,3). “**Mulķa pravietis, Gara vīrs ir traks**” (Hoš.9,7). “Sargaities **savā Garā, nerīkojieties neuzticīgi**” (Mal.2,16). “**Maucības Gars tos pievilis**” (Hoš.4,12). “**Maucības Gars ir viņu vidū**” (Hoš.5,4). “Ja **greizsirdības gars viņu pārņēmis**” (4.Moz.5,14). “Vīrs, kas **Garā klaiņo, un melus izrunā**” (Mich.2,11). “Dzimums, kam **Gars neturējās pie Dieva**” (Ps.78,8). “Jehovah izlējis pār viņiem **miegainības Garu**” (Jez.29,10). “Ieņemiet salmus, dzemdējiet rugājus; **kas attiecas uz jūsu Garu, uguns jūs aprīs**” (Jez.33,11). VI. **Ellišķa dzīvība**: “**Nešķīstajam Garam** Es likšu aiziet no zemes” (zāch.13,2j). “Kad **nešķīstais Gars** no cilvēka iziet, tas pārstaigā sausas vietas, un vēlāk piesaista sev septiņus **vēl ļaunākus Garus, un iegājuši tie tur mājō**” (Mt.12,43.44.45). “Babilone tapusi **nešķīstiem Gariem** par cietumu” (Apok.18,2). VII. Bez tam vēl neminēti paliek paši ellišķie Gari, kuri cilvēkus moka, Mt.8,16; 10,1; 12,43.44.45; Mr. 1,23–29; Lk.4,33.36; 6,17,18; 7,21; 8,2.29; 9,39.42.55; 11,24.25.26; 13,11; Apok.13,15; 16,13.14.

49. **Ka ar ‘Garū’, domāta Atdzemdināta /cilvēka/ dzīvība, ko sauc par garīgu Dzīvību**: “Jēzus sacīja: ja kas nebūs piedzimis no ūdens un **Gara, tas nevar ieiet Dieva Valstībā**” (Jņ.3,5). “Es došu jums jaunu sirdi un **jaunu Garu**. Savu Garu Es došu jūsu vidū, un darišu, ka jūs staigāsīt manos likumos” (Ecech.36,26.27). “Dot jaunu sirdi un **jaunu Garu**” (Ecech.11,19). “Radi manī, Dievs, šķīstu sirdi, un **stipru Garu** atjauno manī. Atdod man tavas glābšanas prieku, un **labprātīgs (spontaneous) Gars** lai mani uztur” (Ps.51,12.13.14). “Darait sev jaunu sirdi, un **jaunu Garu, kāpēc jūs mirstat, Izraēļa nams?**” (Ecech.18,31). “Tu sūti savu **Garu, tad tie top radīti, un Tu atjauno zemes seju**” (Ps.104,30). “Nāk stunda, un jau tagad ir, kad īstenie pielūdzēji pielūgs Tēvu **Garā un patiesībā**” (Jņ.4,23). “Jehovah Dievs dod dvēseli tautai, un **Garu** tiem, kas pa to staigā” (Jez.42,5). “Jehovah veido cilvēka **Garu** viņa vidū” (Zach.12,1). “Mana dvēsele gaidīja Tevi naktī, savā **Garā** es gaidīju Tevi agrī” (Jez.26,9). “Tanī dienā Jehovah būs pār **tiesas Garu** tam, kas sēd tiesādams” (Jez.28,6). “Mans **Gars** liksmoja par Dievu, manu Glābēju” (Lk.1,47). “Tie apmierinājuši (likuši dusēt) manu **Garu** ziemeļu zemē” (Zach.6,8). “Tavā rokā es pavēlu savu **Garu, Tu mani esi atpestījis**” (Ps.31,6). “/Tāda/ nebija neviena, nedz pārējie, kam bija Gars /atlicies/” (Mal. 2,15). “Pēc trīsūpus dienām **dzīvības Gars** no Dieva iegāja abos zvēra nokautajos lieciniekos” (Apok.11,11). “Es esmu Jehovah, kas kalnus veido un rada **Garu**” (Am.4,13). “Dievs, /Tu esi/ Dievs visiem miesas **Gariem**” (4.Moz.16,22; 27,16). “Es izliešu pār Dāvida namu, un pār Jeruzalemes iemītnieku **Garu no augšienes**” (Zach.12,10). “Tiekams par mums izlies **Garu no augšienes**” (Jez.32,15). “Es izliešu ūdeni uz izslāpušo, un strautiņus uz izkaltsušo; Es **izliešu savu Garu** uz tavu sēklu” (Jez.44,3). “Es izliešu **savu Garu** pār visu miesu, arī pār kalpiem un kalponēm tanīs dienās Es izliešu **Garu**” (Joel. 2,28.29). Ar ‘Gara izliešanu’ ir domāta atdzemdināšana; tamlīdzīgi /domāts/ ar ‘jaunas sirds un jauna Gara došanu’.

Ka ar ‘Garū’ ir domāta Garīga dzīvība tajos, kuri ir pazemībā. “Es mājōju sagrauztā un **pazemīgā Garā, un dzīvu darīt Garu pazemīgajiem, un dzīvu darīt sirdi sagrauztajiem**” (Jez. 57,15). “Dieva upuri ir **salauzts Gars, salauztu un sagrauztu sirdi** Dievs nesmādē” (Ps.51,19). “Viņš dos prieka eļļu skumju vietā, un slavas mēteli **nospiesta Gara vietā**” (Jez.61,3). “Sieviete, kas pamesta un **Garā apbēdināta**” (Jez.54,6). “Svētīgi **Garā nabagie, jo tiem pieder debesu Valstība**” (Mt.5,3).

50. **Ka tur, kur teikts ‘Gars’, zīmējoties uz Kungu, ir domāta Viņa Dievišķā Dzīvība, tā tad Pats Kungs, redzams no šīm /vietām/**: “Ko Tēvs ir sūtījis, tas runā Dieva vārdus; Dievs nav devis Viņam **Garu** ar mēru; Tēvs mīl Dēlu, un visas lietas ir devis Viņa rokā” (Jņ.3,34.35). “Zars izies no Jišajas celma, uz Viņa dusēs **Jehovas Gars, Gudrības un sapratības Gars, Padoma un spēka Gars**” (Jez.11,1.2). “Savu **Garu** esmu licis uz Viņu, iznest ciltīm tiesu” (Jez.42,1). “Viņš nāks kā uzplūdusi upe; **Jehovas Gars** pacels viņā karogu; tad nāks Ciānai Pestītājs” (Jez.59,19.20). “**Kunga Jehovih Gars** ir uz Manis. Jehovah svaidījis Mani sludināt prieka vēsti nabagiem” (Jez.61,1; Lk.4,18). “Jēzus, nomanījis **savā Garā, ka tie tā pie sevis domā**” (Mr.2,8). “**Jēzus Gars** ieliksmojās, un Viņš sacīja” (Lk.10,21). “Jēzus, satraucies savā **Garā**” (Jņ.13,21). “Jēzus nopūtās **savā Garā**” (Mr.8,12).

‘Gars’ /teikts/ Paša Jehovas jeb Kunga vietā: “Dievs ir **Gars**” (Jņ.4,24). “Kas ir rikojis **Jehovas Garu, vai kurš bijis Viņa padomdevējs?**” (Jez.40,13). “**Jehovas Gars** tos vadījis ar Mozus roku” (Jez.63,14 (64,12.14)). “Kurp man būs aiziet no **tava Gara, un kurp aizlaisties?**” (Ps.139,7). “Jehovah sacīja: Ne ar spēku, bet ar **manu Garu** viņš darīs” (Zach.4,6). “Tie sarūgtināja Viņa **Svētuma Garu, tāpēc Viņš**

pārvērtās tiem par ienaidnieku” (Jez.63,10; Ps.106,33). “**Mans Gars netiesāsies (non arguet) ar cilvēku pastāvīgi, tāpēc ka viņš ir miesa**” (1.Moz.6,3). “**Es nebāršos mūžam, tāpēc ka /viņu/ Gars Manā priekšā panīktu**” (Jez.57,16). “**Svētā Gara (pret Svēto garu) zaimošana netiks piedota; bet kas sacīs vārdu pret cilvēka Dēlu, tam taps piedots**” (Mt.12,31.32; Mr.3,28.29.30; Lk.12,10). Zaimošana pret Svēto Garu ir zaimošana pret Kunga Dievišķo; ‘vārds pret cilvēka Dēlu’ ir kaut kas pret Vārdu, iztulkojot tā nozīmi citādi; jo ‘cilvēka Dēls’ ir Kungs Vārda ziņā — kā iepriekš rādīts.

51. **Ka ar Garu, kur tas teikts par Kungu, ir sevišķi domāta Viņa Gudrības dzīvība, kas ir Dievišķā Patiesība.** “**Es saku jums Patiesību, tas jums par labu, ka Es aizeju; jo, ja Es neaizietu, tad Paraklets (no grieķu val. aizstāvis, advokāts, iepriecinātājs; Svedenborgs šo vārdu netulko, bet raksta latinizētā formā Parakletus) pie jums nenāks; bet kad Es aiziešu, tad Es to pie jums sūtīšu**” (Jņ.16,7). “**Kad viņš tas Patiesības Gars nāks, tas jūs vedīs visā Patiesībā. Viņš nerunās no Sevis paša, bet ko tik vien tas dzirdēs, to tas runās**” (Jņ.16,13). “**Tas Mani paaugstinās, tāpēc ka no Manējā tas ņems un jums pasludinās. Viss, kas tik vien ir Tēva, ir Mans; tāpēc Es jums sacīju, ka no Manējā tas ņems, un jums pasludinās**” (Jņ.16,14.15). “**Es lūgšu Tēvu, lai Viņš dotu jums citu Parakletu, Patiesības Garu, ko pasaule nevar saņemt, tāpēc ka tā Viņu neredz, nedz Viņu pazīst; bet jūs Viņu pazīstat, tāpēc ka tas pie jums paliek, un būs jūsos. Es nepametīšu jūs bāreņus. Es nāku pie jums, jūs Mani redzēsīt**” (Jņ.14,16.17.18). “**Kad nāks Paraklets, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, tas liecinās par Mani**” (Jņ.15,26). “**Jēzus sauca, sacīdams: ja Kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer; kas Man tic, kā Raksti saka, tam no vēdera plūdis dzīva ūdens straumes. To Viņš sacīja par Garu, ko bija dabūt tiem, kas tic Viņam. Svētā Gara vēl nebija, tāpēc ka Jēzus vēl nebija paaugstināts**” (Jņ.7,37.38.39). “**Jēzus dvesa uz Mācekļiem un sacīja: Saņemiet Svēto Garu!**” (Jņ.20,22). Ka Kungs ar ‘Parakletu’, ‘Patiesības Garu’ un ‘Svēto Garu’ domāja Sevi Pašu, ir skaidrs no šiem Kunga vārdiem, ka ‘Pasaule Viņu vēl nepazīst’, jo tā vēl Kungu nepazīna; un sacīdama, ka ‘sūtīs to’, Viņš vēl piebilda: “**Es nepametīšu jūs bāreņus, Es nāku pie jums, un jūs Mani redzēsīt**” (Jņ.14,16–19.26.28). Un citā vietā: “**Redzi, Es esmu pie jums visas dienas līdz laikmeta piepildījumam**” (Mt.28,20). Un kad Toms sacīja, “**mēs nezinām, kurp Tu aizej**”, Jēzus saka: “**Es esmu Ceļš un Patiesība**” (Jņ.14,6). Tā kā Patiesības Gars jeb Svētais Gars ir tas pats kas Kungs, Kurš ir pati Patiesība, tad teikts arī, “**Svētā Gara vēl nebija, tāpēc ka Jēzus vēl nebija paaugstināts**” (Jņ.7,39); jo pēc ‘Paaugstināšanas’ jeb pilnīgas Savienošanās ar Tēvu, kas notika krustu Ciešot, tad Kungs bija pati Dievišķā Gudrība kā arī Dievišķā Patiesība, tātad Svētais Gars. Ka Kungs dvesa uz mācekļiem un sacīja, “**saņemiet Svēto Garu**”, tas bija tāpēc, ka visa debess Elpošana ir no Kunga; jo Eņģeļiem tāpat kā cilvēkiem ir Elpošana un sirds pukstēšana: Elpošana viņiem ir saskaņā ar Dievišķās Gudrības uzņemšanu no Kunga, un sirds Pukstēšana jeb pulss viņiem ir saskaņā ar Dievišķās Mīlestības uzņemšanu no Kunga. Ka tā tas ir, tas būs rādīts savā vietā.

Ka Svētais Gars ir Dievišķā Patiesība no Kunga, tas ir skaidrs vēl no šīm vietām: “**Kad tie nodos jūs Sinagogās, tad nerūpējieties, ko jūs sacīs, jo Svētais Gars mācīs jūs tanī pašā stundā, kas būs jāsa-ka**” (Lk.12,12; 21,14; Mr.13,11). “**Jehovah sacīja, Mans Gars, kas uz tevis, un mani vārdi, ko esmu licis tavā mutē, tie neatstāsies no tavas mutes**” (Jez.59.21). “**Zars izies no Jišajas celma; tas sitīs zemi ar savas mutes rīkstī, un ar savu lūpu Garu nokaus bezdievīgo; Patiesība būs Viņa cisku josta**” (Jez.11,1.4.5). “**Ta- gad Viņa mute tās ir pavēlējusi, un Viņa Gars tās sapulcinās**” (Jez.34.16). “**Kas Dievu pielūdz, tiem būs pielūgt Garā un Patiesībā**” (Jņ.4,24). “**Gars ir, kas dzīvu dara, miesa nekam neder. Vārdi, ko Es uz jums runāju, ir Gars un Dzīvība**” (Jņ.6,63). “**Jānis sacīja: Es jūs kristīju ar ūdeni grēku nožēlošanai; bet Kas pēc manis nāks, Tas jūs kristīs ar Svētu Garu un Uguni**” (Mt.3,11; Mr.1,8; Lk.3,16). Kristīt ar Svētu Garu un Uguni nozīmē (ir) Atdzemināt ar Dievišķo Patieso, kas ir ticības lieta, un ar Dievišķo Labo, kas ir mīlestības lieta. “**Kad Jēzus bija kristīts, atvērās debesis, un Viņš redzēja Svēto Garu nolaižamies kā balodi**” (Mt.3.16; Mr.1,10; Lk.3,21.22; Jņ.1,32.33). ‘Balodis’ reprezentē šķīstīšanu un atdzemināšanu ar Dievišķo Patieso.

Tā kā ar ‘Svēto Garu’, kur ir runa par Kungu, ir domāta Viņa Dievišķā Dzīvība, tātad Viņš Pats, un sevišķi Viņa Gudrības Dzīvība, ko sauc par Dievišķo Patieso, tad ar ‘Praviešu Garu’, ko arī sauc par Svētu Garu, ir domāts Dievišķais Patiesais no Kunga. Tā tas ir še sekošajās vietās: “**Gars sacīja Baznīcām**” (Apok.2,7.11.29; 3,1.3.6.13.22). “**Septiņi uguns lukturi, kas deg troņa priekšā, ir septiņi Dieva Gari**” (Apok.4,5). “**To vecaju vidū stāvēja Jērs, kam bija septiņas acis, kuras ir septiņi Dieva Gari, izsūtīti pa visu zemi**” (Apok.5,6). ‘Uguns lukturi’ un ‘Kunga acis’ nozīmē Dievišķās Patiesības, un ‘septiņi’ nozīmē svētu. “**Gars sacīja, lai tie dus no saviem darbiem**” (Apok.14.13). “**Gars un līgava saka, Nāc!**”

(Apok.22,17). “Savu sirdi tie padarīja par dimantu nedzirdēt bauslību vai vārdus, ko **Jehovah** sūtījis savā **Garā** caur Praviešu roku” (Zach.7.12). “**Elijas Gars** nāca pār Elizu” (2.Ķēn. 2,15). Jānis gāja “Viņa priekšā **Elijas Garā** un spēkā” (Lk.1, 17). “**Elizabete tapa Svētā gara pilna, un praviešoja**” (Lk.1,41). “**Zacharija, Svētā Gara pilns, praviešoja**” (Lk.1,67). “**Dāvids sacīja Svētā Garā: Kungs sacīja manam Kungam: sēdies man pa labi**” (Mr.12,36). “**Jēzus liecība ir praviešojuma Gars**” (Apok.19,10). Tā kā nu ar Svēto Garu sevišķi domāts Kungs Dievišķās Gudrības ziņā, un tādējādi Dievišķās Patiesības ziņā, tad ir skaidrs, no kam tas nākas, ka par Svēto Garu teikts, ka tas **Apgaismo, Māca, Inspirē**.

52. **Ka Pats Jehovah, tas ir Kungs, ir runājis Vārdu caur Praviešiem.** Par Praviešiem lasāms, ka viņi bijuši ‘**Parādīšanā**’, un ka ‘**Jehovah ar viņiem runājis**’. Būdami Parādīšanā, viņi nebija savā ķermenī, bet savā garā, kurā stāvoklī būdami, viņi redzēja lietas, kādas ir debesī. Bet kad Jehovah ar viņiem runāja, tad viņi bija savā ķermenī, un dzirdēja Jehovu runājam. Šie divējādie Praviešu stāvokļi ir pienācīgi jāizšķir. **Parādīšanas** stāvoklī bija atvērtas viņu gara acis, bet viņu ķermeņa acis bija aizvērtas, un tad arī viņi redzēja sevi aiznestus no vienas vietas uz citu, ķermenim paliekot savā vietā. Šajā stāvoklī palaikam bija Ecechiels, Zacharija, Daniels; un Jānis, rakstidams Apokalipsi; un tad teikts, ka viņi bijuši ‘Parādīšanā’ vai ‘Garā’. Jo **Ecechiels** saka: “**Gars mani pacēla, un aizveda mani uz Chaldeju pie Gūstekņiem Dieva Parādīšanā, Dieva Garā; tā pacēlās pār mani tā Parādīšana, ko es redzēju**” (11,1.24). Viņš saka, ka Gars viņu pacēlis, un viņš dzirdējis aiz sevis zemestrīci, un citus (3,12.14). Tad vēl, ka “**Gars viņu pacēlis starp zemi un debesi, un aizvedis uz Jeruzalemi Dieva Parādīšanā, un viņš redzējis tur negantības**” (8,3.u.t.). Kāpēc arī tamlīdzīgi Dieva parādīšanā jeb Garā viņš redzējis četrus Dzīvniekus, kas bijuši Cherubi (1.nod. un 10.nod.); tad vēl jaunu Zemi un jaunu Templi, un Engēli, kas tos mērijis, par ko lasāms 40–48.nod. Ka tad viņš bijis Dieva parādīšanās, viņš saka 40,2; un ka tad Gars viņu pacēlis — 43,5. Tamlīdzīgi notika ar **Zachariju**, kurā /parādībā/ tad bija Engēlis. Kad viņš redzēja Vīru jājam starp mirtēm (Zach.1,8.u.t.). Kad viņš redzēja četrus ragus, un pēc tam vīru, kuram rokā bija mēraukla (1,18; 2,1.u.t.). Kad redzēja augsto (lielo) priesteri Jošuu (3,1.u.t.). Kad redzēja Lukturi un divus Olīvkokus (4,1.u.t.). Kad redzēja laižamies grāmatas rituli un efu (5,1.6). Un kad redzēja četrējus Ratus iznākam starp diviem kalniem, un Zirgus (6,1.u.t.) Tamlīdzīgā stāvoklī bija **Daniels**, kad viņš redzēja četrus Zvērus izkāpjām no jūras (Dan.7,1.u.t.), un kad redzēja auna cīņu ar āzi (8,1.u.t.). Ka viņš tās lietas redzēja Parādīšanās, lasāms 7,1.2.7.13; 8,2; 10,1.7.8. Ka viņš redzēja Parādīšanā Engēli Gabrielu, un runāja ar to (9,21). Tamlīdzīgi notika ar Jāni, kad viņš rakstīja Apokalipsi, sacīdams sevi bijušu “**garā Kunga dienā**” (Apok.1,10). Ka bijis aiznests garā uz tuksnesi (17,3). Uz augstu kalnu garā (21.nod.). Ka redzējis parādīšanā zirgus (9,17); un citās vietās, ka redzējis to, ko aprakstījis, tāpat redzējis to garā jeb parādīšanā (1,12; 4,1; 5,1; un atsevišķās tālākās vietās).

53. Bet kas attiecas uz Pašu Vārdu, nav Praviešos teikts, ka viņi to būtu runājuši no Svētā gara, bet ka runājuši to no Jehovas, no Jehovas Cebaot, no Kunga Jehovih; jo lasāms, ka ‘**Vārds notika uz mani no Jehovas**’; ka ‘**Jehovah runāja uz mani**’; tad vēl visai bieži: ‘**Jehovab sacīja**’ un ‘**Jehovah ir sacījis**’; un tā kā Kungs ir Jehovah, kā iepriekš rādīts, tad viss Vārds ir Viņa teikts. Lai neviens nešaubītos, ka tā tas ir, tad gribu minēt vienīgi no Jeremijas, kur teikts: “**Vārds uz mani notika no Jehovas**”, “**Jehovah runāja uz mani**”, “**Jehovah sacīja**” un “**Jehovah ir sacījis**”, kā šajās vietās Jeremijā: 1,4.7.11.12.13.14.19; 2,1.2.3.4.5.19.22.29.31; 3,1.6.10.12.14.16; 4,1.3.9.17.27; 5,11.14.18.22.29; 6,6.9.12.15.16.21.22; 7,1.3.11.13.19.20.21; 8,1.3.12.13; 9,2.6.8.12.14.16.21.23.24. 10,1.2.18; 11,1.6.9.11.17.18.21.22; 12,14.17; 13,1.6.9.11.12.13.14.15.25; 14,1.10.14.15; 15,1.2.3.6.11.19.20; 16,1.3.5.9.14.16; 17,5.9.20.21.24; 18,1.5.6.11.13; 19,1.3.6.12.16; 20,4; 21,1.4.7.8.11.12; 22,2.5.6.11.16.18.24.29.30; 23,2.5.7.12.15.24.29.31.38. 24,3.5.8; 25,1.3.7.8.9.15.27.28.29.32; 26,1.2.18; 27,1.2.4.8.11.16.19.21.22; 28,2.12.14.16; 29,4.8.9.16.19.20.21.25.30.31.32; 30,1.2.3.4.5.8.10.11.12.17.18; 31,1.2.7.10.15.16.17.23.27.28.31.32.33.34.35.36.37.38; 32,1.6.14.15.25.26.28.30.36.41; 33,1.2.4.10.11.12.13.17.19.20.23.25; 34,1.2.4.8.12; 13.17.22; 35,1.13.17.18.19; 36,1.6.27.29.30; 37,6.7.9; 38,2.3.17.39.15.16.17.18; 40,1; 42,7.9.15.18.19; 43,8.10; 44,1.2.7.11.24.25.26.30; 45,1.2.5; 46,1.23.25.28; 47,1; 48,1.8.12.30.35.38.40.43.44.47; 49,2.5.6.7.12.13.16.18.26.28.30.32.35.37.38.39; 50,1.4.10.18.20.21.30.31.33.35.40; 51,25.33.36.39.52.58. Šis /vietas/ tikai **Jeremijā**. Tamlīdzīgi teikts visos citos Praviešos, nevis ka būtu runājis Svētais Gars, nedz arī ka Jehovah būtu runājis uz viņiem caur Svēto Garu.

54. No šīm /vietām/ nu ir skaidrs, ka **Jehovah**, kas ir **Kungs kopš mūžības**, ir runājis caur Praviešiem; un ka tur, kur teikts ‘**Svētais Gars**’, tas ir Viņš. Konsekventi, ka **Dievs ir viens ir Personā, ir Būtībā, un ka Viņš ir Kungs**.

KA ATANAZIJA TICĪBAS DOKTRĪNA SASKAN AR PATIESĪBU, JA TIKAI PERSONU TRIJĪBU SAPROT KĀ PERSONAS TRIJĪBU, KAS IR KUNGĀ.

55. Ka Kristieši atzinuši Trīs Dievišķas Personas, un tādā kārtā it kā Trīs Dievus, tas bija tāpēc, ka Kungā ir Trīs lietas (Trinum), un vienu sauc par Tēvu, otru par Dēlu, un trešo par Svēto Garu, un šīs Trīs lietas Vārdā nosauktas izšķirīgi — tāpat kā izšķirīgi nosaukti arī Dvēsele un Ķermenis, un kas no tiem iziet, kuras lietas tomēr ir viens. Vārds burtiskajā saturā arī ir tāds, ka to, kas ir viens, tas šķir, it kā tas nebūtu viens. No tam nākas, ka Jehovu, kas ir Kungs kopš mūžības, sauc te par 'Jehovu', te par 'Jehovu Cebaot', te par 'Dievu', te par 'Kungu', un reizē par 'Radītāju', 'Glābēju', 'Pestītāju' un 'Veidotāju', un pat par 'Šaddaju'; kā arī Viņa Cilvēcisko, ko Viņš pasaulē pieņēma, par 'Jēzu', 'Kristu', 'Mesiju', 'Dieva Dēlu' 'silvēka Dēlu'; un Vecās Derības Vārdā par 'Dievu', 'Izraeļa Svēto', 'Jehovas Svaidīto', 'Ķēniņu', 'Lielkungu', 'Padomdevēju', 'Eņģeli', 'Dāvidu'. Tā kā nu Vārds burtiskajā saturā ir tāds, ka nosauc vairākos vārdos to, kas tomēr ir viens, tad Kristieši, kuri sākumā bija vientiesīgi, un visu saprata pēc burtiskā satura vārdiem, šķīra Dievišķību Trijās Personās. Tas viņu vientiesības pēc arī tika pieļauts; bet tomēr tā, ka arī par 'Dēlu' viņi ticēja, ka tas esot Bezgalīgs, Neradīts, Visspēcīgs, Dievs un Kungs, gluži vienāds ar 'Tēvu'; turklāt vēl /tika pieļauts/ ticēt, ka neesot divi vai trīs, bet Būtībā, Majestātē un Godībā, tāpat Dievišķībā, viens. Kuri tam saskaņā ar Doktrīnu vientiesīgi tic, un nav nocietinājušies /ticēšanā/ Trim Dieviem, bet no Trim iztaisa Vienu, tie pēc aiziešanas tiek no Kunga caur Eņģeļiem pamācīti, ka Viņš ir tas Viens, kā arī Tie Trīs — ko arī pieņem visi, kuri nāk debesī. Jo neviens, kas domā esam Trīs Dievus, lai cik ar muti saka esam Vienu, nevar tikt debesī ielaists. Jo visa debess dzīvība, un visu Eņģeļu gudrība pamatojas uz viena Dieva Atzīšanas un Apliecināšanas no tās, un uz Ticības, Ka Tas Viens Dievs ir arī Cilvēks, un ka Tas ir Kungs, kurš reize ir Dievs un Cilvēks. No tam ir skaidrs, ka ar Dievišķu pieļaušanu ir noticies, ka Kristieši sākumā ir pieņēmuši Doktrīnu par Trim Personām, tikai pieņemot reizē, ka arī Kungs ir Dievs — Bezgalīgs, Visspēcīgs un Jehovah; jo, ja viņi to līdzī nepieņemtu, tad Baznīcai visnotaļ būtu beigas, jo Baznīca ir Baznīca no Kunga, un mūžīgā Dzīvība visiem ir no Kunga, nevis no kāda cita. Ka Baznīca ir Baznīca no Kunga, to no tam vien var konstatēt, ka viss Vārds no sākuma līdz beigām runā Vienīgi par Kungu — kā iepriekš rādīts, un ka jātic ir Viņam; un ka tiem, kuri Viņam netic, nav mūžīgās dzīvības, un pat ka 'Dieva dusmība uz tiem paliek' (Jņ.3,36). Tā kā nu ikviens sevī redz, ka, ja Dievs ir Viens, tad Viņš ir Viens ir personā, ir Būtībā; jo neviens citādi nedomā, nedz var domāt, domādams, ka Dievs ir viens, tad gribu tagad citēt visu veselo Doktrīnu, kura saucas Atanazija vārdā, un pēc tam aprādīt, ka viss, kas tur teikts, ir patiesības, ja tikai Personu Trijības vietā saprot Personas Trijību.

56. Šī ir tā Doktrīna: "*Kas grib tapt glābts, tam nepieciešami jāsauglabā šī Katoliskā (vispārējā) (citādi: Kristīgā) Ticība. Ja kas nesaglabās šo Ticību visu un veselu bez šaubīšanās, tas ies mūžam bojā. Šī Katoliskā (citādi: Kristīgā) Ticība ir, ka mēs pagodinām vienu Dievu Trijībā, un Trijību Vienībā, nesajaucot Personas, nedz šķirot substanci (citādi: būtību). Jo viena ir Tēva Persona, cita ir Dēla, un vēl cita ir Svētā Gara; bet Tēva, Dēla un Svētā Gara Dievišķība ir viena un tā pati, vienāda Augstībā (Gloria, nozīmē arī Godību), un mūžam kopējā Majestātē. Kāds ir Tēvs, tāds ir Dēls, un tāds ir Svētais Gars. Tēvs ir Neradīts, Dēls ir Neradīts, un Svētais Gars ir Neradīts. Tēvs ir Bezgalīgs, Dēls ir Bezgalīgs, un Svētais Gars ir Bezgalīgs. Tēvs ir Mūžīgs, Dēls ir Mūžīgs, un Svētais Gars ir Mūžīgs; un tomēr nav Trīs Mūžīgi, bet Viens Mūžīgs; un nav Trīs Bezgalīgi, nedz Trīs Neradīti, bet Viens Neradīts un viens Bezgalīgs. Tamlīdzīgi, kā Tēvs ir Visspēcīgs, tā arī Dēls ir Visspēcīgs, un Svētais Gars ir Visspēcīgs; un tomēr nav Trīs Visspēcīgi, bet Viens Visspēcīgs. Kā Tēvs ir Dievs, tā arī Dēls ir Dievs, un Svētais Gars ir Dievs; un tomēr nav Trīs Dievi, bet Viens Dievs. Lai gan Tēvs ir Kungs, Dēls ir Kungs, un Svētais Gars ir Kungs, tomēr nav Trīs Kungi, bet Viens Kungs. Tāpēc, kā Kristīgās Patiesības pēc mums ir jāatzīst ikviena Persona par sevi esam Dievs un Kungs, tomēr Katoliskā Reliģija aizliedz mums teikt esam trīs Dievus, vai trīs Kungus; (citādi: Kristīgas ticības pēc tomēr nevaram nosaukt trīs Dievus vai trīs Kungus). Tēvs nav neviena darīts, nedz radīts, nedz ir dzimis. Dēls ir vienīgi no Tēva, ne darīts, ne radīts, bet dzimis. Svētais Gars ir no Tēva un no Dēla, ne darīts, nedz radīts, nedz dzimis, bet iziet. Šādā kārtā ir viens Tēvs, nevis trīs Tēvi; viens Dēls, nevis trīs Dēli; viens Svētais Gars, nevis trīs Svētie Gari. Un šajā Trijībā neviens nav ne Pirmais ne Pēdējais, un neviens nav ne Lielākais ne Mazākais, bet visas Trīs Personas reizē ir mūžīgas un ir gluži vienādas. Šādā*

kārtā jābūt gluži tā, kā iepriekš teikts, ka pagodināma ir Vienība Trijībā, un Trijība Vienībā (citādi: ka pagodināmas ir trīs Personas vienā Dievišķībā, kā viens Dievs trijās Personās). Kālabad, kas grib tapt glābts, tam pienākas par Trijību tā domāt.

Tālāk vēl glābšanas labad ir nepieciešami pienācīgi ticēt mūsu Kunga Jēzus Kristus Iemiesošanai (citādi: ka būs pastāvīgi ticēt, ka mūsu Kungs ir paties Cilvēks); jo patiesa Ticība ir, ka ticam un apliecinām, ka mūsu Kungs Jēzus Kristus, Dieva Dēls, ir Dievs un Cilvēks, Dievs no Tēva substances (jeb būtības; citādi: dabas), piedzimis pirms pasaules radīšanas; un Cilvēks no mātes substances (citādi: dabas), piedzimis pasaulē; pilnīgs Dievs un pilnīgs Cilvēks, sastāvošs no racionālas dvēseles un cilvēciska ķermeņa; vienāds ar Tēvu Dievišķības ziņā, un zemāks (citādi: mazāks) par Tēvu Cilvēcības ziņā. Kurš, lai gan ir Dievs un Cilvēks, nav tomēr divi, bet ir viens Kristus: viens, nevis pārvēršot Dievišķo Būtību par Ķermeni, bet Dievam pieņemot /klāt/ Cilvēcisko (citādi: Viņš ir viens, tomēr ne tā, ka Dievišķais būtu pārvērsts par Cilvēcisko, bet ka Dievišķais pieņēmis Sev Cilvēcisko); gluži viens, nevis substancei saplūstot (citādi: sajaucoties), bet Personas Vienībā (citādi: Viņš ir gluži Viens, tomēr ne tā, ka abas dabas būtu sajauktas, bet Viņš ir Viena Persona). Jo, kā racionāla dvēsele un ķermenis ir viens cilvēks, tā Dievs un Cilvēks ir viens Kristus, Kurš mūsu Glābšanas labad ir cietis, nokāpis ellē, un trešajā dienā no nāves uzcēlies; un uzkāpis Debesī, un sēd pie Visspēcīgā Tēva labās /rokas/; no kurienes Viņš atnāks tiesāt dzīvos un mirušos; kuram Atnākot, visi cilvēki uzcelsies savos ķermeņos; un tie, kuri labu darijuši, ieies mūžīgā dzīvībā, un kuri ļaunu darijuši, mūžīgā ugunī.”

57. Ka visas lietas šajā Doktrīnā tās atsevišķo vārdu ziņā ir patiesas, ja tikai Personu Trijības vietā saprot Personas Trijību, var redzēt no tām pašām par jaunu uzrakstītām, kur šī Trijība ir likta tās vietā. Personas Trijība ir šī: Ka Kunga Dievišķais ir Tēvs, Dievišķais Cilvēciskais ir Dēls, un izejošais Dievišķais ir Svētais Gars. Šo Trijību saprotot, cilvēks var vienu Dievu domāt, un arī teikt vienu Dievu esam. Kurš neredz, ka citādi nekā trīs Dievus viņš domāt nevar? Arī Atanazijs to redzēja, kāpēc viņa Doktrīnā ir arī šie vārdi iesprausti: “Kā Kristīgās Patiesības pēc mums ir jāatzīst ikviena Persona par sevi esam Dievs un Kungs, tomēr Katoliskās reliģijas vai Kristīgās ticības pēc mēs nevaram teikt jeb nosaukt trīs Dievus vai trīs Kungus” — kas ir it kā: ‘Lai gan Kristīgās patiesības pēc ir atļauts atzīt jeb domāt trīs Dievus un Kungus, tomēr Kristīgās ticības pēc nav atļauts teikt jeb nosaukt vairāk nekā vienu Dievu un vienu Kungu; jebšu atzīšana un domāšana saista cilvēku ar Kungu un ar Debesi, nevis vienīgi runāšana. Bez tam vēl, neviens neaptver, kā Dievišķais kas ir Viens, varētu tikt sadalīts trijās Personās, no kurām ikviena būtu Dievs, jo Dievišķais nav dalāms; un triju pataisīšana par vienu Būtības vai Substances pēc, triju Dievu priekšstatu neatceļ, bet liek tikai domāt to Vienprātību.

58. Ka visi tās Doktrīnas punkti tās atsevišķo vārdu ziņā ir patiesi, ja tikai Personu Trijības vietā saprot Personas Trijību, var redzēt no tās pašas doktrīnas, pārrakstot to par jaunu — kas še seko: “Kas grib tapt glābts, tam nepieciešami jāsaģlabā šī Kristīgā ticība. Šī Kristīgā Ticība ir, ka mēs pagodinām vienu Dievu Trijībā, un Trijību Vienībā, nesajaucot Trīs lietas Personā, nedz šķirot Būtību. /Tās/ vienas Personas trīs lietas ir, ko sauc par Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Tēva, Dēla un Svētā Gara Dievišķība ir viena un tā pati, vienāda augstībā un majestātē. Kāds ir Tēvs, tāds ir Dēls, un tāds ir Svētais Gars. Tēvs ir Nerādīts, Dēls ir Nerādīts, un Svētais Gars ir Nerādīts. Tēvs ir Bezgalīgs, Dēls ir Bezgalīgs, un Svētais Gars ir Bezgalīgs, un tomēr nav trīs Bezgalīgi, nedz arī trīs Nerādīti, bet viens Nerādīts un viens Bezgalīgs. Tamlīdzīgi kā Tēvs ir Visspēcīgs, tā arī Dēls ir Visspēcīgs, un Svētais Gars ir Visspēcīgs, un tomēr nav trīs Visspēcīgi, bet Viens Visspēcīgs. Kā Tēvs ir Dievs, tā arī Dēls ir Dievs, un Svētais Gars ir Dievs, un tomēr nav trīs Dievi, bet Viens Dievs. Lai gan Tēvs ir Kungs, Dēls ir Kungs, un Svētais Gars ir Kungs, tomēr nav trīs Kungi, bet viens Kungs. Kā nu Kristīgās patiesības pēc mēs atzīstam trīs lietas vienā Personā, kura ir Dievs un Kungs, tā Kristīgās ticības pēc varam teikt esam Vienu Dievu un Vienu Kungu. Tēvs nav neviena darīts, ne radīts, ne dzimis. Dēls ir Vienīgi no Tēva, nav darīts, ne radīts, bet dzimis. Svētais Gars ir no Tēva un no Dēla, nav darīts, ne radīts, ne dzimis, bet iziet. Šādā kārtā ir Viens Tēvs, nevis trīs Tēvi; Viens Dēls, nevis trīs Dēli; Viens Svētais Gars, nevis trīs Svētie Gari; un šajā Trijībā neviens nav ne lielākais, ne mazākais, bet ir gluži vienādi. Šādā kārtā jābūt gluži tā, kā iepriekš teikts, ka pagodināma ir Vienība Trijībā, un Trijība Vienībā.”

59. Tas teikts Doktrīnā par Dieva Trijību un Vienību. Pēc tam tur ir runa par to, ka Kungs pasaulē pieņēmis Cilvēcisko — ko saka Iemiesošanas. Arī kas tajā Doktrīnā vispār un atsevišķi teikts, ir patiesības, ja tikai izšķirīgi saprot no Mātes pieņemto Cilvēcisko, kurā Kungs bija pazemotības jeb iztukšotības stāvoklī, un cieta kārdinājumus un krustu; un Cilvēcisko no Tēva, kurā Viņš bija Paaugstinātības jeb

Vienotības ar Tēvu stāvokli. Jo Kungs pasaulē pieņēma Cilvēcisko, ieņemtu no Jehovas, kas ir Kungs kopš mūžības, un piedzimušu no Jaunavas Marijas, no kam Viņam bija Dievišķais un Cilvēciskais: Dievišķais no sava Dievišķā kopš mūžības, un Cilvēciskais no mātes Marijas laikā; bet šo Cilvēcisko Viņš nolika, un apņēma Cilvēcisko no Dievišķā. Šis Cilvēciskais ir tas, ko sauc par 'Dievišķo Cilvēcisko', un kas Vārdā domāts ar 'Dieva Dēlu'. Kad nu to, kas /tajā/ Doktrīnā par Iemiesošanas papriekš teikts, saprot zīmējamies uz Cilvēcisko no mātes, kurā Viņš bija pazemotības stāvokli, un to, kas tur tālāk teikts, saprot zīmējamies uz Dievišķo Cilvēcisko, kurā Viņš bija Paaugstinātības stāvokli, tad arī viss tur teiktais sakrīt ar patiesību. Ar Cilvēcisko no mātes, kurā Viņš bija Pazemotības stāvokli, sakrīt tas, kas tajā Doktrīnā papriekš teikts: *“Ka Jēzus Kristus bija Dievs un Cilvēks, Dievs no Tēva substances, un Cilvēks no mātes substances, piedzimis pasaulē. Pilnīgs Dievs un pilnīgs Cilvēks, sastāvošs no racionālas dvēseles un cilvēciska ķermeņa; vienāds ar Tēvu Dievišķā ziņā, un mazāks par Tēvu Cilvēciskā ziņā.”* Tad vēl šī lieta, *“Ka tas Cilvēciskais par Dievišķo nepārvērtās, nedz ar to sajaucās, bet tika nolikts, un tā vietā pieņemts Cilvēciskais no Dievišķā”.* **Ar šo Cilvēcisko no Dievišķā, kurā Viņš bija Paaugstinātības stāvokli, un tagad ir mūžam, sakrīt tas, kas /tajā/ Doktrīnā tālāk teikts:** *“Lai gan mūsu Kungs Jēzus Kristus, Dieva Dēls, ir Dievs un Cilvēks, tomēr nav divi, bet ir viens Kristus; un pat gluži viens, jo ir viena Persona; jo kā dvēsele un ķermenis veido vienu cilvēku, tā Dievs un Cilvēks ir viens Kristus.”*

60. Ka Dievs un Cilvēks Kungā pēc tās Doktrīnas nav divi, bet viena Persona, un gluži viena, kā dvēsele un ķermenis ir viens, tas ir skaidrs no daudz kā, ko Viņš Pats sacījis, piemēram, ka Tēvs un Viņš ir viens; ka viss, kas ir Tēva, ir Viņa; un viss, kas ir Viņa, ir Tēva; ka Viņš ir Tēvā un Tēvs ir Viņā; ka visas lietas ir dotas Viņa rokā; ka Viņam ir visa vara; ka Viņš ir debess un zemes Dievs; ka tam, kurš Viņam tic, ir mūžīgā dzīvība; un tālāk, ka ir Dievišķais, ir Cilvēciskais ir pacelts debesī, un ka abēju ziņā Viņš sēd pie Dieva labās /rokas/ tas ir, ka Viņš ir Visspēcīgs; un vairākas citas lietas, kas iepriekš no Vārda par Viņa Dievišķo Cilvēcisko lielā daudzumā minētas; kuras visas liecina, ka **Dievs ir Viens tiklab personā kā arī būtībā, kurā ir Trijība, un ka Tas Dievs ir Kungs.**

61. Ka šīs lietas par Kungu ir nu tikai pateiktas, tas tāpēc, ka Apokalipsē 21. un 22.nod. iepriekš pasludināts, ka Kungs nodibinās jaunu Baznīcu, iepriekšējai beidzoties, kurā šī lieta būs Galvenā. Šī Baznīca ir tā, kas tur domāta ar 'Jauno Jeruzalemi', kurā nevar ieiet neviens, kurš neatzīst Vienīgi Kungu par debess un zemes Dievu, un to es varu pavēstīt, ka Visa Debess atzīst vienīgi Kungu; un ka tas, kurš neatzīst, Debesī ielaists netiek, jo Debess ir Debess no Kunga. Pati šī Atziņa mīlestībā un ticībā dara, ka tur esošie ir Kungā, un Kungs ir viņos — kā Kungs Pats māca Jāņa /evanģēlijā/: *“Tanī dienā jūs atzīsī, ka Es esmu savā Tēvā, un jūs Manī, un Es jūsos”* (14,20); tad vēl turpat: *“Paliect Manī, arī Es jūsos; Es esmu Vīnkoks, jūs esat zari; kas paliek Manī un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs neko nespējat darīt. Ja kas nepaliek manī, tas tiek izmests ārā”* (15,4.5.6; 17,22.23). Ka agrāk to no Vārda neredzēja, tas tāpēc, ka, ja agrāk tas būtu redzēts, tas tomēr nebūtu pieņemts; jo tad vēl nebija noturēta Pastarā Tiesa, un pirms tās Elles vara bija pārāka par Debess varu, un cilvēks ir vidū starp Debesi un Elli — kāpēc, ja agrāk tas būtu redzēts, tad Velns, tas ir Elle, būtu izrāvis to no viņu sirdīm, un turklāt vēl to profānējis. Šāds Elles varas stāvoklis ar Pastaro Tiesu, kas tagad noturēta, ir visnotaļ laužts. Pēc tās, tāpat tagad, ikviens cilvēks, kurš grib tapt apgaismots un būt gudrs, var tāds tapt — par ko skaties, kas rakstīts Darbā par **Debesi un Elli** (589–596.nr. un 597–603.nr.); un tad vēl Darbiņā par **Pastaro Tiesu** (65–72.nr. un 73.74.nr.).

KA APOKALIPSĒ AR JAUNO JERUZALEMI IR DOMĀTĀ JAUNA BAZNĪCA.

62. Pēc tam kad Apokalipsē aprakstīts Kristīgās Baznīcas Stāvoklis, kāds tas būs tās beigās, un kāds tas tagad ir, un pēc tam kad bija nomesti Ellē tie tās Baznīcas piederīgie, kuri tur apzīmēti ar Viltus pravieti, Pūķi, Mauku un Zvēriem, tāpat pēc notikušās Pastarās Tiesas, tur teikts: *“Es redzēju jaunu Debesi un jaunu Zemi, jo agrākā Debess un agrākā Zeme bija pagājušas. Tad Es Jānis redzēju Pilsētu Svēto Jeruzalemi nokāpjām no Dieva iz debess. Un es dzirdēju stipru (lielu) balsi no debess sakām: Redzi Dieva telts pie cilvēkiem, kurš pie tiem mājās, un tie būs Viņa tauta, un Viņš būs pie tiem, viņu Dievs. Tronī Sēdētājs sacīja: Redzi, Es daru visu jaunu. Un Viņš man sacīja: Raksti, tāpēc ka šie vārdi ir patiesi un uzticami”* (Apok.21,1.2.3.5). Ar jaunu Debesi un ar jaunu Zemi, ko viņš redzēja, pēc tam kad agrākā Debess un agrākā Zeme bija pagājuši, nav domāta jauna zvaigžņotā un atmosfēriskā Debess, kas cilvēciskām

acīm parādās; nedz jauna Zeme, uz kuras mājō cilvēki, bet ir domāts Baznīcas Jaunums Garīgajā Pasaulē, un Baznīcas Jaunums Dabīgajā Pasaulē. Tā kā no Kunga, kad Viņš bija pasaulē, radās Baznīcas jaunums abās pasaulēs, kā garīgajā tā arī dabīgajā, tad tamlīdzīgi pateikts /arī/ Praviešos, ka tad taps jauna debess un jauna zeme (piemēram Jez.65,17; 66,22., un citur), ar ko tātad nevar domāt acīm skatāmo debesi, un cilvēku apdzīvoto zemi. Ar 'garīgo Pasauli' ir domāta Pasaule, kur mājō Eņģeļi un Gari, un ar 'dabīgo Pasauli' ir domāta Pasaule, kur mājō cilvēki. Ka Baznīcas Jaunums Garīgajā Pasaulē pašlaik ir tapis, un ka Baznīcas Jaunums dabīgajā Pasaulē tapa, tas cik necik rādīts Darbiņā par **Pastaro Tiesu**, un pilnīgāk būa radīts **tā Turpinājumā**.

63. Ir 'Pilsētu Svēto Jeruzalemi' ir domāta tā Baznīca Doktrīnas ziņā, kāpēc tā redzēta nokāpjām no Dieva iz debess, jo īstas Patiesības Doktrīna nenāk no citurienes kā caur Debesi no Kunga. Tā kā ar 'Pilsētu Jauno Jeruzalemi' ir domāta Baznīca Doktrīnas ziņā, tad teikts, /ka tā ir/ *"sagatavota kā savam Vīram izgreznota līgava"* (2.p.). Un tālāk: *"Nāca pie manis viens no tiem septiņiem Eņģeļiem, un runāja ar mani, sacīdams: Nāc, es tev rādīšu Līgavu Jēra Sievu. Un viņš aiznesa mani garā uz augstu kalnu, un rādīja man lielo Pilsētu Svēto Jeruzalemi nokāpjām iz debess no Dieva"* (9.10.p. tanī pašā Nodaļā). Ka ar 'Līgavu' un 'Sievu' ir domāta Baznīca, kad ar Kungu it domāts Līgavainis un Vīrs, tas ir zināms. Baznīca ir Līgava, kad tā grib Kungu uzņemt; bet Sieva, kad uzņem. Ka ar Vīru tur domāts Kungs, tas ir skaidrs, jo teikts, 'Līgava Jēra Sieva'.

64. Ka ar 'Jeruzalemi' Vārdā ir domāta Baznīca Doktrīnas ziņā, tas tāpēc, ka tur Kanaanas zemē, un nekur citur, bija Dievnams, bija Altāris, notika Upurēšana, tātad pats Dievišķais Kults; kāpēc arī treji Svētki tur ik gadus tika svinēti, un uz tiem ikvienam vīrietim visā zemē bija uzdots iet. No tam nākas, ka ar 'Jeruzalemi' apzīmēta Baznīca kulta ziņā, un no tam arī Baznīca doktrīnas ziņā, jo kults doktrīnā ir priekšā rakstīts, un notiek saskaņā ar to. Tad vēl tāpēc, ka Kungs bija Jeruzalemē, un mācīja savā Dievnāmā, un vēlāk paaugstināja tur savu Cilvēcisko. Bez tam vēl ar 'Pilsētu' Vārdā tā garīgajā saturā /vispār/ ir apzīmēta Doktrīna (skat. Debešķīgajos Noslēpumos 302.2450.2843.3216.4492.4493.nr.; Ka ar 'pilsētas vārtiem' apzīmēta Doktrīna, ar ko notiek ienākšana Baznīcā — 2943.4447.4478.nr.; Ka tāpēc Vecajie sēdēja pilsētas vārtos un tiesāja — turpat; Ka 'iziet pa vārtiem' nozīmē no Doktrīnas atkāpties — 4492.4493.nr.; Ka Debesī, kad Eņģeļi sarunājas par Doktrinālijām, reprezentējas pilsētas un pilis — 3216.nr.). Tāpēc ar 'Svēto Pilsētu' /ir apzīmēta/ Dievišķā Patiesā Doktrīna no Kunga. (a) Ka ar 'Jeruzalemi' domāta Baznīca Doktrīnas ziņā, ir skaidrs arī no citām vietām Vārdā, piemēram, šim: **Jeza-jā:** *"Ciānas dēļ Es neklusēšu, un Jeruzalemes dēļ Es nerimšu, tiekams tās Taisnība izies kā spožums, un tās Glābšana degs kā lāpa. Tad ciltis redzēs tavu taisnību, un visi ķēniņi tavu godību. Un tevi sauks jaunā Vārdā, ko Jehovas mute pasludinās. Un tu būsi rotas kronis Jehovas rokā, un Valstības galvas rotā tava Dieva rokā. Jehovam tu patiksi, un tava zeme taps laulāta. Redzi, tava Glābšana nāks; redzi, Viņa alga līdz ar Viņu. Un tos sauks Svētuma Tauta, Jehovas Atpestītie. Un tevi sauks meklētā pilsēta, nepamestā"* (62,1.2.3.4.11.12). Visā tanī Nodaļā runa ir par Kunga Atnākšanu, un par jaunu Viņa dibināmu Baznīcu. Šī jaunā Baznīca ir tā, kas domāta ar Jeruzalemi, kuru nosauks jaunā Vārdā, ko Jehovas mute pasludinās, un kas būs rotas kronis Jehovas rokā, un valstības galvas rota Dieva rokā; kas Jehovam patiks, un ko sauks par meklētu pilsētu, nepamestu. Ar šo nevar domāt Jeruzalemi, kurā, kad Kungs pasaulē atnāca, bija Jūdi, jo tā bija visā /tam/ pretējā; kas drīzāk bija saucama par Sodomu, kā tā arī nosaukta Apok.11,8; Jez.3,9; Jerem.23,14; Ezech.16.46.48. Citā vietā **Jeza-jā:** *"Redzi, Es radu jaunu Debesi, un jaunu Zemi, iepriekšējās vairs nepieminēs. Priecājieties un liksmojiet mūžam /par to/, ko Es radu. Redzi, Es rādīšu Jeruzalemi liksmībai, un tās tautu priekam, lai Es liksmotu par Jeruzalemi, un priecātos par savu tautu. Tad vilks un jērs ganīsies kopā. Ļaunu tie nedarīs visā mana Svētuma kalnā"* (65,17.18.19.25). Arī šajā Nodaļā runa ir par Kunga Atnākšanu, un par Viņa nodibināmo Baznīcu, kas nav nodibināta pie tiem, kuri /bija/ Jeruzalemē, bet pie tiem, kuri bija ārpus tās, kāpēc šī Baznīca ir domāta ar 'Jeruzalemi', kas būs Kungam liksmībai, un kuras tauta būs Viņam par prieku; tad vēl, kur vilks un jērs ganīsies kopā, un kur ļaunu nedarīs. Arī šē teikts tāpat kā Apokalipsē, ka Kungs radīs jaunu Debesi un jaunu Zemi, ar kurām arī tamlīdzīgas lietas domātas; un teikts arī, ka Viņš radīs Jeruzalemi. Citā vietā **Jeza-jā:** *"Uzmosties, uzmosties, apvelc savu stiprumu, Ciāna, apvelc savas greznuma drēbes, Jeruzaleme, svētuma Pilsēta; tāpēc ka tevī vairs neienāks neviens neapgraizīts un nešķīsts. Nokrati pišļus, celies, apsēdies, Jeruzaleme. Tauta pazīs manu Vārdu tanī dienā, Jo Es esmu tas, kas saka: redzi Mani! Jehovah ir iepriecinājis savu tautu, atpestījis Jeruzalemi"* (52,1.2.6.9). Arī šajā Nodaļā runa ir par Kunga Atnākšanu, un par Viņa nodibināmo Baznīcu, tāpēc ka ar 'Jeruzalemi', kurā vairs neienāks neapgraizītais un nešķīstais,

un ko Kungs atpestīs, ir domāta Baznīca; un ar 'Jeruzalemi Svētuma pilsētu' ir domāta Baznīca, zīmējoties uz Doktrīnu no Kunga. **Cefanjā:** "Gavilē, Ciānas meita, priecājies no visas sirds, Jeruzalemes meita! Izraēla Kēniņš ir tavā vidū; ļaunuma vairs nebīsties! Viņš priecāsies par tevi ar prieku, atdusēsies tavā mīlestībā, liksmosies par tevi ar gavilēšanu. Es došu jūs teikšanai un par slavu visām zemes tautām" (3,14.15.16.17.20). Tamlīdzīgi arī šē runa ir par Kungu un par Baznīcu no Viņa, par kuru Izraēla Kēniņš, kas ir Kungs, priecāsies ar prieku, liksmosies ar gavilēšanu, kuras mīlestībā atdusēsies, un kurus Viņš dos teikšanai un par slavu visām zemes tautām. **Ježajā:** "Tā sacīja Jehovah, tavs Pestītājs un tavs Veidotājs, kas saka Jeruzalemei: tu tiksī apdzīvota; un Jehudas pilsētām: jūs tiksī uzceltas" (44, 24.26). Un **Danielā:** "Zini un vēro: no Vārda iziešanas līdz Jeruzalemes atjaunošanai un uzcelšanai, līdz Mesijam Lielkungam ir septiņas Nedēļas" (9,25). Ka arī šē ar 'Jeruzalemi' ir domāta Baznīca, tas ir skaidrs, tāpēc ka šo Kungs atjauno un uzceļ, nevis Jūdu sēdekli Jeruzalemi. Ar 'Jeruzalemi' ir domāta Baznīca no Kunga arī sekošās vietās: **Zacharijā:** "Tā sacīja Jehovah, Es atgriezīšos pie Ciānas un mājōšu Jeruzalemes vidū; kāpēc Jeruzalemi sauks par Patiesības Pilsētu, un Jehovas Kalnu par svētuma Kalnu" (8,3.20–23). **Joelā:** "Tad jūs atzīsī, ka Es Jehovah esmu jūsu Dievs, kas mājō Ciānā, svētuma Kalnā; un Jeruzaleme būs svētums. Un notiks tanī dienā, ka no kalniem pilēs vīns, un no pakalniem tecēs piens; un Jeruzaleme pastāvēs uz paaudzi un paaudzi" (3,17–21 (4,17–21)). **Ježajā:** "Tanī dienā Jehovas atvase būs par rotu un slavu; un notiksies, ka palikušo Ciānā, un atlikušo Jeruzalemē teiks esam Svētu; ikvienu, kas Ierakstīs dzīvībai Jeruzalemē" (4,2.3). **Michā:** "Dienu beigās Jehovas Nama Kalns būs nolikts kalniem par galvu; jo no Ciānas izies Mācība, un Jehovas Vārds (Verbum) no Jeruzalemes. Pie tevis nāks agrākā Valstība, Jeruzalemes meitas Valstība" (4,1.2.8). **Jeremijā:** "Tanī laikā Jeruzalemi sauks par Jehovas troni. Un sapulcēsies visas ciltis Jehovas Vārda (Nomen) dēļ Jeruzalemē, un nestaigās vairs nocietinājušās savas sirds ļaunajā" (3,17). **Ježajā:** "Uzlūko Ciānu, mūsu noteikto Svētku Pilsētu; tavas acis redz Jeruzalemi, mierīgo mājokli, telti, kas netiks izjaukta; tās vadzūš neizraus ne mūžam, un visas tās virves netaps atrautas" (33,20). Bez šīm arī citās vietās, kā Ježajas 24,23; 37,32; 66,10–14; Zacharijas 12,3.6.8.9; 14,8.11.12.21; Maleachija 3,2.4; Dāvida 122,1–7; 137,5.6.7. Ka ar 'Jeruzalemi' tajās vietās ir domāta Baznīca, kas bija Kunga nodibināma, un kas ir arī nodibināta, nevis Jeruzaleme Kanaanas zemē, kuru apdzīvoja Jūdi, var konstatēt arī no tām vietām Vārdā, kur par šo teikts, ka tā ir visnotaļ samaitāta un izpostāma, kā Jerem.5.1; 6,6.7; 7,17.18.u.t.; 8,6.7.8.u.t.; 9,10.11.13.u.t.; 13,9.10.14; 14,16; R.Dz.1,8.9.17; Ecech.4,1 līdz beig.; 5,9 līdz beig.; 12,18.19; 35,7.8; 46,1 līdz 63; 23,1 līdz 49; Mt.23,37.39; Lk.19,41 līdz 44; 21,20.21.22; 23,28.29.30; un daudzās citās vietās.

65. Apokalipsē teikts '**Jauna Debess un jauna Zeme**' un pēc tam, "**Redzi, Es daru visu jaunu**", ar ko nav domāts nekas cits kā **Jauna Doktrīna (jeb Mācība), kas būs Baznīcā**, kura tagad ir Kunga nodibināma, un kādas iepriekšējā Baznīcā nebija. Ka tās nebija, tas tāpēc, ka, ja tā būtu bijusi, tā nebūtu pieņemta; jo nebija vēl noturēta Pastarā (jeb pēdējā) Tiesa, un pirms tās Elles spēks bija pārāks par Debess spēku; kāpēc, ja tā /Doktrīna/ agrāk no Kunga mutes būtu sniegta, tā pie cilvēkiem nebūtu palikusi; nedz arī pašlaik tā paliek, atskaitot kā pie tiem, kuri griežas Vienīgi pie Kunga, un atzīst Viņu par Debess un Zemes Dievu (skatīes iepriekš 61.nr.). Šī pati Doktrīna iepriekš Vārdā gan ir dota; bet tā kā Baznīca ne ilgi pēc tās nodibināšanas pārvērtās par Babiloni, un pie citiem vēlāk par Filistiju, tad tā Doktrīna nevarēja Vārdā tikt saskatīta; jo Baznīca neredz Vārdu citādi, kā pēc savas reliģijas un tās doktrīnas principa. Jaunās lietas, kas ir šajā Darbīnā, vispār ir šīs:

I. Ka Dievs ir viens Personā un Būtībā, un ka Tas ir Kungs.

II. Ka visi Svētie Raksti (vsk.) par Viņu vien runā.

III. Ka Viņš atnāca Pasaulē pakļaut Elles, kā arī paaugstināt savu Cilvēcisko; un ka abas šīs lietas Viņš paveica, ļaujot Sevi Kārdināt, un pilnīgi — ar pēdējo no tiem Kārdinājumiem, kas bija krusta Ciešana; un ka ar to Viņš ir tapis par Pestītāju un Glābēju; un ka tādā kārtā Viņam vien ir Nopelns un Taisnība.

IV. Ka Viņš ir piepildījis visu, kas ir Bauslibā, tas nozīmē, ka Viņš ir piepildījis visu, kas ir Vārdā.

V. Ka ar krusta Ciešanu Viņš grēkus nav atņēmis, bet tos kā Pravietis nesis, tas ir, cietis, lai ar Sevi reprezentētu Baznīcu, kādā kārtā Vārdam tā ļaunu bija nodarījusi.

VI. Ka /Viņa/ nopelna Ieskaitīšana it nekas nav, ja ar to nav domāta grēku Piedošana pēc to nožēlošanas. Šīs lietas ir rādītas šajā Darbīnā. Nākamajos, kuri būs par Svētajiem Rakstiem (vsk.), dzīves Mācībā, Mācībā par Ticību, un par Dievišķo Mīlestību un Dievišķo Gudrību, būs vēl Jaunas lietas redzamas.